

Dáng Hoa

Tình Yêu Thầm Lặng

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương Kết](#)

Hoàng Thu Dung, Song Châu
Tình Yêu Thầm Lặng
Chương 1

Dáng Hoa

Tranh Duy Bão Việt

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên quốc lộ. Mọi người hốt hoảng nhìn lên. Một cảnh tượng khủng khiếp hiện ra. Một chiếc mô tô bi bốn bánh xe tải lăn qua. Người phụ nữ bị hất tung lên cao, lộn mấy vòng rồi rơi xuống mặt đường. Người thanh niên thì bị kẹt trong bánh xe cùng chiếc mô tô của mình.

Bốn bánh xe tải to xù đè bẹp người và xe xuống mặt lộ. Chút ý thức vùng lên trong đầu cô gái, cô gượng gạo kêu lên:

– Duy Sơn!

Cô gục xuống trong trạng thái bất động. Một người khách qua đường đứng lại hét to:

– Gọi xe cứu thương ngay!

Nói xong anh ta vội móc chiếc di động ra bấm số gọi xe cứu thương vội vã đưa nạn nhân lên xe. Còn người thanh niên đang bị kẹt trong bánh xe tải? Họ nhìn nhau rồi khẽ lắc đầu chép miệng:

– Hết cứu rồi!

Phần còn lại là nhiệm vụ của Cảnh sát giao thông.

Phim chụp city được đưa lên màn hình, bác sĩ Vĩnh chăm chú xem kết quả rồi quyết định:

– Não bộ bị chấn thương mạnh cần phải giải phẫu ngay để tránh xuất huyết não.

Nạn nhân liền được đưa vào phòng phẫu thuật. Bằng những thao tác nhanh nhẹn, chính xác, các bác sĩ bắt đầu làm nhiệm vụ của mình. Nhìn mái tóc dài óng mượt được cắt bỏ khỏi gương mặt thanh tú, diễm lệ của nạn nhân, Duy Thanh - một bác sĩ trẻ đầy năng lực của khoa ngoại thần kinh chắc lưỡi:

– Tiếc quá!

Mọi thao tác chuẩn bị cho ca phẫu thuật đã xong. Bác sĩ Vĩnh bắt đầu tiến hành cuộc giải phẫu. Cả phòng mổ im phăng phắc căng thẳng chờ bác sĩ Vĩnh.

Bàn tay ông khéo léo chính xác đặt vết dao đầu tiên vào đầu của nạn nhân. Bên cạnh ông vẫn là Duy Thanh, một phụ tá đắc lực của ông trong các cuộc giải phẫu.

Bàn tay ông đã cứu sống và chữa lành cho biết bao nạn nhân. Hôm nay cũng thế, bàn tay ông cứ thoăn thoắt đưa lên rồi đặt xuống. Cứ thế cứ thế, cuộc giải phẫu cứ từng bước được tiến hành. Màn hình trên máy cứ nhảy liên tục. Tín hiệu tí tí khẽ vang lên. Chuyên gia theo dõi tình hình sức khỏe của bệnh nhân báo động:

– Huyết áp tụt xuống thấp! Xin chỉ thị!

Bác sĩ Vĩnh nhíu mày khám lại cho bệnh nhân rồi ra lệnh:

– Truyền máu!

Từng giọt máu đỏ thắm từ từ đi vào cơ thể nạn nhân. Phút căng thẳng, hồi hộp trôi qua. Tín hiệu trở lại bình thường. Bác sĩ Vĩnh khe khẽ truyền lệnh:

– Tiếp tục giải phẫu ...

Gần một giờ sau, đường may cuối cùng đã xong. Bệnh nhân được đưa vào phòng hồi sức. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Vào phòng vệ sinh rửa tay sau cuộc giải phẫu, Bác sĩ Vĩnh ân cần hỏi đứa học trò cưng của mình:

– Cậu thấy thế nào Duy Thanh?

– Rất tiếc, thưa thầy!

– Điều gì? Vương vấp trong khi giải phẫu, hay là ...

– Cô ta đẹp và còn quá trẻ phải không thầy?

Giọng Duy Thanh nói tiếu, Bác sĩ Vĩnh lắc đầu:

– Lúc giải phẫu thầy không phân biệt bệnh nhân xấu hay đẹp, thuộc giai cấp nào. Thầy chỉ biết nhìn vào chấn thương cần được xử lý mà thôi.

– Em luôn cố học hỏi theo tấm gương đạo đức và nghiệp vụ tài ba của thầy.

– Em là đứa học trò mà thầy tin tưởng nhất. Sau này hy vọng em sẽ đem sự hiểu biết và tài năng trong Y học mà phục vụ tốt cho bệnh nhân. Cố giúp họ khắc phục tốt sau chấn thương.

– Thưa thầy! Em sẽ cố gắng để không phụ lòng tin yêu dạy dỗ của thầy.

– Tốt. Đêm nay em có ca trực không?

– Không có thưa thầy.

– Vậy em về nghỉ đi. Hôm nay thầy ở lại bệnh viện.

– Thưa thầy, hay là ...

Hiếu ý Duy Thanh, bác sĩ Vĩnh lắc đầu:

– Không! Em cứ về. Thầy cần ở lại để theo dõi bệnh nhân.

Duy Thanh hiểu thầy của mình. Tuy lời ông nói rất nhẹ nhàng nhưng lời

ông nói ra Duy Thanh biết là mệnh lệnh. Ông đối xử với học trò và người dưới quyền mình rất tình cảm, nhưng lại rất nghiêm khắc. Duy Thanh chào ông:

– Thưa thầy! Em về.

– Em về đi.

Duy Thanh rời khỏi bệnh viện. Trong đầu của anh phảng phất một cái gì đó không rõ ràng. Cuối cùng lại hiện lên hình ảnh người con gái trong phòng giải phẫu. Duy Thanh lắc đầu cố xua ý nghĩ trong đầu mình:

– Hôm nay sao lạ thế?

Chuông điện thoại reo vang, Duy Thanh cầm chiếc máy lên. Anh giật mình thầm trách mình đoảng trí:

– Mình lại quên cuộc hẹn với Mỹ Tâm rồi. Chắc là cô ấy giận mình lắm.

Mỹ Tâm là bác sĩ nội khoa. Cô cùng anh về bệnh viện Thành công này công tác. Họ tương quan, đồng cảnh nên sanh tình. Họ đang có mối quan hệ mật thiết với nhau. Cả bệnh viện ai cũng cho họ là rất xứng đôi.

Tiếng chuông điện thoại vẫn reo giục giã.

– Anh đây, Mỹ Tâm!

Giọng Mỹ Tâm nũng nịu:

– Duy Thanh! Anh đang ở đâu và làm gì vậy?

– Xin lỗi em, anh đành một lần nữa sai hẹn với em.

– Anh có thể cho em biết lý do để một lần nữa em lại thông cảm cho anh không?

– Anh vừa cùng thầy Vĩnh tiến hành một cuộc giải phẫu do chấn thương não bộ.

– Có nghiêm trọng lắm không anh?

– Tình hình có nghiêm trọng, nhưng tất cả đã ổn rồi em à.

– Anh có thể đến với em không Duy Thanh?

– Mỹ Tâm, anh hơi mệt.

Giọng Mỹ Tâm hơi buồn:

– Anh không thể đến với em sao?

– Mỹ Tâm! Xin lỗi em.

– Em không dám trách.

– Chúc em ngủ ngon.

– Cám ơn anh.

Duy Thanh tắt máy. Bỗng dưng anh muốn mình được yên tĩnh. Anh muốn được tự do với suy nghĩ của mình. Hình ảnh người con gái với gương mặt xanh xao, nhưng vẫn không xóa được nét mỹ miều, dễ thương hiện lên trong anh.

– Cô ta là ai?

Sáng mai, nhất định Duy Thanh sẽ tìm hiểu về nhân thân của cô gái này mới được. Để làm gì? Duy Thanh tự hỏi rồi lắc đầu. Không biết, nhưng nhất định phải đến với cô ấy. Bằng trách nhiệm của một bác sĩ? Hay bằng tình cảm của một con người? Duy Thanh không thể tự lý giải được, mong trời thật là mau sáng. Anh sẽ vào bệnh viện theo dõi diễn biến tình hình của cô ấy sau cuộc giải phẫu.

Trong cơn mê man, cô gái ấy vẫn tỏa nét quyến rũ lạ thường. Nhìn cái đầu được cạo trọc của cô, Duy Thanh chặc lưỡi thầm tiếc:

– Mái tóc dài óng mượt đã không còn rủ xuống bờ vai thon thả ấy nữa rồi.

Duy Thanh tự an ủi bệnh nhân mà như tự an ủi mình:

– Không sao. Rồi tóc ấy lại dài lại đẹp ra. Biết đâu còn óng ả, mượt mà hơn lúc trước.

Duy Thanh đưa tay bắt mạch cho bệnh nhân. Anh mừng thầm:

– Mạch đã trở lại bình thường rồi.

Duy Thanh lại tự tay đo huyết áp cho bệnh nhân. Tất cả đều đã ổn định. Anh lại cúi xuống xem vết mổ trên đầu bệnh nhân. Máu vẫn còn rỉ ra, nhưng dấu hiệu cho thấy vết thương rất tốt. Duy Thanh lật bệnh án của bệnh nhân lên xem.

Dòng chữ ở đầu, trang bệnh án như nhảy múa reo vui trước mắt anh:

– Nguyễn Thục Nhiên 22 tuổi cư trú Thành phố Hồ Chí Minh.

Duy Thanh nhủ thầm:

– Thì ra cô ấy là người trong thành phố. Cô ấy có quan hệ thế nào với người thanh niên đi cùng cô? Liệu cô ấy có chịu nổi cú sốc khi biết tin anh ta chết ngay tại hiện trường hay không?

– Thế nào Duy Thanh?

Tiếng Bác sĩ Vĩnh nho nhỏ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Duy Thanh. Anh trả lời thầy của mình:

– Dấu hiệu rất tốt, thưa thầy.

– Cảm giác của em thế nào? Có tốt không hả Duy Thanh?

Duy Thanh ngập ngừng:

– Ý của thầy là ...

– Thầy đã nhìn thấy trong mắt em có dấu hiệu lạ.

Duy Thanh cười nhỏ:

– Hôm nay thầy đã chuyển khoa rồi sao?

Bác sĩ Vĩnh cũng cười đáp lại:

– Thầy không có ý định bỏ khoa ngoại thần kinh này.

– Nhưng em thấy thầy đã chuyển rồi. Từ một Bác sĩ giỏi khoa ngoại thần kinh chuyển sang một Bác sĩ khoa tâm lý học giỏi rồi đó ạ.

Bác sĩ Vĩnh trầm ngâm:

– Có nhiều lúc cũng cần kết hợp cả hai Duy Thanh à. Nếu có thể giỏi cả hai khoa thì một bác sĩ thực thụ cũng rất cần đó em à.

Duy Thanh bỗng chuyển đề tài.

– Thầy thấy bệnh nhân thế nào?

– Về mặt nào?

– Sự phục hồi sau chấn thương.

– Vết thương có thể phục hồi tốt nhưng ...

Bác sĩ Vĩnh ngập ngừng làm Duy Thanh hồi hộp:

– Nhưng sao thưa thầy?

– Thầy sợ trí nhớ của cô ấy có vấn đề vì bị ảnh hưởng ở các dây thần kinh não bộ.

Duy Thanh sôi nổi, tự tin:

– Em tin rằng cô ấy sẽ bình thường cả hai mặt.

– Thầy cũng tin là thế.

Cả hai vừa trò chuyện vừa bước ra khỏi phòng hồi sức.

– Duy Thanh nè!

– Dạ! Có chuyện gì thưa thầy?

– Bệnh viện ta có tổ chức một chuyến đi đột xuất để khám chữa bệnh miễn phí cho các đồng bào ở vùng vừa bị lũ quét ở tận Tây Nguyên. Mỗi khoa sẽ cử một bác sĩ Thầy có ý định sẽ ...

– Thưa thầy! Em sẵn sàng đi theo đoàn nhưng ...

Chừng như đã hiểu ý Duy Thanh. Thầy Vĩnh trấn an:

– Em yên tâm! Thầy sẽ đích thân theo dõi và chăm sóc bệnh nhân đặc biệt của em.

Duy Thanh chống chế:

– Đâu có gì mà thầy cho là đặc biệt. Em và cô ấy thậm chí chưa hề quen biết đừng nói gì đến sự quan hệ với nhau.

– Tình cảm không hề phụ thuộc vào sự quen biết lâu hay mau. Nó quan trọng ở cái chỗ bùng phát. Người ta hay gọi nôm na là “tiếng sét ái tình”. Thầy không nhìn lầm đâu Duy Thanh.

Duy Thanh lặng thinh. Anh thật sự nể phục kinh nghiệm bậc thầy của thầy mình. Đúng! Trong lòng anh đang có nhiều dấu hiệu lạ. Và Thực Nhiên trong mắt anh đã không như những bệnh nhân bình thường khác. Cô đã khiến anh trấn trở thật nhiều ... Tại sao? Đó có phải là tiếng sét ái tình hay không? Anh lắc đầu chào thua không lý giải được. Tiếng bác sĩ Vĩnh vang lên nhắc nhở anh:

– Em chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi nghe. Thầy tin tưởng rất nhiều ở em.

– Em hứa sẽ cố hết sức mình phục vụ để không phụ lòng tin yêu của thầy.

Bác sĩ Vĩnh vỗ vai anh thân mật:

– Thầy chúc em hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

– Bao giờ đoàn khởi hành thưa thầy?

– Ngay sáng mai.

– Sáng mai? Sao nhanh quá vậy thầy?

– Phải. Sau cơn lũ quét qua thôn làng, người dân ở đó cần được chăm sóc sức khoẻ. Và điều cần yếu là phải triệt để đề phòng dịch bệnh.

– Em hiểu, thưa thầy.

– Em đi lo nhiệm vụ của mình đi. Thầy có chút việc cần làm.

– Dạ.

Thầy Vĩnh đi rồi Duy Thanh quay trở về phòng khám tiếp nhận khám tiếp cho bệnh nhân. Anh tạm quên tất cả những ưu tư trong lòng để khám và chẩn đoán tốt. Duy Thanh lại là một bác sĩ tài ba. Anh lại quên đi những cảm xúc đời thường để vô tư tập trung cao độ nghiệp vụ của mình.

Từng bệnh nhân lướt bước vào phòng khám với cơn đau riêng biệt, Duy Thanh ân cần, chu đáo khám cho từng người và kê toa thuốc để giảm cơn đau và chữa bệnh cho bệnh nhân. Tất cả các bệnh nhân đến khám nhìn nhau rồi hướng về Duy Thanh khẽ gật đầu hài lòng.

Bệnh nhân cuối cùng đã rời khỏi phòng khám. Duy Thanh đưa tay xem đồng hồ. Mười một giờ rưỡi, Duy Thanh định đứng lên thì chuông

điện thoại lại reo. Duy Thanh ưỡ oải đưa máy lên xem. Mỹ Tâm lại gọi cho anh.

– Alô! Anh đây!

– Duy Thanh! Mình cùng xuống căn tin dùng cơm nghe anh.

Bỗng dưng Duy Thanh lại lắc đầu:

– Xin lỗi em, Mỹ Tâm! Anh không đi được!

Giọng Mỹ Tâm kinh ngạc:

– Sao? Anh không ăn cơm trưa sao?

– Hôm nay anh không đói.

Mỹ Tâm lo lắng:

– Anh sao vậy Duy Thanh? Anh bệnh à? Để em đến phòng chăm sóc cho anh nghe.

– Không cần đâu Mỹ Tâm. Anh không có bệnh gì cả. Chỉ là không muốn ăn thôi.

– Nếu anh không muốn ăn thì em sẽ mua hai hộp cơm lên phòng mình cùng ăn nghe?

Không thể từ chối được, Duy Thanh đành gật đầu đồng ý.

– Cũng được. Em lên phòng chờ anh một chút nhé!

– Dạ.

Duy Thanh tắt máy. Bước chân anh lại về phòng hồi sức. Là một bác sĩ chuyên khoa, chuyện anh vào phòng đặc biệt khám bệnh cho bệnh nhân là chuyện bình thường. Nhưng trong lòng anh lại cảm giác như là có nhiều bất thường, dao động trong anh. Thục Nhiên vẫn nằm đó, vô tư trong cơn hôn mê.

Gương mặt cô toả sáng như ảnh của một vị nữ thần. Duy Thanh lại cầm tay bắt mạch cho cô. Lờn riêng thì thầm bên tay cô:

– Thục Nhiên! Em tỉnh lại đi Nhiên. Tỉnh lại đi cho anh yên lòng mà đi theo đoàn công tác. Anh đi mà lòng vẫn không yên khi không được tự mình săn sóc em, không được nhìn thấy em mờ đôi mắt đẹp nhìn đời.

Vì lời hẹn với Mỹ Tâm, Duy Thanh không thể ở lại lâu hơn trong phòng hồi sức. Anh quay trở về phòng của mình. Mỹ Tâm đã ở đó tự bao giờ:

– Duy Thanh! Anh đi đâu vậy?

– Anh xuống phòng kiểm tra lại tình hình sức khoẻ của bệnh nhân.

– Có lạc quan lắm không anh?

Duy Thanh gật đầu.

– Có! Vết mổ rất tốt.

Mỹ Tâm nhoẻn miệng cười để lộ hai hàm răng trắng như những hạt bắp.

– Vậy thì tốt rồi. Đâu có gì mà anh phải băn khoăn lo lắng quá vậy?

– Bệnh nhân vẫn chưa hồi tỉnh Mỹ Tâm à.

– Vì vậy mà anh không vui phải không? Đây đâu phải là ca mổ đầu tiên mà anh tham gia. Cô những bệnh nhân phải chịu cảnh hôn mê sâu và dài hơn thế.

Anh vẫn bình tĩnh kia mà. Sao lần này anh lại ...?

Những lời nói của Mỹ Tâm làm cho anh chột dạ:

– Lẽ nào Mỹ Tâm đã đọc được những ý nghĩ của mình sao? Không, có lẽ cô ấy chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Chỉ tại mình có tội giết mình.

Duy Thanh chống chế:

– Em thấy anh mất bình tĩnh thật sao?

– Em thấy hình như là vậy. Tất cả đã được anh thể hiện qua gương mặt của mình.

Duy Thanh bào chữa cho mình:

– Có lẽ ngày mai anh phải đi công tác xa mà bệnh nhân của anh vẫn chưa hồi tỉnh nên anh hơi lo lắng.

Mỹ Tâm bỗng reo lên:

– Ngày mai anh cũng đi cùng đoàn khám chữa bệnh cho đồng bào sau cơn lũ nữa hả?

– Phải.

– Như vậy thì hay quá.

– Sao thế Mỹ Tâm. Có gì mà em bảo là hay.

Mỹ Tâm nói trong niềm vui sướng:

– Em cũng được phân công theo đoàn đi công tác nữa. Chúng ta lại được cùng sống và công tác với nhau.

Duy Thanh dừng dừng:

– Vậy hả?

Mỹ Tâm nhìn anh lộ nét bất mãn:

– Duy Thanh! Hình như anh không vui khi có em cùng đi phải không?

Duy Thanh giật mình:

– Đâu có! Có người bạn đồng hành như em thì chuyến công tác càng thêm thú vị. Anh sẽ được học hỏi nhiều hơn bởi các bác sĩ tài giỏi ở các khoa khác.

– Duy Thanh! Em có linh cảm như có chuyện gì đã xảy ra với anh phải không?

– Em đa nghi rồi Mỹ Tâm. Anh vẫn bình thường không có việc khác thường đâu!

Mỹ Tâm thở dài:

– Em mong là thế.

Duy Thanh không muốn làm Mỹ Tâm buồn. Anh nắm tay cô ngồi xuống ghế.

– Ngồi xuống đi em. Chúng ta ăn cơm rồi còn nghỉ ngơi. Buổi chiều mình còn làm việc nữa.

– Dạ.

Mỹ Tâm được Duy Thanh ân cần lo lắng thì vui lại ngay. Cô bày hai hộp cơm lên bàn rồi giục Duy Thanh:

– Ăn cơm đi anh.

– Em cùng ăn đi chứ.

Duy Thanh vẫn như thường ngày, vẫn chăm sóc cô, vẫn chăm chút bỏ thêm thức ăn cho cô. Tất cả vẫn như bình thường nhưng Mỹ Tâm nghe như có một cái gì khang khác trong anh. Linh cảm báo cô như thế. Ôi, có phải thứ linh cảm thường là chất độc giết chết tình yêu. Mỹ Tâm vừa ăn vừa suy ngẫm:

– Mong rằng mình đã nghi sai, Duy Thanh chỉ mệt mỏi vì trải qua những ca phẫu thuật khó khăn. Dù bác sĩ giải phẫu chính là bác sĩ Vĩnh. Nhưng cả bệnh viện ai cũng biết là bác sĩ Vĩnh đang truyền hết tâm huyết và kinh nghiệm của mình cho anh.

Duy Thanh biết tấm lòng của thầy dành cho mình. Anh cũng cố gắng theo sự chỉ dạy của bác sĩ Vĩnh. Anh sẽ là bác sĩ Vĩnh thứ hai trong khoa giải phẫu não bộ. Anh phải tập trung cao độ học hỏi và theo dõi tiến triển của bệnh nhân sau phẫu thuật.

Duy Thanh thường tự nhủ với mình:

– Tre tàn thì măng mọc. Mình phải làm sao cho xứng đáng để kế tục sự nghiệp của người đi trước.

Nhìn Duy Thanh cố nuốt cơm vào lòng, Mỹ Tâm nghe hối hận:

– Mình đã nghĩ sai về anh rồi Duy Thanh! Xin lỗi anh.

Cơn lũ đã đi qua nhưng hậu quả của nó để lại thật là tàn khốc. Từng căn nhà bị lũ cuốn trôi. Chỉ còn lại nền đất trống với cây lá ngổn ngang. Những con đường sạt lở trầm trọng gây tắc nghẽn giao thông và đau đớn nhất vẫn là số phận của những con người. Con mất cha, vợ mất chồng. Đau thương, tang tóc chất chồng. Những tiếng khóc thảm thương của bao người mẹ có con bị lũ cuốn trôi trên đường đi học. Cả đoàn ai cũng xúc động ngậm ngùi:

– Thiên nhiên đã cho chúng ta quá nhiều ưu đãi. Nhưng cũng chính thiên nhiên cũng tàn nhẫn huỷ đi mầm sống của con người.

Họ bắt tay ngay vào việc khắc phục hậu quả cơn lũ. Họ cùng thu dọn cây cối, che lên những căn lều tuy nhỏ, nhưng cũng đủ cho gia đình trú ngụ. Tạm thời họ cũng thoát qua được cảnh màn trời chiếu đất.

Nhưng tất cả cũng không làm sao xoa dịu đi nỗi khổ đau khi mất mát người thân. Mỹ Tâm bế một đứa bé trên tay. Cha mẹ nó đều bị lũ cuốn trôi mất đi khi làm rẫy. Họ có nghe thông báo nhưng không về kịp. Cơn lũ đến ào ạt như những cơn sóng thần ập đến gây tai họa thảm khốc. Đứa bé đành phải chịu mồ côi.

– Duy Thanh! Anh xem nè! Nó dễ thương quá.

Nhìn ánh mắt ngay thơ, vô tội của đứa bé Duy Thanh cảm thấy xót xa. Anh đề nghị với Mỹ Tâm:

– Chúng ta cùng đưa nó về thành phố đi Mỹ Tâm.

Mỹ Tâm nhìn anh thoáng lo ngại:

– Nhưng ...

– Em đừng lo! Chúng ta sẽ đưa nó đến trung tâm nuôi dạy trẻ mồ côi. Và chúng ta sẽ là người bảo trợ cho nó.

Mỹ Tâm gật đầu:

– Cũng được. Cứ làm theo ý anh đi.

Đứa bé đã khóc khàn cả hơi. Nó không còn đủ sức để khóc nữa. Nó gục đầu trên vai Mỹ Tâm thút thít. Tội nghiệp! Nó chỉ vừa lên bốn tuổi đầu. Mỹ Tâm lấy sữa tiệt trùng trong ba lô ra, vỗ về đứa bé:

– Ngoan nào. Uống tí sữa với cô đi nhé.

Lạ lẫm vì lần đầu được thấy sản phẩm cao cấp. Nó ngần ngại nhìn Mỹ Tâm.

Cô động viên nó:

– Uống đi nào. Ngoan đi. Cô thương nào.

Đứa bé nghe lời dỗ ngọt của Mỹ Tâm. Nó từ từ hút sữa từ tay cô. Bỗng nhiên nó chặc lưỡi:

– Ngon quá!

Mỹ Tâm vừa ép đứa bé uống sữa vừa hỏi:

– Bé tên gì nào?

Nó ấp úng trả lời:

– Bảo.

– Bảo có chịu theo cô về thành phố không?

Bảo lắc đầu nguầy nguậy:

– Không! Bảo muốn mẹ. Bảo muốn ba thôi.

Nghe đứa bé nói ra mà Duy Thanh nghẹn ngào xúc động. Bởi vì hoàn cảnh của đứa bé, chính là hiện thân của anh ngày trước. Một thằng bé lên năm, lạc loài, mất cha, mất mẹ. Duy Thanh nhớ rất rõ, rất rõ cái thảm cảnh đã xảy ra trong đời của anh.

Ba mẹ anh qua đời trong một tai nạn giao thông. Hai anh em phải sống nhờ vào người cậu. Gia đình cậu lại rất nghèo lại còn phải cưu mang thêm hai anh em anh. Cậu anh cố công làm lụng để nuôi con, nuôi cháu. Nhưng cũng không làm sao tránh khỏi sự chì chiết của mẹ. Tiếng mẹ đay nghiến cậu nghe mà đau lòng:

– Anh tính sao, chớ tôi hết chịu nổi cái cảnh này rồi.

Cậu nhẫn nại thuyết phục mẹ:

– Hai đứa nó ăn uống có là bao. Anh sẽ cố đi làm thêm để bù đắp cho

chúng nó.

– Hai đứa nó ngày một lớn ăn uống sẽ nhiều hơn. Lại còn phải chi phí cho nó học hành. Làm sao mà tôi chịu nổi?

Giọng cậu vẫn hiền lành:

– Thì chúng ta phải ráng. Chị Hai tôi qua đời rồi. Bốn phận của tôi là phải lo cho hai đứa có thể vong hồn chị Hai tôi mới được yên vui nơi chín suối.

Mợ gay gắt:

– Yên vui, yên vui. Người ta thì yên vui, chỉ tội cho tôi là khổ. Tôi đã tính rồi.

– Mợ nó tính thế nào?

– Đem anh em nó gửi cho người ta nuôi.

Mợ nói tình bơ nhưng đã làm cậu giật nảy người:

– Không được.

– Tại sao lại không được?

– Thì tôi đã bảo là không được.

– Người ta giàu có, người ta nuôi nó tốt hơn mình. Nó sẽ được ăn no, mặc ấm, học hành đến nơi đến chốn.

Lời mợ cũng có phần chí lý. Nhưng cậu vẫn kiên quyết:

– Tôi đã nói là không được. Ngoại trừ khi ...

– Thế nào thì anh mới chịu hả?

– Tôi chết.

Giọng cậu gọn gàng nhưng làm mợ hết hoảng:

– Anh đừng có nói gở như thế không nên. Thôi thì nuôi thì nuôi. Tôi cũng chiều theo ý anh mà ráng chịu cực khổ vậy.

Duy Thanh rúc trong kẹt, ôm đứa em trai mà nước mắt chảy dài.

– Em ơi! Tội nghiệp cậu quá.

Đứa em song sinh của anh cũng ôm anh mà khóc:

– Anh ơi! Phải chi ba mẹ mình đừng chết hả anh.

Duy Thanh mếu máo:

– Ủ! Phải chi ba mẹ chúng ta còn sống. Chúng ta đâu có khổ thế này.

Không ngờ lời nói của cậu lại là điều dự đoán. Một tai nạn lại ập đến gia đình cậu khi đang thi công trên lầu cao. Giàn giáo bị sập, cậu té xuống chết ngay tại chỗ.

Tang thương lại ập đến tang thương. Và tang chế lại phủ lên đầu của đứa trẻ.

Mặc dầu chủ thầu cũng lo an táng và đền bù cho mợ. Nhưng quá đau đớn trước cái chết thương tâm của chồng. Mợ anh đổ trút lên đầu hai anh em

của anh:

– Tao đã bào chúng mày là sao chổi. Chúng mày giết cha, giết mẹ chúng mày rồi. Chúng mày còn giết thêm chồng của tao nữa.

Duy Thanh kêu lên:

– Mợ! Mợ đừng nói thế, tội nghiệp cho anh em của con.

– Tội nghiệp cho chúng mày rồi ai lại tội nghiệp cho tao và các con của tao đây? Làm sao mà tao nuôi dưỡng chúng mày nổi? Phải đành cho người ta thôi.

Tiếng mợ nghe nảo nùng nhưng là tiếng sét giáng xuống đầu Duy Thanh.

Anh nói như van lạy:

– Mợ! Anh em sẽ đi làm phụ mợ. Mợ đừng đem cho anh em tội con nghe.

– Chúng mày thì làm được gì. Dù cho có làm cũng không ai mướn. Tao đã quyết định rồi. Tội bây sẽ được sống ấm no hơn.

Dù không muốn nhưng buổi sáng định mệnh ấy vẫn phải đến. Duy Thanh không bao giờ quên được hình ảnh ấy. Đứa em trai của anh khóc thét lên khi được đưa lên xe cùng hai vợ chồng giàu có nhưng hiểm muộn.

– Đừng! Đừng bắt tôi. Anh hai ơi! Cứu em! Anh hai ơi! Em không muốn xa anh đâu anh hai ơi. Cứu em anh hai ơi. Tiếng kêu đau thương ấy như xé nát lòng anh. Anh chạy theo chiếc xe đã mang em, anh đi. Nhưng anh không làm sao mà đuổi kịp. Chung quanh anh chỉ là lớp bụi phủ dày. Duy Thanh gục đầu xuống đất đón đau:

– Em ơi!

Duy Thanh buồn bã lâm lì không nói. Anh đang đợi đến lượt mình. Rồi ngày đó cũng đến. Khác với em trai, Duy Thanh không hề khóc la mà chấp nhận theo cha mẹ nuôi. Em trai của anh đã không còn ở đây, anh ở lại để mà làm gì.

Cha mẹ nuôi anh khẽ vỗ đầu anh ra vẻ hài lòng:

– Ngoan quá!

Nhìn ánh mắt anh, mẹ của anh cũng nghe xót xa:

– Đừng trách mẹ nghe con. Ráng sống với người ta nghe con.

Dù mẹ có thật lòng hay không, Duy Thanh cũng không hề oán trách gì mẹ.

Mẹ cũng khổ như mình. Duy Thanh về sống với cha mẹ nuôi trong thành phố.

Anh được nuôi dạy, ăn học đàng hoàng. Đêm đêm anh luôn ray rứt nhớ về em của mình. Anh muốn liên lạc với em. Nhưng ngay chính mẹ anh cũng không biết địa chỉ của người nuôi em anh. Họ không muốn đứa con nuôi của mình biết rõ nguồn cội. Họ muốn nó mãi là đứa con ruột thịt của mình.

Khi đã là bác sĩ, Duy Thanh luôn tìm đến những trại mồ côi, uỷ lao và giúp đỡ các em, lòng anh luôn khao khát tìm lại đứa em của mình. Nhưng đã mấy mươi năm vẫn còn bật vô âm tín. Tất cả đã qua như một khúc phim bị hỏng, một đoạn đời oan nghiệt.

– Duy Thanh! Anh nghĩ gì mà thần thờ vậy?

Duy Thanh giật mình trở về thực tại:

– Đâu có gì! Anh chỉ thương đứa bé mà thôi.

Mỹ Tâm thờ dài:

– Sau thiên tai có biết bao hoàn cảnh bi thương.

– Chúng ta phải làm gì để xoa dịu bớt nỗi khổ đau của những con người khốn khổ hả Mỹ Tâm?

– Duy Thanh! Anh đừng day dứt tự dẫn vạt mình nữa. Chúng ta đã làm hết sức mình rồi. Biền khổ của con người thì mệnh mông mà sức người thì hạn hẹp.

– Biết rằng thế, nhưng ...

– Chúng ta đến đây là để xoa dịu những cơn đau kia mà. Bây giờ chúng ta cùng đứa bé về điểm khám chữa bệnh đi.

Duy Thanh gật đầu đồng ý:

– Ừ! Chúng ta đi.

Duy Thanh cùng Mỹ Tâm trở về cùng đoàn bác sĩ trực tiếp khám và chữa bệnh cho mọi người. Có những cơn đau mà y học còn có thể xoa dịu được nhưng cũng có những cơn đau không cách gì nguôi ngoai. Nó đeo đẳng người ta đến suốt một đời người.

Duy Thanh cũng ang nặng trong lòng mình nỗi đau mất mát thê lương.

Anh muốn dùng nỗi đau cùng bàn tay mình xoa dịu vết thương đau của bao con người cùng khổ.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 2

Cùng sống, cùng làm việc với Duy Thanh trong môi trường khắc nghiệt của thiên nhiên. Mỹ Tâm nghĩ mình sẽ vui lắm, bởi vì cô sẽ được gần gũi anh, được thấy anh cười. Và được chia sẻ với anh bao khó khăn gian lao của công việc. Và nhất là được cùng anh sống những tháng ngày chan chứa mặn nồng của tình yêu.

Nhưng Mỹ Tâm vô cùng thất vọng. Duy Thanh bỗng dưng lạnh lùng đến lạ kỳ. Mỹ Tâm hỏi lại mình:

– Mình có làm gì cho anh ấy giận hay không?

Mỹ Tâm kiểm điểm lại hành động của mình những tháng ngày qua:

– Không. Mình vẫn thế. Vẫn yêu anh nồng nhiệt, thiết tha như những tháng ngày đầu. Giữa hai đứa không có vấn đề gì gay gắt hay bất hòa. Sao anh ấy vẫn lạnh lùng không nói. Hay là anh ấy có gì vướng mắc trong cuộc sống không giải quyết được.

Mỹ Tâm lại tự trách mình:

– Mình thật là tệ. Mình cứ mãi lo trách hờn anh ấy mà không chịu tìm hiểu xem tâm tư anh ấy thế nào. Đã yêu nhau thì phải tin tưởng nhau, chia sẻ với nhau những buồn vui, lo lắng cho nhau từng nỗi buồn riêng trong cuộc sống.

Nghĩ thế, Mỹ Tâm tìm Duy Thanh. Anh đang thơ thẩn một mình bên bờ suối. Cô đến bên anh:

– Duy Thanh!

Duy Thanh quay lại nhìn Mỹ Tâm lo ngại:

– Mỹ Tâm! Sao em không nghỉ ngơi lấy sức để mai về thành phố. Em ra đây làm gì hả Tâm?

– Duy Thanh! Em làm sao mà nghỉ cho yên khi thấy anh đang ngồn ngồn niềm tâm sự chứ?

– Anh đâu có tâm sự gì đâu. Em đừng lo lắng quá.

– Không có tâm sự sao anh cứ mãi băn khoăn, suy tư một mình hoài vậy?

Duy Thanh biện minh:

– Có lẽ anh nhớ nhà, nhớ thành phố chúng mình.

– Bên em anh không vui sao Duy Thanh?

Duy Thanh bối rối. Nói làm sao cho Mỹ Tâm bớt buồn, bớt hoài nghi:

– Trước cảnh mất mát đau thương của đồng bào ta, ai lại vui cho được hả em?

– Em không thấy thế.

– Em thấy anh thế nào?

– Em luôn thấy anh trong trạng thái bất ổn. Mắt luôn nhìn về nơi nào xa lắm.

Trong mắt anh không hề có em. Em cảm thấy bơ vơ lắm Duy Thanh.

– Mỹ Tâm! Xin lỗi em. Đã làm em lo lắng. Nhưng thật sự là anh không có vấn đề gì cả. Chỉ là lo lắng cho bệnh nhân thôi.

Mỹ Tâm vẫn hoài nghi:

– Có thật như thế không anh?

Duy Thanh vội vã gật đầu:

– Thật mà.

– Nhưng bệnh nhân ấy có mối quan hệ thế nào rồi anh?

– Không! Anh và cô ta không hề quen biết nhau.

– Thế tại sao anh lại quan tâm quá mức như vậy? Em nhận thấy có một sự bất thường giữa bác sĩ và bệnh nhân.

– Đó là do em suy nghĩ quá vấn đề thôi. Anh thấy không có gì là bất thường cả.

– Em cũng mong là như thế.

– Mỹ Tâm! Em đừng băn khoăn lo lắng nữa. Chúng ta hãy tập trung tất tư tưởng để trau dồi chuyên môn phục vụ tốt cho bệnh nhân.

– Là một bác sĩ, ai cũng mong như thế.

– Anh muốn cùng thầy nghiên cứu thêm tâm lý học và hệ thần kinh. Cần có một biện pháp giúp bệnh nhân phục hồi tốt sau chấn thương.

– Em hoàn toàn ủng hộ anh, Duy Thanh.

– Vì thế, em cử yên tâm, đừng suy nghĩ thối mắc. Thời gian này anh cần thanh thản tâm trí tập trung tinh thần cùng thầy nghiên cứu.

– Em xin lỗi vì đã quấy rầy anh.

– Sao thế Mỹ Tâm? Em nói thế là còn giận hờn anh rồi.

– Không! Em đã nghĩ ra vấn đề rồi. Cuộc sống con người không chỉ ích kỷ ở tình yêu riêng tư. Mà còn phải sống cho mục đích cao cả cùng loài người cho sự tiến bộ của xã hội và nhất là ngành y học của chúng ta.

– Chúc mừng em đã ngộ ra chân lý. Anh mong một ngày nào đó mình sẽ hoàn thành ý nguyện. Y học sẽ tiến bộ với những thiết bị y tế cao cấp sẽ giúp cho con người chúng ta giảm đau đớn do bệnh tật hoành hành.

Mỹ Tâm lặng thinh. Bởi lẽ những lời nói của Duy Thanh có phần nào hợp lý.

Nhưng sao trong lòng cô vẫn không yên. Có một cái gì đó xa cách, thật xa cách giữa cô và anh. Cô không thể lý giải được cảm nghĩ của mình.

Duy Thanh cũng vậy. Tuy nói thế cho Mỹ Tâm yên lòng. Nhưng anh cũng không làm sao mà hiểu được mình. Trong anh có một nỗi ray rứt, giày vò mãnh liệt. Anh muốn về ngay thành phố bây giờ để thấy mặt Thục Nhiên. Mặc dù anh luôn nhận được thông tin của Thầy Vĩnh về tình hình sức khỏe của Thục Nhiên.

Đầu anh rối tung lên khi biết tin Thục Nhiên mất hẳn trí nhớ. Anh muốn quay về ngay. Công việc đã ngăn bước chân anh lại. Ở đây dù sao anh cũng còn đồng đội và kỷ luật của tổ chức.

– Mình phải ở lại, không được bỏ đi cho đến khi có lệnh. Đêm nay, chỉ còn một đêm cuối nữa thôi. Sáng mai sẽ có một phái đoàn khác sẽ đến thay đoàn bác sĩ của mình.

Duy Thanh khẳng định mình dù nôn nóng nhưng anh vẫn ở lại với cõi lòng bối rối.

– Tại sao mình lại quan tâm lo lắng cho Thục Nhiên như thế? Cô cũng như hàng ngàn bệnh nhân khác. Đến rồi đi, anh chỉ cần làm hết trách nhiệm của mình thôi. Sao mình lại lo lắng khổ sở đến thế?

Nhìn Mỹ Tâm với nét mặt hoang mang, Duy Thanh chợt thấy hối hận:

– Không lẽ Mỹ Tâm nói đúng? Có một cái gì đó không được bình thường giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Duy Thanh gạt phăng ý nghĩ của mình:

– Không! Không phải thế! Ý đức của một bác sĩ không cho phép anh có một hành động nào làm tổn hại bệnh nhân. Dù đó chỉ là một ý nghĩ.

Duy Thanh kiên quyết ổn định tư tưởng:

– Phải sống và học tập theo gương của thầy, không phụ lòng tin yêu của thầy.

Duy Thanh cảm thấy nhẹ nhàng hơn khi đã có ý nghĩ thật thoáng trong lòng.

– Mình về thôi, Mỹ Tâm.

Giọng Mỹ Tâm hơi buồn:

– Vâng!

– Em đã chuẩn bị tất cả để đưa thằng bé về luôn không?

– Tất cả đã được sắp xếp chu đáo cả. Thằng bé đã được mọi người đồng ý gọi cho chúng ta.

– Cám ơn em.

Mỹ Tâm thầm nuốt giọt lệ vào lòng. Tiếng cám ơn của anh sao mà lạnh lùng quá. Họ đi bên nhau mà đôi lòng vời vợi vắng xa.

Cuối cùng rồi Duy Thanh cũng về thành phố. Anh vội vã đến bệnh viện để biết xem tình hình sức khỏe của Thục Nhiên.

Đứng bên ngoài cửa sổ Duy Thanh thật đau xót khi thấy Thục Nhiên trong cơn mất trí. Người đàn bà trung niên có gương mặt nhân hậu bên cạnh có lẽ là mẹ của Thục Nhiên. Cô ngơ ngác nhìn bà:

– Bà là ai vậy? Tại sao tôi lại ở đây?

Mẹ Thục Nhiên nước mắt ràn rụa nhìn con gái:

– Thục Nhiên! Mẹ là mẹ của con đây. Con không nhìn ra mẹ sao. Trời ơi!

Con tôi đã mất hết trí nhớ rồi.

Thục Nhiên vẫn ngơ ngác:

– Tôi tên là Thục Nhiên hả?

– Phải. Con chính là Thục Nhiên con gái của mẹ. Con nhớ được rồi hả Thục Nhiên.

– Bà là mẹ của tôi sao?

– Phải. Mẹ chính là mẹ của con đây Thục Nhiên.

Thục Nhiên ôm đầu:

- Sao tôi không có chút ấn tượng nào hết? Có phải bà là mẹ của tôi không?
- Thực Nhiên! Con cố nhớ lại xem. Mẹ là mẹ của con. Hai mẹ con ta cùng sống với nhau trong một căn nhà nhỏ ở nội ô thành phố. Con đã tốt nghiệp Đại học rồi. Con nhớ không?
- Tốt nghiệp Đại học hả?
- Phải.

Thực Nhiên có vẻ chịu tìm hiểu về mình.

- Sao con lại ở đây vậy?
- Con bị tai nạn giao thông nên phải vào đây nằm viện.
- Tai nạn giao thông hả?
- Phải, và ...

Mẹ Thực Nhiên đưa tay lên chặn miệng mình lại. Bà không dám nhắc đến cái chết thê thảm của Duy Sơn, người yêu của Thực Nhiên.

Thực Nhiên ôm đầu kêu la:

- Tai nạn giao thông! Phải rồi! Tai nạn giao thông.

Hình ảnh Duy Sơn bị kẹt trong bánh xe hiện lên trong đầu cô. Chút tiềm thức còn lại trước lúc hôn mê lại trở về với cô. Thực Nhiên hét lên:

- Duy Sơn! Duy Sơn ơi! Đừng chết. Đừng bỏ Thực Nhiên, Duy Sơn ơi!
- Một chút ký ức đã làm cho đầu Thực Nhiên buốt đau đớn cực độ. Cô ôm đầu kêu la:

- Đau! Đau quá! Đầu của tôi đau quá.

Không thể đứng nhìn Thực Nhiên vật vã trong cơn bệnh tật. Duy Thanh lao vào kiểm chặt tay cô.

- Thực Nhiên. Bình tĩnh lại đi Thực Nhiên.

Thực Nhiên cố mở mắt lên nhìn Duy Thanh. Đôi mắt thất thần bỗng bừng sáng lên. Cô thều thào gọi:

- Duy Sơn! Anh không chết!

Thực Nhiên ngất lịm trên tay Duy Thanh. Bình tĩnh, Duy Thanh đặt cô nằm xuống cấp cứu. Anh nhắm tay vào nút chuông đầu giường để gọi bác sĩ trực, bác sĩ Vĩnh nhanh chóng có mặt. Cả hai cùng hội ý nhanh để cứu tình Thực Nhiên.

Mẹ của Thực Nhiên thì cứ sững sờ nhìn Duy Thanh:

– Duy Sơn! Cháu không chết hả? Sao bây giờ cháu lại là Bác sĩ?

Duy Thanh nhìn mẹ Thục Nhiên khó hiểu. Tại sao Thục Nhiên và bà khi gặp anh đến gọi Duy Sơn? Có một cái gì đó làm đau nhói trái tim anh khi nhắc đến Duy Sơn.

Nhưng Duy Thanh không có thời gian để hỏi và nghe giải thích. Việc trước mắt, cần kíp nhất là cấp cứu cho Thục Nhiên. Thục Nhiên đã ổn định được tim mạch và huyết áp. Bác sĩ Vĩnh đã phải dùng liều tân dược cao cấp nhất để cứu tỉnh Thục Nhiên. Duy Thanh đích thân mình truyền dịch cho Thục Nhiên. Nhìn Thục Nhiên với hơi thở đều đặn anh mới yên lòng.

– Duy Sơn! Có phải cháu là Duy Sơn không?

Duy Thanh không trả lời bà mà hỏi lại:

– Bác là mẹ của Thục Nhiên?

– Phải.

Bà Mai khẽ gật đầu. Duy Thanh hỏi dồn dập:

– Duy Sơn là ai hả bác?

– Duy Sơn chính là. .... Bà Mai ra vẻ thất vọng:

– Bác sĩ! Bác sĩ không phải là Duy Sơn sao?

– Không! Cháu là Duy Thanh. Bác sĩ khoa thần kinh này.

Chút hy vọng trong lòng bà Mai vụt tắt. Bà bật khóc:

– Thế thì thật rồi, Duy Sơn đã chết rồi.

– Bác! Bác chưa trả lời câu hỏi của cháu. Duy Sơn là ai? Tại sao vừa thấy cháu bác và Thục Nhiên đã gọi cháu là Duy Sơn?

– Duy Sơn là người yêu của Thục Nhiên. Duy Sơn là một kỹ sư hóa chất.

Hôm Thục Nhiên tốt nghiệp Đại học kinh tế, Duy Sơn uốn đưa Thục Nhiên về Bình Dương để ra mắt cha mẹ để kết hôn cùng nhau. Trên đường đưa Thục Nhiên về nhà thì xảy ra tai nạn.

Rồi bà ôm mặt khóc:

– Duy Sơn đã chết. Còn Thục Nhiên thì mất trí nhớ rồi.

– Nhưng tại sao bác và Thục Nhiên lại lầm tưởng cháu là Duy Sơn?

Bà Mai lại nhìn chăm chăm vào Duy Thanh:

– Quả thật rất giống, rất là giống nhau.

– Nhưng ai giống ai chứ?

– Thì bác sĩ và Duy Sơn.

Trái tim Duy Thanh như muốn vỡ tung ra:

– Bác nói sao? Cháu và Duy Sơn rất giống nhau?

– Phải, rất giống nhau. Giống như hai giọt nước vậy? Nhưng rất tiếc lại không phải.

Lời nói của bà Mai càng làm tăng thêm sự nghi ngờ trong lòng anh:

– Bác nói thật hả?

– Dối bác sĩ làm gì? Hai người giống nhau như hai anh em song sinh vậy?

Duy Thanh nghe như có một cái gì đó đau nhói trong lòng ngực:

– Duy Sơn! Duy Sơn! Có lẽ nào là em sao Duy Sơn?

Duy Thanh đau đớn bật thốt lên:

– Không! Không phải. Không phải như thế.

– Tôi cũng biết là không phải. Bác sĩ không thể nào là Duy Sơn được Duy Sơn đã chết thật rồi.

Duy Thanh bật khóc:

– Không! Không thể thế được. Định mệnh không thể tàn nhẫn với anh em chúng tôi như thế được. Duy Sơn! Duy Sơn! Nhất định là em vẫn còn sống. Anh em mình chưa gặp mặt nhau mà.

Bà Mai ngỡ ngác hỏi:

– Bác sĩ. Bác sĩ nói gì lạ vậy?

Duy Thanh đau khổ:

– Duy Sơn có thể là đứa em song sinh bị thất lạc của cháu.

Bà Mai gật đầu:

– Có thể lắm! Duy Sơn và bác sĩ rất giống nhau.

Rồi bà nhìn lại Duy Thanh từ đầu đến chân mỗi khoảnh khắc lần cuối.

– Hai người thật giống y hệt như nhau. Giống đến mức thần trí mình lẫn như tôi còn nhìn không ra. Huống hồ gì Thục Nhiên trong cơn mê loạn.

Duy Thanh đau khổ:

– Chẳng lẽ anh em chúng tôi không có ngày hội ngộ hay sao? Vừa biết được tin nhau thì dương gian, âm cảnh đã vĩnh viễn cách chia. Ông Trời! Ông Trời sao mà cay nghiệt với chúng tôi như thế?

– Bình tĩnh đi Duy Thanh.

Bác sĩ Vĩnh vỗ vai Duy Thanh, ông đã hiểu ra câu chuyện thương tâm của Duy Thanh.

– Thầy ơi! Em biết làm sao bây giờ hả thầy?

– Thầy có chuyện cần bàn với em. Em lên phòng của thầy nhé.

– Dạ.

Duy Thanh gạt lệ nói với bà Mai:

– Bác có thể giúp tôi không?

– Bác rất sẵn sàng. Chỉ mong sau bác sĩ hãy cứu Thục Nhiên. Đừng để nó mất hết cả tương lai. Nó không thể mất trí nhớ. Nó sẽ không là con người khi không nhớ gì về dĩ vãng của mình. Như thế đau khổ lắm bác sĩ ơi.

Duy Thanh an ủi bà Mai:

– Bác yên tâm. Chúng tôi sẽ cố hết sức mình để chữa khỏi bệnh tật và trí nhớ cho Thục Nhiên.

– Cám ơn Bác sĩ.

– Đó là bổn phận của chúng tôi. Bác cứ yên tâm chăm sóc cho Thục Nhiên. Cháu cần hội ý với bác sĩ trưởng khoa để tìm một biện pháp tốt điều trị cho Thục Nhiên.

– Tôi đặt hết niềm tin vào bác sĩ.

Duy Thanh cố nén nỗi niềm đau thương của mình đến phòng của bác sĩ Vĩnh. Anh cũng đang cần phải có một giải pháp để cứu vãn bệnh trạng của Thục Nhiên. Anh còn có trách nhiệm của một bác sĩ và trách nhiệm với đứa em quá cố.

Tiếng gõ cửa vừa vang thì Bác sĩ Vĩnh đã bảo:

– Vào đi!

– Thưa Thầy!

– Ngồi xuống đó đi Duy Thanh.

– Dạ.

– Thầy muốn bàn với em một chuyện.

– Dạ thưa thầy cứ bảo.

– Duy Thanh! Em nghĩ thế nào về Thục Nhiên?

– Thưa thầy! Cô ấy rất đáng thương.

– Em nghĩ thế nào về Duy Sơn?

– Thưa thầy! Dù chưa chắc chắn lắm nhưng em tin rằng Duy Sơn chính là đứa em trai thất lạc của em. Ở trên đời này đâu có ai mà lại giống nhau như hai giọt nước.

– Thầy nghĩ Thục Nhiên mất trí còn hơn là cô ấy tỉnh trí lại.

Duy Thanh phản đối:

– Thưa thầy, Thục Nhiên còn có cả một tương lai trước mặt. Cô ấy là một sinh viên vừa tốt nghiệp trường Đại học Kinh tế. Cô ấy không thể không tỉnh lại được đâu thưa thầy.

Nói một hơi dài mà Duy Thanh không hỏi xem nguyên nhân nào khiến thầy Vĩnh nghĩ thế. Ông không thể không có lý do riêng của mình.

– Nhưng tại sao thầy lại nghĩ thế thưa thầy?

Bác sĩ Vĩnh từ tốn trả lời:

– Cô ấy không chịu nổi cú sốc, khi biết rằng Duy Sơn đã vĩnh viễn không còn trên thế gian này.

– Em cũng đau khổ không kém gì cô ấy. Em muốn làm một việc gì đó thay Duy Sơn mà lo lắng cho cô ấy.

– Em có thể làm được việc đó hay không?

– Thưa thầy! Ý thầy là ...

– Thầy muốn em là một Duy Sơn thực thụ trong mắt của Thục Nhiên.

Duy Thanh kêu lên:

– Thưa thầy! Nhưng Duy Sơn là người yêu của Thục Nhiên. Còn em, em lại là anh trai của Duy Sơn.

– Tạm thời em hãy thay Duy Sơn để điều trị bệnh của Thục Nhiên. Em sẽ là một Duy Sơn của Thục Nhiên.

– Có được không hả thầy?

– Thầy nghĩ là được. Chỉ cần chúng ta khéo léo một chút. Đợi Thục Nhiên qua khỏi thời kỳ nguy hiểm rồi tính.

– Còn Mỹ Tâm? Liệu cô ấy có chấp nhận cho em gần gũi với Thục Nhiên không?

– Hai đứa đều là những bác sĩ giỏi. Thầy tin rằng Mỹ Tâm sẽ đồng ý. Vì bệnh nhân, chúng ta phải làm tất cả, phải hy sinh để cứu bệnh nhân. Đã là bác sĩ thì phải đặt lương tâm nghề nghiệp, y đức lên hàng đầu.

- Em sẽ cố hết sức mình.
- Thầy tin tưởng ở em. Chúng ta hãy đặt tinh thần phục vụ bệnh nhân lên trên hết.
- Thưa thầy! Em hiểu.
- Em hãy về lo công việc của mình đi. Còn Mỹ Tâm, hãy để thầy nói cho.
- Em cảm ơn thầy.

Duy Thành bước ra khỏi phòng của bác sĩ Vĩnh mà rối bời trong dạ. Vừa biết được tin của em trai bao năm thất lạc thì lại là ngày cách chia vĩnh viễn. Nước mắt đau thương chảy dài trên má Duy Thành. Anh gọi tên em mình trong thốn thức.

- Duy Sơn! Duy Sơn ơi!

Hình ảnh đứa em trai giãy giụa, kêu cứu năm nào hiện lên trong mắt anh:

- Anh hai ơi! Cứu em.

Duy Thành gục đầu trong đôi tay bất lực của mình.

- Duy Sơn ơi! Ngày xưa anh không thể cứu em được. Còn bây giờ anh đã là một bác sĩ rồi anh cũng không thể nào cứu em được. Duy Sơn ơi! Anh thật là bất lực mà.

Mang đau đớn, Duy Thành đi về phòng của mình. Cơn đau vật vã của Thục Nhiên lại hiện lên trong anh.

- Không! Không thể để Thục Nhiên đau đớn như thế mãi được.

Duy Thành nhìn vào khoảng không. Nơi ấy có hình ảnh đứa em trai bất hạnh của mình:

- Duy Sơn! Em yên tâm mà ngủ đi. Anh sẽ thay em chăm sóc cho Thục Nhiên. Ngủ đi em. Duy Sơn của anh.

Mỹ Tâm kịch liệt phản đối khi nghe bác sĩ Vĩnh đề ra phương án chữa bệnh cho Thục Nhiên.

- Thưa thầy! Đó không phải là sự can thiệp của y học mà chỉ là những tình cảm riêng tư thôi.

- Em nói đúng. Đó không phải là sự can thiệp của y học mà đó chỉ là sự kết hợp giữa tâm lý học và y học.

- Nhưng cũng đâu nhất thiết phải bắt buộc Duy Thành đóng giả vai người tình của Thục Nhiên.

– Không ai bắt buộc Duy Thanh cả. Tất cả là do Duy Thanh tự nguyện.

Mỹ Tâm chau mày:

– Tự nguyện. Duy Thanh tự nguyện sao?

Bác sĩ Vĩnh khẽ gật:

– Phải. Tất cả là do Duy Thanh hoàn toàn tự nguyện.

– Nhưng nếu thầy không đồng ý thì một mình anh ấy đâu có thể thực hiện một việc nghiêm trọng như thế.

– Thầy không thể không tán thành. Bởi vì đó là một giải pháp tốt.

– Vậy thầy có nghĩ đến cảm nghĩ của em hay không?

– Có.

– Thầy nghĩ thế nào về em?

– Em là một bác sĩ. Lương tâm và y đức của một bác sĩ sẽ giúp em hiểu ra vấn đề này. Thầy tin em sẽ dễ dàng chấp nhận.

– Thưa thầy! Em là một bác sĩ lúc nào em cũng tận tụy phục vụ bệnh nhân. Em luôn trau dồi nghiệp vụ, đem kinh nghiệm của mình để xoa dịu mọi cơn đau của bệnh nhân. Nhưng thầy ơi ...

Mỹ Tâm gần như muốn khóc. Thầy Vĩnh im lặng để cô trút hết tâm sự của mình. Mỹ Tâm thấy bác sĩ Vĩnh không có ý cắt lời nói của mình. Cô nói tiếp:

– Thưa thầy! Em có thể làm tất cả vì bệnh nhân. Nhưng em không thể hy sinh cho bệnh nhân tình yêu của mình. Em không thể mất Duy Thanh được thầy ơi.

– Sao lại là mất chứ? Đây chỉ là một phương án để tạm thời giúp Thực Nhiên vượt qua cơn hoảng loạn thôi. Rồi cô ấy sẽ hồi phục, sẽ nhận ra Duy Thanh không phải là Duy Sơn.

– Nhưng nếu như cô ấy không tỉnh? Duy Thanh sẽ phải ở bên cô ấy suốt đời hay sao? Em không đồng ý. Em không đồng ý thầy ơi.

– Mỹ Tâm, em nên bình tĩnh lại. Em nên nghĩ đến tâm trạng của Duy Thanh.

– Chính vì yêu, vì nghĩ đến anh ấy nên em mới không dám mạo hiểm. Em sợ ngọn lửa tình bốc cháy, em sẽ mất Duy Thanh.

– Đã yêu thì phải tin nhau. Em yêu Duy Thanh, em phải đồng tâm hiệp lực

với Duy Thanh để giúp Thục Nhiên vượt qua giai đoạn này. Đã yêu nhau thì phải sống vì nhau. Em hiểu chân lý đó chứ.

– Thầy nói gì em không hiểu. Tại sao vì yêu Duy Thanh mà phải chấp nhận việc này?

– Vì Duy Sơn chính là đứa em trai lưu lạc của Duy Thanh.

– Thật sao thầy?

– Thầy dối em làm gì?

– Em đã từng nghe Duy Thanh kể lại chuyện này. Anh luôn muốn tìm lại đứa em song sinh của mình. Không ngờ ...

– Chính vì thế mà Duy Thanh muốn làm một điều gì đó cho yên dạ em trai mình.

– Không có một giải pháp nào khác hơn sao thầy?

Bác sĩ Vĩnh lắc đầu:

– Không! Nếu có một phương pháp nào thầy đã không dùng cách này. Thục Nhiên không nhận biết ai cả kể cả mẹ mình. Nhưng khi nhìn thấy Duy Thanh cô ấy nhận ra ngay và gọi Duy Sơn.

Mỹ Tâm thở dài:

– Xem ra em có phản đối cũng không được!

– Mỹ Tâm! Không phải thầy không nghĩ đến cảm xúc của em. Nhưng đây là ý nguyện của Duy Thanh. Và chúng ta với lương tâm của một bác sĩ thì phương châm vẫn là “Tất cả vì bệnh nhân”. Em đừng buồn, đừng lo âu nghĩ ngợi nữa.

“Cứu một người bằng xây mười kiếng chùa mà”.

– Em cũng đành chấp nhận thế thôi. Đặt tình yêu của mình lên canh bạc mà chưa biết là thắng hay thua.

– Đừng bi quan thế Mỹ Tâm. Hãy động viên và giúp đỡ Duy Thanh. Có như thế tình yêu sẽ nhân đôi lên. Duy Thanh đâu phải là người vô trách nhiệm đâu.

– Em cũng tin như thế.

– Vậy thì em hãy vui vẻ lên để Duy Thanh khỏi bần khoản khi vào vai mới.

– Dạ.

Mỹ Tâm gượng cười cho yên lòng bác sĩ Vĩnh. Nhưng cõi lòng cô đang dấy

lên bao sóng gió. Tình yêu của cô và Duy Thanh hình như dần dần mất tín hiệu.

Cô không còn nhận ở anh ánh mắt nồng nàn tha thiết như ngày nào. Tuy anh vẫn quan tâm cô nhưng cô vẫn nhận ra sự vời vợi vắng xa trong anh.

– Có lẽ nào mình lại thật sự mất anh sao? Mình làm sao sống nổi khi không có Duy Thanh. Bằng mọi giá mình phải giành lại anh. Không! Không thể để Duy Thanh ngày một cách xa mình được.

Mỹ Tâm bước dần về phòng của Duy Thanh. Cô hy vọng có thể cùng anh cởi mở tâm tình. Có thể hoà giải với anh những vướng mắc đã qua. Đưa tay gõ cửa phòng anh. Không có tiếng trả lời. Mỹ Tâm thấy cửa khép hờ, cô đẩy cửa vào.

– Không có Duy Thanh trong phòng. Anh ấy đi đâu lúc giờ nghỉ trưa vậy kìa.

Một ý nghĩ thoáng lên trong đầu Mỹ Tâm:

– Chắc là anh ấy xuống phòng bệnh của Thục Nhiên.

Mỹ Tâm lại bước về phòng dành cho bệnh nhân đặc biệt. Mỹ Tâm cũng muốn biết về Thục Nhiên. Cô ấy như thế nào mà Duy Thanh đặc biệt quan tâm đến mức lạnh lùng với mình như thế. Bước chân cô bỗng chùng lại:

– Như thế là ghen hờn rồi. Mình đã hứa với bác sĩ Vĩnh là sẽ vui vẻ mà.

Nhưng chỉ gặp cô ấy một lần thôi. Dù Duy Thanh có thân mật với cô ấy mình cũng sẽ cắn răng chịu đựng không nói gì.

Ý nghĩ thôi thúc bước chân Mỹ Tâm bước nhanh xuống khoa dưỡng bệnh.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 3

Thục Nhiên đã hồi tỉnh sau cơn ngất. Cô tựa đầu vào vai mẹ, mắt nhìn vào khoảng không bao la. Tóc cô đã lên xanh phủ cả vùng đầu. Trong cô dễ thương như tượng chúa hài đồng.

Duy Thanh nhẹ bước vào. Bà Mai gật đầu:

– Chào bác ...

Duy Thanh đưa tay khẽ ra hiệu cho bà Mai đừng nói tiếp. Hiểu ý anh, bà yên lặng. Bà rất mong phương án này sẽ thành công, ít nhất cũng giúp Thục Nhiên bớt kích động trong giai đoạn này.

Duy Thanh đến bên Thục Nhiên khẽ gọi:

– Thục Nhiên!

Thục Nhiên rời mắt khỏi đám mây xa quay lại nhìn Duy Thanh. Cô bật gọi:

– Duy Sơn!

Duy Thanh hơi bối rối nhưng rồi anh cũng lấy lại bình tĩnh:

– Anh đây! Thục Nhiên! Em có khỏe không?

Hình ảnh Duy Sơn bị kẹt trong bánh xe tải với thân thể đầy máu lại hiện về trong đầu Thục Nhiên. Cô rú lên kinh hoàng:

– Duy Sơn! Anh đã chết rồi. Anh đã chết rồi phải không Duy Sơn?

Duy Thanh bỗng quên mình là ai. Anh ôm lấy bờ vai Thục Nhiên, giữ cho cô đừng kích động.

– Thục Nhiên! Em nói cái gì vậy? Anh vẫn còn đây. Anh vẫn sống bên em mà. Bình tĩnh lại nhìn anh đi.

Thục Nhiên đưa mắt nhìn Duy Thanh từ đầu đến chân. Cô đưa tay sờ vào đầu, vào tóc mân mê gương mặt thanh tú của anh. Thục Nhiên đột nhiên ôm chặt lấy anh:

– Đúng là anh rồi Duy Sơn! Anh không sao cả chứ Duy Sơn?

– Anh không sao. Bằng chứng là anh đang đứng bên em đây.

Thục Nhiên nhìn anh đăm đăm rồi chột hỏi:

– Sao anh lại mặc áo bác sĩ hả Duy Sơn?

Duy Thanh hơi bối rối trước sự phát hiện của Thục Nhiên. Anh thầm trách mình sơ suất không dự đoán được sự tinh tế của Thục Nhiên. Nhưng Duy Thanh đã nhanh tới trả lời thắc mắc của Thục Nhiên.

– Anh mượn áo của bác sĩ ở đây.

– Tại sao anh lại phải mượn áo của bác sĩ?

– Đây là phòng săn sóc đặc biệt. Chỉ duy nhất một người được quyền ở lại săn sóc bệnh nhân không có áo bác sĩ, anh làm sao mà vào thăm em được.

Thục Nhiên gật gù:

– Thì ra là thế.

Duy Thanh mừng thầm vì Thục Nhiên đã chịu nghe lời giải thích của anh. Đây cũng là kinh nghiệm của anh khi đóng giả Duy Sơn.

– Duy Sơn, tại sao em lại ở đây vậy anh?

– Em bị va chạm vùng đầu nên cần nằm đây điều trị.

Thục Nhiên đưa tay vuốt nhẹ lên đầu của mình. Cô hết hoảng:

– Đầu của em. Sao thế này? Tóc của em đâu rồi Duy Sơn?

Duy Thanh mừng thầm vì Thục Nhiên đã có sự nhận biết. Duy Thanh ôn tồn giải thích:

– Hôm đó anh đưa em về ra mắt ba mẹ anh. Trên đường về thì xảy ra tai nạn.

Vì cần giải phẫu nên bác sĩ cắt mái tóc của em. Đừng lo. Không sao đâu. Vài tháng nữa, tóc em lại dài, lại đẹp ra.

Nghe nói đến tai nạn. Hình ảnh cũ lại diễn ra trong đầu Thục Nhiên. Cô sợ sệt ôm lấy anh hỏi:

– Có thật là anh không hả Duy Sơn? Chính mắt em thấy anh đã ...

Duy Thanh đưa tay chặn môi Thục Nhiên:

– Dừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Anh đã bảo là mình không sao mà. Em nhìn anh nè. Mặt mũi chân tay vẫn còn nguyên vẹn. Có sao đâu.

Thục Nhiên khẽ nắm lấy anh. Nhưng để chứng thực lời nói của anh. Cô lại

sờ khắp vùng đầu, vùng mắt của anh. Yên tâm khi không thấy một chấn thương nhỏ nào. Cô mỉm cười, nụ cười sau cơn khủng hoảng thật hiền dịu, dễ thương:

– Quả thật là anh không sao rồi. Em mừng quá Duy Sơn.

Rồi cô dụi đầu vào ngực anh thở thê:

– Duy Sơn! Nếu anh có mệnh hệ nào thì em không thể nào sống nổi đâu Duy Sơn. Em yêu anh, em có thể chết cho anh được sống.

Trái tim Duy Thanh rung lên. Anh tưởng mình là một Duy Sơn thật sự. Anh xúc động trước những lời nói chân tình của Thục Nhiên. Duy Sơn nơi bên kia thế giới nếu nghe được những lời nói này chắc cũng sẽ mãn nguyện lắm.

Nước mắt Duy Thanh bỗng chảy dài khi nghĩ đến đứa em trai bạc mệnh của mình. Thục Nhiên hốt hoảng:

– Duy Sơn! Sao anh lại khóc? Em không sao đâu. Nhất định em sẽ bình phục. Em sẽ lại về bên anh, về với những kỷ niệm đẹp của chúng mình.

Duy Thanh thoáng giật mình:

– Nếu như Thục Nhiên mà nhắc chuyện xưa, anh có biết gì đâu mà nói.

Sợ Thục Nhiên nói tiếp, anh gạt nước mắt nói với cô.

– Nhất định thế, nhất định là em sẽ bình phục!

– Duy Sơn! Tại sao em không nhớ gì cả? Em chỉ duy nhất nhận ra anh thôi.

Duy Thanh cười đùa.

– May mắn là em còn nhớ anh. Nếu em mà quên anh, chắc anh buồn đến chết quá!

Thục Nhiên vội vàng đưa tay chặn miệng Duy Thanh:

– Không! Anh không thể chết Duy Sơn. Nếu anh chết đi thì sự sống của em đâu có ý nghĩa gì.

Để yên lòng Thục Nhiên, Duy Thanh khẳng định:

– Vì vậy mà anh mãi sống, sống bất tử cùng em. Hai chúng ta không ai chết cả.

Thục Nhiên xa xăm:

– Mong rằng đây là sự thật. Đừng dối gạt em nhé Duy Sơn!

Thì ra trong mơ hồ của trí não, Thục Nhiên vẫn nhận ra điều bất ổn. Cô không mất trí nhớ hoàn toàn. Cô còn nhớ Duy Sơn bởi vì tình yêu trong cô quá bao la, vĩ đại, quá sâu nặng cùng Duy Sơn. Chỉ có thể chết đi mới xóa nhòa.

Duy Thanh cảm động trước tình yêu tha thiết của Thục Nhiên, có lẽ Duy Sơn cũng thế. Anh cũng rất yêu, yêu sâu nặng Thục Nhiên. Bây giờ anh đang đóng giả Duy Sơn. Nếu anh lạnh nhạt quá, thì với sự tinh tế của Thục Nhiên. Cô sẽ dễ dàng nhận ra ngay.

Duy Thanh xoa nhẹ nhẹ lên mái tóc lổm chổm của Thục Nhiên. Biết mình đã không còn mái tóc dài óng mượt Thục Nhiên ra vẻ thẹn thùng. Cô hỏi ngây thơ:

– Mai một ngày tóc em có dài ra không?

– Có chứ. Tóc em sẽ dài, sẽ óng mượt hơn xưa để làm xao xuyến lòng anh.

– Anh không chê em chứ?

– Không! Không bao giờ! Trong mắt anh, em bao giờ cũng đẹp, cũng làm anh xao động ngây ngất cả tâm hồn.

Thục Nhiên khẽ xoa tay trên ngực áo anh:

– Anh đã biết cách nói năn hoa mỹ dỗ ngọt em từ bao giờ vậy Duy Sơn?

Duy Thanh giật mình. Bởi vì anh làm sao biết được ngày xưa Duy Sơn và Thục Nhiên cư xử với nhau thế nào? Anh đành cười chống chế:

– Con người có lúc phải tiến bộ chứ em.

– Em rất thích sự tiến bộ đó.

– Nếu sự tiến bộ đó của anh làm cho em vui thì anh hứa là sẽ tiến bộ mãi.

– Có tiến bộ thì cũng vừa thôi nghe.

– Tại sao thế – Vì như thế sẽ có nhiều cô si mê. Em đâu có giành lại với họ. Em sẽ mất anh. Mà mất anh thì em không sống nổi.

Trước lời nói chân tình của Thục Nhiên, Duy Thanh không kiềm nổi sự xúc động trong lòng mình. Anh không còn là bác sĩ Duy Thanh mà đã là một Duy Sơn thực thụ. Anh khẽ xoa nhẹ nhẹ lên đôi má mịn màng của Thục

Nhiên:

– Anh sẽ không vì một lý do nào mà xa em. Chúng ta sẽ không ai chết cả, sẽ mãi sống bên nhau cho đến suốt một đời.

– Anh nói thật nghe.

– Thật.

Thục Nhiên ngược mắt nhìn Duy Thanh. Anh nhìn trong mắt cô có cả một vùng trời yêu thương, say đắm. Dù anh đang đóng giả Duy Sơn, nhưng anh vẫn nghe day dứt trong lòng.

– Thục Nhiên! Xin lỗi em. Tình em cao thượng quá. Tiếc rằng anh phải đáp lại tấm tình chân thật của em bằng một sự giả dối. Xin lỗi em Thục Nhiên.

Duy Thanh nén nổi thốn thức trong lòng. Anh phải đóng giả Duy Sơn. Phải giúp cô ấy vượt qua cơn khủng hoảng này. Rồi cô ấy sẽ nhận ra anh, sẽ chấp nhận một sự thật là đã vĩnh viễn mất Duy Sơn. Anh lại trở về với bốn phận của mình, bốn phận của người anh trai đối với đứa em quá cố. Những ngày ấy Duy Thanh sẽ ra sao? Anh bỗng nghe tiếc nuối:

– Lúc ấy mình sẽ vĩnh viễn mất Thục Nhiên.

Một nỗi buồn nào kỳ lạ xâm chiếm tâm hồn Duy Thanh. Anh giật mình:

– Tại sao mình lại có ý nghĩ kỳ quái thế? Thục Nhiên tỉnh lại, đó là kỳ vọng của mình mà. Mình đã làm xong trách nhiệm của bác sĩ đối với bệnh nhân.

Duy Thanh cảm thấy yên lòng với ý nghĩ của mình.

Mỹ Tâm chạy ra khỏi khu dưỡng bệnh. Trước mắt cô đang diễn ra hình ảnh Duy Thanh âu yếm, vỗ về Thục Nhiên. Một điều mà từ khi yêu nhau cho đến bây giờ, Duy Thanh chưa hề biểu hiện với cô. Cô luôn tự an ủi mình:

– Duy Thanh muốn giữ uy tín cho mình nên không tỏ cử chỉ thân thiện, gần gũi, vả lại, anh là một bác sĩ thì phải đạo mạo nghiêm trang, khác với người bình thường. Nào ngờ đâu ... Duy Thanh vẫn là một con người bằng xương bằng thịt. Cũng mang đầy những cảm xúc đời thường. Chỉ là ...

Mỹ Tâm đau xót nhận ra vấn đề:

– Anh ấy không hề có cảm xúc với mình. Tình yêu trong anh chưa đủ rung động để anh tỏ nét âu yếm, yêu thương! Có lẽ nào bao nhiêu năm qua, thời gian ấy không đủ để cho tình yêu chín mùi hay sao?

Mỹ Tâm đau khổ gục đầu xuống băng ghế trong khuôn viên bệnh viện. Biết rằng nước mắt không thể giải quyết được gì. Những giây phút này cô cần phải khóc, khóc để vơi đi bao u uất trong lòng.

– Mỹ Tâm! Em đau khổ lắm phải không?

Mỹ Tâm ngược đôi mắt đăm lệ nhìn lên.

– Đức Toàn! Là anh sao?

– Phải. Anh thấy em chạy ra từ khu điều dưỡng. Anh không biết em gặp chuyện gì nên vội chạy theo. Có chuyện gì vậy Mỹ Tâm? Chuyện gì làm em đau khổ như vậy? Duy Thanh đâu? Sao anh ấy lại bỏ mặc em thế này? Nhắc đến Duy Thanh. Mỹ Tâm càng nghe hờn tủi hơn. Cô khóc như mưa bắc:

– Người ta đâu có màng gì đến em đâu Đức Toàn.

– Tại sao thế? Anh ấy luôn quan tâm em kia mà?

– Đó là trước kia nhưng bây giờ đã khác rồi anh ơi.

– Khác là thế nào hả Mỹ Tâm? Em nói lấp lửng thế anh không hiểu gì cả. Để anh hỏi Duy Thanh.

– Đừng anh! Anh đừng nói gì cả.

– Nhưng ít nhất em cũng phải cho anh biết tại sao chứ?

Đức Toàn từ lâu đã thầm yêu Mỹ Tâm. Nhưng trước Duy Thanh anh đành phải chôn chặt mối tình đơn phương vào lòng.

– Đức Toàn ơi! Em biết phải làm sao bây giờ?

– Anh ấy đã làm gì cho em đau khổ thế? Anh có thể làm gì để chia sẻ với em?

Nghe Đức Toàn hỏi, Mỹ Tâm tủi thân càng khóc lớn. Đức Toàn vỗ về đôi bờ vai nhỏ đang rung lên theo từng tiếng nấc.

– Nín đi em! Mỹ Tâm! Giọt nước mắt của em làm cho anh đau lòng lắm.

Mỹ Tâm xót xa:

– Ở trên đời này cũng còn người đau lòng vì giọt nước mắt của em nữa sao?

Đức Toàn có dịp kể lẽ tâm sự của mình:

– Mỹ Tâm! Lúc nào anh cũng hướng về em với một tấm tình chân thật.

Nhưng em mãi hướng về một nơi nào khác, mà không nhận ra tình yêu tha

thiết của anh.

– Đức Toàn! Lẽ nào em không nhận ra. Nhưng trái tim em đã lỡ một lần yêu.

– Nhưng tình yêu ấy không đem lại cho em niềm hạnh phúc.

Mỹ Tâm chống chế:

– Không! không! Em rất hạnh phúc khi yêu và được yêu.

– Mỹ Tâm! Em lại nói dối rồi, giọt nước mắt và gương mặt đau khổ của em đã tố cáo tất cả. Em đừng cố giấu nữa Mỹ Tâm. Hãy nói hết cho anh nghe đi.

Nói đi em! Nói ra rồi em sẽ vơi bớt nỗi đau khổ trong lòng.

Trước tấm tình của Đức Toàn, Mỹ Tâm không thể nào giấu diếm mãi. Cô đành kể cho Đức Toàn nghe câu chuyện của mình và Duy Thanh.

– Đức Toàn! Em sợ mình sẽ không giữ được Duy Thanh.

– Đã yêu nhau thì đâu có ngại gì thử thách. Dù đây cũng là dịp để em thử nghiệm lại tình yêu của em và Duy Thanh. Nếu nó vẫn tồn tại sau cơn sóng gió thì đích thực là một tình yêu chân thật. Còn nếu như ...

Đức Toàn ngưng lời nói để cho Mỹ Tâm hiểu rõ vấn đề. Thấy cô vẫn im lặng, Đức Toàn hỏi:

– Em hiểu chứ Mỹ Tâm?

– Vâng em hiểu. Dù sao em cũng cảm ơn anh. Anh đã giúp em tìm thấy một con đường. Phải, chỉ có thử thách mới biết được giá trị chân chính của tình yêu.

– Anh mừng em đã thông suốt được vấn đề!

Dù sao sự việc xảy ra cũng còn quá bất ngờ với Mỹ Tâm. Cô chưa có thể bình tâm để chịu đựng được. Cô vẫn nghe xót xa trong lòng.

– Duy Thanh ơi! Mong sao chỉ là ngộ nhận. Anh vẫn yêu em, yêu tha thiết như thuở nào phải không anh?

Đã từ lâu Đức Toàn đã mất hết niềm hy vọng. Nhưng trước sự biến đổi giữa Duy Thanh và Mỹ Tâm. Anh lại thấy mình có quyền hy vọng. Trước mắt anh chỉ có Mỹ Tâm mới hội đủ điều kiện một người vợ lý tưởng của mình: Cô là con gái cưng duy nhất của viện trưởng. Tương lai anh sẽ phát lên khi được làm rể ngài viện trưởng quý hóa ấy. Và Mỹ Tâm nổi tiếng là đẹp nhất

bệnh viện nữa.

Chỉ có thằng khờ mới đi từ chối Mỹ Tâm. Mình phải khéo léo một chút mới mong chiếm được tình cảm của Mỹ Tâm và ngài viện trưởng.

Đầu Đức Toàn chột léo sáng. Anh mừng thầm vì mình đã tìm ra phương án tiếp cận với Mỹ Tâm và ba cô:

– Tuần sau là sinh nhật của Mỹ Tâm. Nhất định mình sẽ làm cho ngài Viện Trưởng chú ý đến mình. Được lòng Viện trưởng thì việc có Mỹ Tâm chỉ là chuyện phải có mà thôi.

Đức Toàn cảm thấy phấn chấn hẳn lên với phương án mà anh vừa nghĩ.

Mỹ Tâm tìm cơ hội để tiếp cận với Duy Thanh. Cô không muốn vì chút tự ái riêng mà đánh mất tình yêu của mình. Ba năm, khoảng thời gian không nhỏ để yêu nhau. Nhưng bây giờ cô mới hiểu. Ba năm đó cô không hiểu được anh và cô chưa hoàn toàn giữ được nhịp đập trái tim anh. Biết Duy Thanh đã xuống khu điều dưỡng, Mỹ Tâm vẫn kiên trì chờ. Cô không muốn xuống đó. Cô không đủ can đảm để đứng nhìn Duy Thanh âu yếm với Thực Nhiên. Cô tự trấn an mình:

– Duy Thanh chỉ làm nhiệm vụ của một bác sĩ đối với bệnh nhân thôi. Đâu dễ gì mà xóa được tình cảm của ba năm dài yêu thương. Chờ đợi ... sự chờ đợi sao mà dài quá. Cố gắng chờ anh thôi. Nhất định là anh phải trở về phòng trước đầu giờ chiều mà.

Sự chờ đợi của Mỹ Tâm rồi cũng đạt kết quả. Duy Thanh đã trở về. Anh ngạc nhiên khi thấy Mỹ Tâm trong phòng.

– Mỹ Tâm sao em không nghỉ trưa mà ở đây chứ?

Mỹ Tâm nén xót xa:

– Em chờ anh.

Duy Thanh vẫn như vô tình:

– Chờ anh mà làm gì? Em cần phải nghỉ trưa để đủ sáng suốt mà làm việc buổi chiều chứ.

Tuy lời nói ấy là sự quan tâm, nhưng Mỹ Tâm cảm thấy tủi thân vô cùng.

– Duy Thanh! Em quan tâm anh. Anh không hài lòng hay sao?

Nhận ra nét giận dỗi của Mỹ Tâm, Duy Thanh cười nhỏ:

– Được con gái ngài Viện trưởng quan tâm là hạnh phúc nhất đời. Sao lại

không hài lòng chứ?

Mỹ Tâm ra sầm nét mặt:

– Anh có thể không nói chuyện với em chứ đừng bảo con gái ngài này, ngài nọ. Em đến với anh với tư cách của một người yêu, chứ không phải là chuyển viếng thăm của quan chức với thuộc cấp.

Cảm thấy mình hơi quá lời với Mỹ Tâm. Duy Thanh ôn hòa:

– Xin lỗi em, Mỹ Tâm.

Nước mắt chực rơi xuống bờ mi Mỹ Tâm.

– Duy Thanh! Ngày xưa chúng ta đâu có nói chuyện với nhau như thế. Mỗi lần gặp nhau không kể chuyện vui thì cũng trao đổi chuyên môn. Tại sao bây giờ lại như thế này hả Duy Thanh?

– Mỹ Tâm! Có lẽ đầu óc anh hoản loạn quá! Cái chết thương tâm của đứa em trai lưu lạc và bệnh tình của Thục Nhiên. Tất cả đã choáng hết tâm trí của anh rồi.

– Em luôn thông cảm với anh mà.

– Cảm ơn em Mỹ Tâm. Anh muốn Thục Nhiên mau tỉnh trí để đưa anh đến viếng mộ em trai anh. Anh muốn dùng tất cả biện pháp để cứu tình cho cô ấy.

– Em hiểu anh mà.

– Vì vậy anh mong em đừng trách hờn vì anh trong lúc này. Hãy kiên nhẫn chờ đợi anh Mỹ Tâm.

Lời nói của anh như giọt mưa tưới mát cơn nắng hạn trong lòng cô. Mỹ Tâm vui vẻ:

– Mình đừng nhắc chuyện đó nữa. Em đến đây là để bàn với anh một chuyện.

– Chuyện gì vậy em?

– Sinh nhật của em.

Duy Thanh vỗ đầu mình:

– Anh đang trí mất rồi. Em định tổ chức thế nào?

– Vẫn như mọi năm thôi.

– Nghĩa là vẫn rầm rộ và đông đủ khách mời.

– Đó là ý của ba em mà.

Không để Duy Thanh suy nghĩ nhiều, Mỹ Tâm vờ nũng nịu:

– Sao? Đã chuẩn bị quà mừng sinh nhật thứ hai mươi lăm cho em chưa nào?

– Tất nhiên là phải có thôi.

– Nhưng năm nay nhất định phải đặc biệt hơn các năm khác.

– Được rồi. Anh sẽ làm cho em phải hú vía vì món quà đặc biệt này.

Mỹ Tâm le lưỡi:

– Anh đừng bảo là đem bom nổ chậm đến nhé.

– Anh không muốn làm tên khủng bố đâu!

– Em cũng không muốn cùng tên khủng bố lãnh một bản án tử hình.

Duy Thanh hỏi Mỹ Tâm:

– Em đã chuẩn bị gì cho đêm sinh nhật của mình chưa?

– Rồi. Máy hôm nay Đức Toàn đã giúp em trang bị phòng ốc.

– Hôm nào có dịp anh phải cảm ơn anh ấy mới được. Năm nay anh ấy đã cực nhọc thay anh.

Duy Thanh nói như không hề có ý gì ghen tức với Đức Toàn. Anh không hề đặt câu hỏi:

“Vì sao Đức Toàn lại nồng nhiệt với cô như thế?” Duy Thanh vô tư hay là cảm giác đã hết trong anh? Mỹ Tâm không dám nghĩ gì thêm. Bởi vì càng nghĩ, sự việc lại càng rối rắm thêm. Duy Thanh nói cho Mỹ Tâm yên lòng.

– Mỹ Tâm! Nhất định anh phải có mặt trong đêm sinh nhật của em.

– Em chờ anh Duy Thanh. Không có anh, đêm sinh nhật của em hoàn toàn vô nghĩa.

Duy Thanh cảm thấy tội nghiệp cho Mỹ Tâm làm sao. Vì anh cô đã phải trấn trở đè nén xúc cảm của mình. Nhất định sau khi Thục Nhiên tỉnh rồi anh sẽ tập trung hết tinh thần của mình để bồi đắp tình yêu cho cả hai Duy Thanh tình tưởng Mỹ Tâm không phải là người nông nổi. Cô sẽ hiểu và thông cảm cho anh thôi.

Biệt thự của Viện trưởng bệnh viện Thành Công thật đồ sộ. Tất cả mọi nơi thiết kế đều hài hòa, trang nhã. Một bên là hồ bơi, nước trong veo có thể thấy những viên sỏi nhỏ dưới lòng hồ. Một bên là lối đi được trải sỏi trắng. Hai bên là những hình hoa kiếng đủ hình dạng trong rất đẹp mắt. Bạc

tam cấp dẫn vào phòng khách được trải những tấm thảm nhung rất đẹp. Hôm nay Viện trưởng tổ chức sinh nhật lần thứ 25 cho con gái thật huy hoàng. Khách mời toàn là những bác sĩ danh tiếng và những nhân vật cao cấp của thành phố. Họ bắt tay chào hỏi nhau thật thân mật. Khách của Mỹ Tâm là những bác sĩ trẻ. Họ đã làm cho không khí đông hẳn lên. Không khí thật nhộn nhịp với đèn màu giăng khắp. Quà sinh nhật chất cao cả một bàn lớn. Nhưng Mỹ Tâm vẫn không vui, cô vẫn chờ một người, trong dạ thắc thỏm lo âu.

– Duy Thanh hứa là sẽ có mặt trong đêm sinh nhật của cô mà sao anh ấy lại không đến chứ?

Nhận thấy con gái không được vui, ông Dương Trung vỗ về con:

– Con gái! không được vui à?

Mỹ Tâm sợ cha buồn sẽ ảnh hưởng đến Duy Thanh. Cô lắc đầu.

– Đâu có ba. Đêm nay con vui lắm. Cảm ơn ba đã tổ chức cho con một đêm sinh nhật thật chu đáo, thật vui.

– Nhưng ba vẫn thấy thiếu sót.

– Điều gì hả ba?

– Sự vắng mặt của Duy Thanh.

Mỹ Tâm cúi đầu:

– Có lẽ anh ấy bận việc gì nên đến trễ ba à.

– Dù bận việc gì cũng thế. Nó phải có mặt trong đêm sinh nhật của con. Dù nó không nể con cũng phải nể ba chứ.

– Con tin rằng anh ấy sẽ đến ba à.

Đến hay không cũng được. Nhưng con đừng để vì một người mà mất lòng quan khách.

– Con hiểu thưa ba. Mỹ Tâm cố gượng vui cùng bè bạn để ba mình không để ý. Đức Toàn được dịp mà ta thán với ông:

– Cháu biết vì sao mà Duy Thanh không đến được.

Ông Dương Trung khẽ chau mày không nói. Đức Toàn cũng không dám thóc mách tiếp. Anh cũng im lặng. Cuối cùng ông Dương Trung cũng lên tiếng:

– Đức Toàn! Cháu biết gì cứ nói đi.

- Cháu sợ.
  - Cháu sợ gì?
  - Sợ Mỹ Tâm giận cháu.
  - Tại sao lại giận cháu?
  - Vì cô ấy luôn che giấu cho Duy Thanh.
  - Che giấu điều gì?
  - Việc Duy Thanh quan hệ với một nữ bệnh nhân.
  - Chuyện ấy tôi có nghe bác sĩ Vĩnh trình bày rồi.
  - Nhưng rõ ràng là họ không được bình thường như quan hệ giữa Bác sĩ và bệnh nhân.
  - Có chuyện đó nữa sao?
  - Mỹ Tâm rất đau khổ. Đã bao nhiêu lần cháu bắt gặp cô ấy khóc trong bệnh viện.
  - Thật vậy sao?
  - Cháu không dám nói sai đâu Viện trưởng.
- Mỹ Tâm là đứa con gái độc nhất của ông. Ông yêu nó như máu, quý nó như thịt xương của mình. Tuyệt đối ông không cho phép ai làm tổn thương nó làm cho nó đau buồn.
- Nếu sự thật là thế, bác cần phải xem xét lại mối quan hệ của nó với Duy Thanh.
- Đức Toàn mừng rơn trong bụng. Anh được dịp kể lẽ lòng mình:
- Cháu không phải thóc mách chuyện của Duy Thanh và Mỹ Tâm. Nhưng thật tình với bác cháu không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy Mỹ Tâm đau khổ.
- Ông Dương Trung nhìn Đức Toàn như dò xét rồi hỏi:
- Cháu lo lắng cho nó đến thế hả?
  - Cháu và Mỹ Tâm vừa là bạn vừa là đồng nghiệp. Quan tâm nhau cũng đâu có gì lạ thưa bác.
- Ông Dương Trung khẽ gật đầu. Ông thầm trách mình sơ sót không nhìn thấy con gái mình đau khổ.
- Cháu ra ngoài tiếp khách phụ Mỹ Tâm đi.
  - Dạ! Chào Viện trưởng.

Đức Toàn đi rồi một mình ông Dương Trung suy ngẫm lời nói của anh có phần chí lý. Gần đây Mỹ Tâm thường hay suy tư buồn bã. Có lúc cô không ăn cơm tối mà nằm miết trong phòng. Ông bà có hỏi thì cô bảo là đã ăn với Duy Thanh trong bệnh viện. Tưởng con mình hạnh phúc, ông bà rất yên tâm. Nào ngờ ...

Ông Dương Trung mím chặt hai hàm răng của mình lại:

– Không! không ai có thể làm tổn thương con gái ông cả.

Rồi ông chợt nghe lương tâm mình cắn rứt.

– Không lẽ đời cha ăn mặn, đời con khát nước sao? Ông đã gieo bão giông để rồi đứa con gái của mình phải gánh chịu phải bị ruồng bỏ trong đường tình ái hay sao?

Ông Dương Trung lắc đầu cố xua một dĩ vãng trong đời mình.

Duy Thanh thay áo bệnh viện ra. Anh cầm chiếc nhẫn trắng có đính những viên ngọc trai lên ngắm nghía:

– Chắc là Mỹ Tâm sẽ vui với món quà này.

Duy Thanh biết là thời gian này anh đã làm cho Mỹ Tâm rất buồn. Nhân dịp lần sinh nhật thứ 25 này của cô. Anh muốn làm một cái gì đó để xoa dịu nỗi buồn của cô.

Anh đưa tay xem đồng hồ rồi giật mình:

– Đã đến giờ rồi. Mình đã hứa với Mỹ Tâm là sẽ đến sớm. Lay hoay mãi với công việc đến giờ mà vẫn không hay. Mình phải đi ngay thôi, nếu không muốn cô ấy giận.

Duy Thanh vừa định khoá cửa lại thì chuông điện thoại trong phòng reo vang.

– Alô.

Giọng cô y tá bên đầu dây gấp rút.

– Bác sĩ xuống ngay đi. Bệnh nhân Thục Nhiên đột nhiên sốt cao lên cơn co giật dữ dội.

Duy Thanh cũng hết hoảng:

– Lúc này cô ấy vẫn bình thường kia mà?

– Em không biết. Bác sĩ xuống ngay đi.

Duy Thanh như quên tất cả, quên lời hẹn sinh nhật với Mỹ Tâm. Anh lao

ngay xuống khu điều dưỡng.

Thục Nhiên đang lên cơn co giật. Không có Bác sĩ Vĩnh ở đây anh phải tự mình quyết định mọi việc.

Thục Nhiên! Em có sao không vậy Thục Nhiên?

– Thục Nhiên rơi vào trạng thái bất ổn. Cô không nhận ra Duy Thanh. Miệng cô méo xệch, tay chân co giật liên hồi. Cảm giác Thục Nhiên sẽ chết đi làm Duy Thanh run bắn lên. Nhưng với cương vị một Bác Sĩ cần cấp cứu cho bệnh nhân.

Duy Thanh lấy lại bình tĩnh cấp cứu cho Thục Nhiên.

Thuốc được theo dịch truyền từ từ vào cơ thể Thục Nhiên. Bàn tay anh xoa nhẹ nhẹ lên vùng đầu của Thục Nhiên.

Như có phép lạ Thục Nhiên dần dần giảm bớt cơn co giật thần kinh từ từ dịu xuống. Thục Nhiên chìm sâu vào giấc ngủ với hơi thở đều đặn.

Duy Thanh thở phào nhẹ nhõm. Anh hỏi bà Mai:

– Sao Thục Nhiên đột nhiên lại trở bệnh vậy bác?

Bà Mai mếu máo trả lời:

– Bác không biết nữa.

– Bệnh tình Thục Nhiên đã ổn định. Nếu không có chuyện gì kích động thì cô ấy đâu có thể trở bệnh được?

– Có thể là như vậy.

– Có việc gì vậy bác.

– Nó hỏi bác hôm nay cháu có đến hay không?

– Bác trả lời thế nào?

– Thì cháu có nói với bác là hôm nay cháu đi dự sinh nhật của một người bạn nên không đến được.

– Cô ấy phản ứng thế nào?

– Nó bật khóc rưng rức rồi ôm đầu kêu la:

"Anh ấy bỏ con rồi, anh ấy không đến nữa Bác khuyên giải thế nào cũng không được. Cuối cùng rồi nó lên cơn như vậy đó.

Duy Thanh thở dài:

– Lỗi là do ở cháu. Cháu không nên bỏ cô ấy.

– Bây giờ Thục Nhiên đã ổn định có lẽ nó sẽ ngủ một giấc thật dài. Cháu đi

đi kéo bạn bè chờ đợi.

Duy Thanh giật mình chợt nhớ lời hẹn với Mỹ Tâm. Anh thầm kêu khổ:

– Chết rồi! Chắc giờ này tiệc đã sắp tan rồi. Mỹ Tâm chắc là giận lắm.

Duy Thanh nghĩ:

– Với tác dụng của thuốc, ít nhất cũng phải vài giờ sau cô mới tỉnh. Anh tranh thủ chạy đến Mỹ Tâm nói lời xin lỗi cô. Chắc là cô cũng thông cảm cho anh thôi.

Anh nói với bà Mai và dặn dò y tá canh giữ, chăm sóc cho Thục Nhiên.

Anh chạy về phòng lấy hộp quà rồi vội vã chạy đến nhà Mỹ Tâm.

Đúng như dự đoán của Duy Thanh. Quan khách đã ra về, trong nhà chỉ còn lại Mỹ Tâm, Đức Toàn và ông Dương Trung.

Duy Thanh bước vào như bước đến một thế giới khác. Sự lạnh vắng trong phòng cộng thêm sự lạnh lùng của mọi người làm bước chân anh chùng lại.

Anh lúng túng chào ông Dương Trung:

– Cháu chào bác.

Ông Dương Trung lạnh lùng:

– Cảm ơn cậu đã nể mặt mà đến dự sinh nhật của con gái tôi.

Lời nói mát mẻ của ông Dương Trung làm Duy Thanh sượng sùng. Chẳng thà ông cứ trách mắng anh, anh còn thấy nhẹ nhõm hơn.

– Cháu xin lỗi bác.

– Tôi thì đâu có lỗi phải gì. Chỉ tội là tội cho con gái tôi thôi. Cố trong chờ cậu đến mắt sưng húp rồi kìa.

Duy Thanh nghe thương cảm trào dâng trong lòng. Tội nghiệp cho Mỹ Tâm vô cùng. Nhìn những giọt nước mắt của Mỹ Tâm, anh muốn đến vỗ về cô, lau những giọt lệ cho cô. Nhưng trong hoàn cảnh này anh đành phải đứng lặng thinh.

– Mỹ Tâm! Anh xin lỗi em.

Mỹ Tâm rưng rưng giọt lệ.

– Em chỉ muốn nghe lời giải thích của anh thôi.

– Mỹ Tâm! Thục Nhiên đột ngột trở bệnh ...

Không đợi Duy Thanh nói hết câu Mỹ Tâm đã ùng ùng nổi giận:

– Thục Nhiên lại Thục Nhiên. Nếu cô ấy không đồng ý thì anh không đến

đây phải không?

– Không phải vậy đâu Mỹ Tâm. Em nén bình tĩnh nghe anh giải thích đi.

– Giải thích:

Giải thích như thế nào thì anh cũng không thể đến với tôi. Vậy thì lời giải thích ấy chỉ làm tôi đau lòng thêm thôi. Anh không cần phải giải thích nữa.

Duy Thanh muốn xoa dịu đi cơn giận của Mỹ Tâm. Anh đặt vào tay cô chiếc hộp:

– Mỹ Tâm! Đây là món quà anh tặng cho em trong ngày sinh nhật. Anh chúc em ...

Mỹ Tâm vung vẩy:

– Anh hãy đem món quà quý hoá của anh về mà tặng cho Thực Nhiên của anh thôi.

– Mỹ Tâm!

Như không nghe tiếng kêu của Duy Thanh, Mỹ Tâm nói như gào lên:

– Anh về đi! Về với Thực Nhiên của anh đi. Tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Anh về đi.

Mỹ Tâm ôm mặt chạy lên lầu, bỏ mặc Duy Thanh với cơn hụt hẫng trong lòng:

Ông Dương Trung bước đến nói với Duy Thanh:

– Cậu nghe con gái tôi nói gì không? Cậu biết mình phải làm gì chứ?

Duy Thanh nghe có cái gì đó đổ vỡ, tan nát trong lòng:

– Thưa bác, cháu biết.

– Tôi mừng khi con gái tôi sáng suốt nhận ra vấn đề. Tôi không chấp nhận con người như cậu. Cậu đã yêu con gái tôi lại còn dan díu với người khác. Thật là vô liêm sỉ.

– Thưa bác! Bác nghe cháu giải thích đi.

Ông Dương Trung giơ tay:

– Không cần đâu. Cậu không cần phải nói gì cả. Đức Toàn!

– Dạ!

– Đức Toàn nhanh nhẩu:

– Tiễn khách dùm bác.

– Dạ.

Ông Dương Trung nói xong bỏ đi lên lầu Duy Thanh không còn lý do gì mà nán lại nơi đây. Anh lầm lũi quay về:

Đức Toàn lên giọng kẻ cả:

– Duy Thanh! Cậu phải tự hỏi lại mình đi. Lỗi này hoàn toàn do cậu cả.

Duy Thanh thừa biết Đức Toàn đang "thừa nước đục thả câu". Anh ta tranh thủ lấy tình cảm của ông Dương Trung và Mỹ Tâm. Anh luôn tin tưởng Mỹ Tâm.

Hôm nay Mỹ Tâm bị hụt hẫng nên giận anh mới có thái độ như thế. Mỹ Tâm hiểu anh mà. Cô không thể gì mà thay đổi tình cảm đã có từ bao năm nay đâu.

Duy Thanh không nói gì với Đức Toàn. Anh phải quay về bệnh viện ngay để theo dõi bệnh tình của Thục Nhiên.

Anh lại nhớ về Duy Sơn đứa em trai bất hạnh của mình. Cái chết của Duy Sơn đã làm tan biến đi ban hy vọng trong lòng anh. Vĩnh viễn anh sẽ không bao giờ được gặp lại đứa em trai thân yêu. Duy Sơn đã không còn hiện diện trên thế gian này nữa rồi.

Duy Thanh mong chờ Thục Nhiên hồi phục. Anh muốn đến viếng mộ em trai, tạ ơn người đã nuôi dưỡng em trai mình khôn lớn.

Tất cả đều phải chờ Thục Nhiên tỉnh trí.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 4

Thục Nhiên thức dậy sau giấc ngủ thật dài, thật sâu. Cơ đau buốt trên đầu đã giảm hẳn. Bà Mai mừng rỡ gọi:

– Thục Nhiên! Con tỉnh rồi hả?

– Duy Sơn đâu hả mẹ? Anh ấy vẫn chưa về sao?

Bà Mai thấy lo lắng vô cùng vừa tỉnh dậy Thục Nhiên đã hỏi Duy Sơn. Mai đây làm sao cô chịu nổi khi biết Duy Sơn không còn nữa. Duy Thanh chỉ làm tròn bổn phận một người anh trai mà thôi. Chớ còn tình yêu dành cho cô thì không hề có.

Thấy bà Mai vẫn im lặng Thục Nhiên càng lo lắng:

– Mẹ! Tại sao Duy Sơn chưa về hả mẹ? Có phải là anh ấy không về nữa hả mẹ? Mẹ ơi! Mẹ đừng giấu con nữa.

Bà Mai sợ Thục Nhiên sẽ lên cơn động kinh vì kích động. Bà vỗ về con:

– Thục Nhiên! Con bình tĩnh lại đi. Một chút nữa Duy Sơn sẽ về à.

Thục Nhiên gào to:

– Mẹ! Mẹ đừng dối con. Duy Sơn đã chết rồi. Anh ấy sẽ không về với con nữa đâu.

Duy Thanh vừa về đến thấy Thục Nhiên trong cơn kích động. Anh lao vào nắm chặt tay cô:

– Thục Nhiên! Bình tĩnh lại đi em. Anh đây! Duy Sơn đây mà.

Thục Nhiên vẫn còn trong cơn hoảng loạn:

– Duy Sơn! Có phải là anh không hả Duy Sơn?

– Anh đây! Thục Nhiên.

– Anh không bỏ em phải không Duy Sơn?

– Em khờ quá. Anh làm sao mà bỏ em cho được.

Thục Nhiên vẫn hoang mang:

– Có phải là anh còn sống? Anh không chết phải không Duy Sơn?

Duy Thanh một lần nữa khẳng định với Thục Nhiên:

- Anh đã bảo là anh không hề chết cũng không hề trầy xước một chỗ nào. Em đừng lo lắng suy nghĩ hão huyền mà lâu lành bệnh.
- Nhưng sao trong đầu em luôn hiện lên hình ảnh anh bị kẹt trong bánh xe, thân thể bị nghiền nát.
- Đó là lo em bị tai nạn nên đầu óc bị hoảng loạn thôi. Không có chuyện đó đâu.
- Thật hả anh?
- Thật. Vì nếu không thật thì làm sao anh có thể tồn tại mà đứng đây bên em.
- Thục Nhiên gạt đầu bởi lời nói chí lý của anh.
- Như thế cũng phải.
- Duy Thanh nghĩ mình cũng cần tập cho Thục Nhiên chấp nhận sự vắng mặt của anh. Anh còn có nhiều bệnh nhân khác cần ở anh. Và anh, còn gia đình ba mẹ luôn mong chờ anh về nhà nữa.
- Thục Nhiên. Có một điều này anh cần phải nói rõ với em. Em nên bình tĩnh mà nghe anh nói:
- Thục Nhiên hơi lo sợ:
- Có việc gì vậy anh? Em không ngoan. Em làm phiền anh hả?
- Không phải. Nhưng em cần phải chấp nhận thời gian anh vắng mặt ở đây. Anh không thể ở bên em suốt ngày được.
- Phải. Anh còn đi làm mà. Em phải ở đây với mẹ.
- Em hiểu như thế là tốt. Nếu không thì ...
- Duy Thanh chưa nói hết câu thì Thục Nhiên đã vội vã nói:
- Không! Em sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh. Anh cứ đi đi. Miễn rằng anh đừng đi luôn, đừng chết bỏ em thôi.
- Duy Thanh nghiêm sắc mặt:
- Anh nghiêm cấm em không được nhắc đến cái chết nghe chưa.
- Dạ không! Em không nói như thế nữa đâu.
- Bây giờ em nằm xuống ngủ một giấc thật ngon cho đến sáng nghe.
- Nhưng em vừa mới ngủ dậy kia mà.
- Biết rằng thế nhưng đây là nguyên tắc. Em xem cả bệnh viện ai cũng phải ngủ.

Thấy Duy Thanh giận dữ, Thục Nhiên hoảng hốt.

– Em ngủ. Em ngủ mà. Nhưng ...

– Nhưng thế nào?

– Em muốn nghe anh hát.

Duy Thanh hơi bối rối bởi vì anh không biết ngày xưa Duy Sơn thường hay hát bài hát nào. Anh thăm dò:

– Em thích bài hát nào?

– Anh còn hỏi vợ vẫn. Thì bài hát mà ngày xưa chúng mình quen nhau đó.

Bài hát "Thành phố tình yêu và nỗi nhớ" đó.

Duy Thanh thở phào:

May mắn cho anh là Thục Nhiên đã nói ra bài hát. Nếu không, anh biết đâu mà dò.

– Anh hát đây. Em ngủ đi.

– Dạ.

Duy Thanh cất giọng trầm ấm.

“Có tự bao giờ hàng me xanh ngát, mà nay đứng đó cho em làm thơ. Con đường ta qua, đến nay bao tuổi. Em qua trăm buổi, em lại ngàn lần, mà sao bối rối, khi cầm tay anh.

Em ơi! Em hãy lắng nghe. Em ơi! Em hãy lắng nghe. Nghe thành phố thở, bằng tiếng sóng vỗ, lay giữa thân tàu. Bằng hương rừng già trên vai bộ đội, bằng hương đồng đội thanh niên xung phong, bằng những tấm lòng chờ mong ...”.

Giọng Thục Nhiên mơ màng:

– Em còn nhớ như in ngày chúng ta quen nhau.

Duy Thanh im lặng để cho Thục Nhiên nói. Anh cũng cần biết nhiều về mối quan hệ giữa Duy Sơn và Thục Nhiên.

– Anh còn nhớ không? Chiến dịch mùa hè năm đó. Chúng ta gặp nhau trong màu áo thanh niên tình nguyện. Mình cùng đi giúp đỡ bà con ở những vùng xa.

Và anh đã hát, hát bài hát kỷ niệm đó.

Cô cứ mơ màng nói và Duy Thanh cứ nghe. Thấy Duy Thanh im lặng, Thục Nhiên không dám mở mắt ra mà gọi:

– Duy Sơn! Anh còn ở đó không Duy Sơn?

Duy Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ của Thục Nhiên vỗ về:

– Anh đây! Thục Nhiên! Em ngủ đi. Anh sẽ ngồi bên em cho đến khi em thức dậy.

Thục Nhiên bỗng phản đối:

– Không! Không! Anh phải nghỉ ngơi để mai còn đi làm việc. Em sẽ ngủ, sẽ ngủ mà.

– Ngoan! Thục Nhiên!

– Em muốn thấy anh đi về ngủ trước khi em ngủ.

– Nhưng ...

– Em đã hiểu được vấn đề rồi. Em không thể giữ anh mãi bên cạnh em được.

Anh còn có những sinh hoạt riêng của mình.

– Thục Nhiên! Em hiểu thế là tốt rồi.

– Vậy anh về ngủ đi.

– Được. Em ngủ ngon.

– Anh cũng vậy nghe.

– Thôi anh về.

– Dạ.

Duy Thanh lững lờ đi ra khỏi khu điều dưỡng. Chuyện xảy ra hôm nay làm anh sững sờ nhận ra sự xa cách giữa anh và Mỹ Tâm. Làm sao có thể hàn gắn lại được những đổ vỡ đã qua. Anh vẫn yêu Mỹ Tâm. Vẫn dành cho cô một tình yêu nồng nàn kia mà:

Anh thừa nhận là mình có chút xao động với Thục Nhiên.

Nhưng nếu nói là tình yêu thì chưa có đủ điều kiện.

Duy Thanh muốn gặp Mỹ Tâm. Anh cần nói rõ cho cô biết nơi lòng anh.

Anh muốn hàn gắn lại tình yêu giữa hai người.

Duy Thanh bấm máy gọi cho Mỹ Tâm. May mắn là Mỹ Tâm vẫn còn mở máy.

– Alô! Anh đây Mỹ Tâm. Anh muốn gặp em Mỹ Tâm. Anh muốn nói chuyện với em.

Giọng Mỹ Tâm lạnh lùng:

– Giữa chúng ta không có gì để nói cả. Anh đừng làm phiền em nữa Duy Thanh.

Mỹ Tâm tắt máy. Duy Thanh bỗng Nghe hệt hắng trong lòng.

– Chẳng lẽ mình không còn cơ hội để giải thích với Mỹ Tâm sao? Chẳng lẽ nữ đánh lòng buông xuôi đánh mất một tình yêu sao?

Duy Thanh một mình lang thang khuôn viên của bệnh viện. Anh nhớ đến ba mẹ và đứa em trai của mình. Duy Thanh cảm phần:

– Tai nạn giao thông. Chính nó đã hủy diệt đi biết bao sự sống của bao con người. chính nó đã giết chết ba mẹ và em trai của anh. Làm sao? Làm sao để có thể giảm bớt những tai nạn đã xảy ra? Làm sao giảm bớt những đau thương do hậu quả của tai nạn?

Tất cả chỉ là những dấu hỏi chưa có câu trả lời.

Mỹ Tâm bó gối ngồi bên bờ hồ nhìn mặt trời khuất dần sau luống hoa cuối vườn. Nắng chiều tắt dần, tắt dần rồi mất hẳn trong khoảng không gian mênh mê. Mỹ Tâm khẽ thở dài:

Tình yêu của mình cũng đã tắt hẳn như giọt nắng cuối ngày rồi. Duy Thanh ơi! Chẳng lẽ mình đành phụ nhau sao?

Mỹ Tâm úp mặt vào tay nghe đau thương dâng tràn trong hồn. Biết làm sao đây để không làm tổn thương mình, không tổn thương người. Cô gái ấy cũng đáng thương làm sao. Mình biết nói gì với Duy Thanh đây? Bao anh ấy phải dừng ngay lại hành động ấy để trở về nguyên vẹn với mình hay sao? Không? Tự ái không cho phép cô nói như thế. Và nếu có nói chắc gì Duy Thanh đã đồng ý.

Mỹ Tâm bật khóc. Cô cần phải khóc để giảm bớt những thương đau oằn nặng trong lòng.

– Mỹ Tâm1 Em khóc đó sao?

Giọng Đức Toàn nhẹ nhàng vang lên. Mỹ Tâm vẫn khóc. Cô không thể nào đè nén được nữa nỗi đau trong lòng.

– Mỹ Tâm! Duy Thanh có đáng để cho em đau khổ như thế không? Em nghĩ lại đi Mỹ Tâm.

– Đức Toàn!

Mỹ Tâm! ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh:

– Em không biết là có đáng hay là không? Nhưng sao em vẫn đau khổ khi mất Duy Thanh.

– Em cứ mãi nhìn một Duy Thanh mà không hay cũng có một người đau khổ vì em. Em cứ mãi vì một Duy Thanh mà bỏ quên những ân tình sâu nặng sau lưng.

Mỹ Tâm ngạc nhiên nhìn Đức Toàn:

– Đức Toàn! Anh nói thế là sao hả anh?

– Anh yêu em! Anh sẵn sàng hy sinh tất cả vì em. Nhưng em cứ mãi đắm chìm trong hư ảo mà bỏ quên tình anh chân thật, nồng nàn.

– Anh yêu em?

Mỹ Tâm sửng sốt hỏi lại Đức Toàn.

– Tất cả những hành động của anh không chứng minh được lời nói của anh hay sao?

– Đức Toàn! Em không ngờ mình đã làm khổ cho anh.

– Mỹ Tâm! Anh yêu em, anh không hề đòi hỏi ở em bất cứ điều gì. Nhưng nhìn thấy em đau khổ thế này anh không thể nào chịu nổi.

– Đức Toàn! Em cảm ơn tấm chân tình của anh, nhưng. .... Đức Toàn giơ tay.

– Em không cần phải nói gì cả Mỹ Tâm. Anh sẵn sàng chờ đợi em, ngày nào em hiểu được anh là ngày hạnh phúc nhất đời anh.

Mỹ Tâm thở dài:

– Tình yêu quả là đối nghịch. Kẻ này đứng nhìn sau gáy kẻ kia.

– Anh sẽ kiên nhẫn chờ ngày em quay mặt lại đối diện cùng anh.

– Đừng phí thời gian với em Đức Toàn. Em sợ mình sẽ làm anh thất vọng.

– Anh chấp nhận làm tên si tình vớt ánh trăng thanh bên dòng nước chảy.

– Em sợ ....

Đức Toàn giơ ngón tay chặn môi Mỹ Tâm:

– Em đừng nói nữa. Đã là người thì phải sống lạc quan. Em đừng có ưu tư, ủy mị nữa. Hãy tươi vui lên. Anh sẽ đưa em đi dạo một vòng thành phố.

– Nhưng ...

– Không nhưng gì cả. Đây là lệnh của Viện trưởng. Anh không dám cãi lời.

– Sao lại là ba em?

– Viện trưởng thấy em buồn nên điên bảo anh đưa em đi chơi. Em có dám trái lệnh không?

Mỹ Tâm nghĩ thầm:

– Chuyện riêng tư của mình đã làm cho ba buồn nhiều lắm rồi. Còn mẹ nữa, mẹ vì mình mà bỏ ngủ quên ăn. Thôi thì mình cứ gượng sầu làm vui cho ba mẹ yên lòng.

Nghĩ thế, Mỹ Tâm gật đầu bảo Đức Toàn:

– Anh chờ em một chút. Em lên phòng sửa soạn rồi mình cùng đi.

Đức Toàn mừng rơn trong lòng. Đây là bước đầu cho sự thành công của anh.

Chỉ cần có Mỹ Tâm thôi, anh sẽ có tất cả. Tương lai, tình yêu và sự nghiệp. Mỹ Tâm nhẹ nhàng trong chiếc váy trắng và chiếc áo thun trắng điểm nhẹ những bông hoa tím. Trong cô như một nữ sinh hơn là một bác sĩ thực thụ.

– Mỹ Tâm! Em dễ thương quá!

– Cám ơn anh. Chúng ta đi đi.

Đức Toàn đưa Mỹ Tâm ra nhà xe lấy xe chạy ra cổng. Cánh cổng vừa khép lại Đức Toàn đã hỏi Mỹ Tâm:

– Em thích đi đâu Mỹ Tâm?

– Tùy anh. Đi đâu cũng được.

– Chúng ta đi ... Đức Toàn chưa nói hết câu thì một chiếc xe mô tô đậu trước mặt họ. Giọng Duy Thanh vang lên:

– Mỹ Tâm!

Mỹ Tâm bối rối nhìn Duy Thanh:

– Duy Thanh! Anh đến đây làm gì.

– Anh muốn nói chuyện riêng với em.

– Xin lỗi anh. Giữa hai chúng ta không có gì để nói.

– Em hãy nghe anh giải thích.

– Anh không cần phải giải thích gì cả Duy Thanh. Em đã bỏ cuộc rồi.

– Mỹ Tâm! Em hãy cho anh có cơ hội giải thích đi.

Đức Toàn xen vào:

– Duy Thanh! Anh không nghe Mỹ Tâm nói sao? Anh đừng quấy nhiễu Mỹ Tâm nữa.

Duy Thanh bực dọc trả lời Đức Toàn:

- Chuyện của chúng tôi không liên quan gì đến anh.
- Có chứ. Vì tôi được lệnh của Viện trưởng bảo vệ Mỹ Tâm.
- Bảo vệ Mỹ Tâm?

– Phải. Viện trưởng không muốn anh làm phiền Mỹ Tâm nữa. Anh tránh ra để tôi đưa Mỹ Tâm đi dạo, kéo Viện trưởng trách tôi đó.

Duy Thanh không muốn kéo dài, giằng co với Đức Toàn. Anh quay sang Mỹ Tâm:

- Mỹ Tâm!
- Anh đã nghe rõ lời Đức Toàn hay chưa? Chúng tôi muốn đi dạo. Anh đừng làm phiền chúng tôi nữa.

Duy Thanh chết lặng cả cõi lòng. Những lời của Mỹ Tâm nói như những mũi dao đâm xoáy vào tim anh.

- Mỹ Tâm! Em đã nói thế anh biết làm sao hơn.
- Anh nên quay về với Thục Nhiên của anh đi.
- Mỹ Tâm! Nếu em đã quyết chia tay với anh, anh cũng đành chấp nhận. Em đừng nói với anh những lời cay đắng như thế. Em hiểu mà.
- Phải. Chính vì em hiểu nên em mới làm người thua cuộc. Em không muốn làm kẻ thứ ba tranh giành một cuộc đua tình.
- Em đã quyết định như thế thì đừng có nói gì cũng chỉ vậy mà thôi. Chúc em hạnh phúc.

Duy Thanh nói xong quay đầu xe lao thẳng trên đường phố. Mỹ Tâm vội gọi theo:

- Duy Thanh!

Nhưng Duy Thanh đâu còn nghe tiếng gọi của Mỹ Tâm. Anh tăng tốc chạy thật nhanh như để xua đi nỗi đau khổ trong lòng.

Đức Toàn cố giấu đi nụ cười đắc ý:

- Một cuộc chạm trán không hẹn trước nhưng thật là tuyệt diệu. Cả hai sẽ hiểu lầm nhau hơn. Và như vậy là phần thắng lợi sẽ thuộc về mình.
- Mỹ Tâm! Chúng ta đi nghe.

Mỹ Tâm cố giấu cơn thốn thức trong lòng:

- Em không muốn đi nữa Đức Toàn.

– Tùy em.

Tuy không được vui nhưng một phần nào đã được mục đích. Đức Toàn tự an ủi mình:

– Đừng đòi hỏi quá nhiều. Hãy tự chấp nhận những điều đã có. Rồi thời gian sẽ đem đến cho mình một kết quả mỹ mãn thôi. Phải có lòng kiên nhẫn chờ đợi.

Mỹ Tâm! Cuối cùng rồi em cũng phải thuộc về anh thôi.

Thấy Đức Toàn im lặng. Mỹ Tâm áy náy trong lòng.

– Đức Toàn! Xin lỗi anh.

– Mỹ Tâm! Sao em lại bận tâm đến những điều vặt vãnh ấy. Có gì mà buồn em chứ. Hôm nay em không vui, em không thích đi chơi thì anh đợi em hôm khác. Chúng mình còn rất nhiều ngày tháng mà.

Mỹ Tâm xúc động:

– Đức Toàn! Anh thật là cao thượng.

– Vì em, anh có thể chịu bất cứ sự thiệt thòi nào.

– Em thấy mình quá nhỏ nhoi so với anh. Cứ vì một nỗi buồn mà làm cho mọi người chung quanh mất vui.

– Em hiểu điều đó thì tốt rồi. Em vào nhà ngủ đi. Cho anh gửi lời chào Viện Trưởng.

Dù Đức Toàn nói thế, Mỹ Tâm vẫn thấy trong lòng ray rứt.

– Anh nói thật hả? Có phải là anh không hề giận em không?

– Anh đã bảo là đừng bận tâm những chuyện nhỏ nhặt ấy mà. Chúc em ngủ ngon.

Như để Mỹ Tâm khỏi phân vân suy tư mãi. Đức Toàn cắt ngang câu chuyện.

Anh cho xe lao đi miệng huýt vang một khúc nhạc vui.

Mỹ Tâm thần thờ bước vào nhà. Cô biết đêm nay mình lại phải mất ngủ.

Dù nói thế nhưng làm sao cô có thể xóa đi những đường tơ đang quấn chặt trong lòng.

Duy Thanh cứ chạy, chạy mãi trên các đường phố mà không biết mình phải về đâu. Anh tự hỏi mình:

– Có lẽ nào mình và Mỹ Tâm phải bế tắc, không còn lối thoát nữa hay sao?

Có lẽ nào đoạn kết của một cuộc tình lại phải đi vào tình hận.

Buồn bã mãi, lang thang mãi rồi cũng phải quay về. Duy Thanh trở về nhà với tâm trạng đầy hoang mang.

Bà Thu Hương vẫn còn thức trong phòng khách:

– Duy Thanh! Con về rồi đó hả?

Duy Thanh lo lắng:

– Mẹ! Sao giờ này mẹ không ngủ? Mẹ thức làm gì vậy mẹ?

– Mẹ chờ con Duy Thanh.

– Mẹ! Có chuyện gì mà mẹ khẩn trương quá vậy? Mẹ chờ đến sáng rồi bảo với con cũng được vậy.

– Con đi về thất thường quá.

Bà Thu Hương nói như trách móc.

– Mẹ muốn gặp con cũng thấy khó khăn. Dạo này con bận lắm sao?

– Dạ! Con cũng hơi bận công việc của bệnh viện.

– Duy Thanh! Mẹ muốn hỏi con chuyện này.

– Dạ! Mẹ cứ dạy con.

– Con và Mỹ Tâm đã xảy ra chuyện gì?

Duy Thanh ngập ngừng:

– Có gì đâu mẹ.

– Con đừng giấu mẹ. Nếu không có chuyện gì thì tại sao thời gian gần đây.

Mỹ Tâm không lui tới nhà mình như lúc trước nữa.

– Dạ! Tại cô ấy bận.

Bà Thu Hương nghiêm sắc mặt:

– Con đừng quanh co nữa. Có phải là con đang có mối quan hệ mật thiết với một nữ bệnh nhân.

Duy Thanh hốt hoảng:

– Mẹ! Mẹ đừng nghe người ta đồn đãi. Sự thật không phải như thế đâu.

– Nếu không có thật thì con làm gì mà phải giật mình như thế.

– Mẹ! Sự thật là ...

– Thế nào? Con cứ nói. Xưa nay con là người thẳng thắn. Đâu có gì mà con phải lấp lửng như thế?

– Mẹ! Con không phải lấp lửng mà con không biết bắt đầu từ đâu thôi.

– Sự việc nghiêm trọng như thế nào? Con cứ nói đi. Đừng làm cho mẹ hồi hộp.

– Mẹ! Con không muốn nói câu này. Vì con biết mẹ sẽ rất buồn nhưng sự thật con vẫn không phải là con ruột của ba mẹ.

– Duy Thanh! Mẹ không phủ nhận sự thật này. Nhưng mẹ vẫn vui với điều bất hạnh của mình vì con là một đứa con ngoan, thành đạt. Mẹ không bao giờ nghĩ con không phải là con của mình.

– Con cảm ơn ba mẹ. Không có ba mẹ đời con không biết sẽ trôi dạt về đâu.

Nhưng con không thể nào quên nguồn cội của mình.

– Mẹ không bắt buộc con phải làm một điều phi nhân bất lý đó. Nhưng Duy Thanh, ba mẹ con đã chết rồi mà.

– Nhưng con còn một đứa em song sinh nữa.

– Mẹ đâu có cấm con tìm nó.

– Mẹ ơi! Tất cả đã không còn hy vọng nữa.

Duy Thanh ôm mặt khóc nức nở. Bà Thu Hương vỗ về con trai như thuở nào Duy Thanh còn bé dại:

– Nín đi con. Nói cho mẹ nghe chuyện gì nào. Tại sao lại không còn hy vọng nữa. Em trai con như thế nào? Con đã nhận được tin tức của nó à?

Duy Thanh gật đầu. Bà Mỹ Hương hỏi dồn:

– Nó ở đâu? Con đã gặp nó chưa hả?

Duy Thanh lắc đầu.

– Nếu con đã có tin của nó thì lập tức đi tìm nó ngay đi. Mẹ sẽ hỗ trợ cho con nếu con gặp khó khăn.

– Không còn cơ hội nữa mẹ ơi.

– Tại sao? Duy Thanh? Con nói ngay đi. Có chuyện gì xảy ra cho em con hả?

Duy Thanh nén tiếng nấc:

– Duy Sơn! Nó ...

– Nó làm sao hả?

– Nó chết rồi mẹ ơi!

– Chết rồi!

Bà Thu Hương bật ngồi dậy:

– Chết rồi! Tại sao chết hả con?

– Duy Sơn bị tai nạn giao thông chết ngay tại hiện trường. Còn người yêu của nó tức nữ bệnh nhân trong bệnh viện thì bị chấn thương đầu gây mất trí nhớ.

– Thê thảm đến thế sao con? Nhưng tại sao con biết người bị nạn là em trai của con? Biết đâu con đã nhầm lẫn.

Tuy con chưa đến được với gia đình Duy Sơn để xác định nhưng con tin chắc Duy Sơn là em trai của con. Ngoài cái tên ra còn một điều nữa là đâu có ai giống con như hai giọt nước đâu.

– Con chưa gặp Duy Sơn mà.

– Thục Nhiên trong cơn mê loạn mà vẫn nhận ra con là Duy Sơn. Ngoài ra còn có bác Mai, mẹ Thục Nhiên nữa. Bác ấy còn ngộ nhận con là Duy Sơn.

– Chẳng lẽ chúng ta đã hết hy vọng sao con?

Duy Thanh nã nê:

– Mẹ ơi! Anh em con không có ngày đoàn tụ rồi.

Bà Thu Hương thở dài:

– Mẹ cũng không biết làm sao san sẻ nỗi buồn cùng con.

– Mẹ ơi! Công cha mẹ như trời như bể, đã tái tạo cho con một cuộc đời. Ông cha nghĩa mẹ muôn đời con không bao giờ quên.

– Duy Thanh! Đã là mẹ con thì nói làm gì câu ƠN nghĩa. Mẹ chỉ tiếc rằng không giúp gì được cho con.

– Mẹ! Con cảm ơn mẹ. Một lời nói của mẹ cũng xoa dịu đi cơn đau trong lòng con.

Chợt nhớ ra là Duy Thanh chưa trả lời câu hỏi của bà về Mỹ Tâm. Bà hướng câu chuyện sang mục đích chính:

– Con vẫn chưa trả lời cho mẹ biết. Giữa con và Mỹ Tâm đã xảy ra chuyện gì?

– Cũng bình thường thôi, đâu có gì đâu mẹ.

Bà Thu Hương nghiêm giọng:

– Con không được giấu mẹ. Có phải là do mâu thuẫn giữa con và bệnh nhân đó không?

- Đối với con cô ấy không còn là bệnh nhân nữa mà đã là người thân thôi.
  - Con nói thế là sao?
  - Thực Nhiên là người yêu của Duy Sơn. Cô ấy luôn ngộ nhận con là Duy Sơn.
  - Và con đã thế vai Duy Sơn phải không?
  - Đó là do ý của bác sĩ trưởng khoa để tạm thời giúp Thực Nhiên qua cơn hoảng loạn thôi.
- Bà Thu Hương trầm giọng:
- Thực ra Mỹ Tâm cũng có lý của nó. Chuyện tình cảm không thể nói trước được. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Nó lo sợ là đúng thôi. Con đừng có cố chấp mà đi đến tan vỡ đó con.
  - Mẹ! Con đã cố gắng hòa mình với cô ấy mong cô ấy hiểu cho nỗi khổ tâm của con. Nhưng ...
  - Nhưng sao hả con?
  - Giữa con và Mỹ Tâm có lẽ là không còn cơ hội nữa mẹ ơi.
  - Tại sao?
  - Con không biết phải trả lời sao với mẹ. Nhưng con biết rằng Mỹ Tâm ngày càng xa con.
  - Con không tìm cách gần gũi giải thích với Mỹ Tâm xem sao.
  - Vô hiệu mẹ à.
  - Con không làm tại sao biết là vô hiệu chứ?
  - Đức Toàn luôn kề cận, dè xem để lấy lòng bác Dương Trung và Mỹ Tâm.
  - Tại sao lại có Đức Toàn trong câu chuyện này nữa?
  - Vì Đức Toàn cũng yêu Mỹ Tâm.
- Bà Thu Hương thở dài:
- Câu chuyện lại gay go rồi. Duy Thanh! Con sẽ đánh mất tình yêu nếu con không tạo được niềm tin với Mỹ Tâm.
  - Con luôn muốn giải thích nhưng cô ấy lại quyết liệt từ chối thậm chí xua đuổi con nữa.
  - Mỹ Tâm làm như thế có quá đáng lắm không?
  - Cũng không thể trách cô ấy được mẹ à. Cô ấy có lý do riêng của mình.
  - Lý do gì cũng được nhưng con nhớ một điều là không được để sút mẻ

tình cảm giữa gia đình. Bác Dương Trung và cha con là chỗ thâm giao với nhau. Họ luôn mong muốn được kết thông gia với nhau.

– Con không biết câu chuyện này sẽ đi về đâu. Nhưng con hứa với mẹ là con sẽ cố gắng không để hai gia đình phải vì chuyện của tụi con mà buồn phiền.

– Con liệu thể nào ổn thỏa thì thôi. Đừng để ba con giận nghe con.

– Dạ!

– Bây giờ con đi tắm rồi nghỉ ngơi đi. Mai còn đi làm nữa.

– Dạ.

Duy Thanh đi về phòng riêng của mình. Đêm nay anh không có ca trực, cũng không ở lại với Thục Nhiên. Anh muốn một mình suy tư gặm nhấm tâm sự của mình. Tình yêu với Mỹ Tâm và trách nhiệm với Thục Nhiên. Anh không thể một lúc thực hiện tốt cả hai vấn đề. Cuối cùng gây mâu thuẫn và hậu quả là anh đành mất tất cả.

– Mỹ Tâm! Thục Nhiên! Hai gương mặt ấy cứ thoắt ẩn thoắt hiện lên trong anh. Anh không thể chọn một trong hai, cũng không thể giải quyết ổn thỏa cho cả hai.

Mỹ Tâm thì không muốn anh đến với Thục Nhiên. Còn Thục Nhiên thì vô tư, đắm chìm trong hạnh phúc với tình yêu của mình. Anh không nữ, không nữ làm tan biến đi giấc mơ đẹp của cô.

– Mỹ Tâm! Thục Nhiên! Anh xin lỗi cả hai. Cuối cùng anh chỉ làm đau khổ cả hai và làm đau chính trái tim mình.

Duy Thanh lại nhớ về Duy Sơn. Anh rất mong ngày Thục Nhiên tỉnh trí để cùng cô ấy về thả nén nhang cho ấm lòng đưa em bất hạnh. Và anh cảm tạ người đã nuôi dưỡng em mình. Trách nhiệm của anh là phải đáp đền công ơn đó, dù rằng Duy Sơn đã không còn nữa. Anh sẽ thay Duy Sơn làm tròn bổn phận của mình.

– Duy Sơn! Hãy ngủ đi em. Đừng buồn cho biến cố của cuộc đời anh em chúng ta nữa nghe em.

Nước mắt Duy Thanh lại chảy dài. Nhớ mẹ thương cha tội nghiệp cho đứa em trai bất hạnh. Mọi vướng mắc của tình yêu ...

Tất cả đã tạo cho Duy Thanh một đêm mất ngủ.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 5

Y học phối hợp Cùng tâm lý học đã giúp cho bệnh tình của Thục Nhiên phục hồi một cách nhanh chóng. Gương mặt cô đã hiện lên màu hồng tươi. Đôi mắt to đen ánh lên nét tình yêu. Mái tóc cũn cởn không làm mất đi vẻ đẹp mỹ miều của gương mặt. Thục Nhiên xinh đẹp như con búp bê mũm mĩm với đôi má no tròn.

Thấy Duy Thanh bước vào, cô nở nụ cười tươi tắn.

– Duy Sơn!

Duy Thanh nghiêm nghị:

– Sao giờ này em không ngủ trưa hả?

Thục Nhiên phụng phịu:

– Cứ mỗi lần đến thăm em là anh bắt em phải ăn, phải uống thuốc, phải ngủ ...em chán lắm rồi.

– Anh bắt buộc em như thế để đúng với quy trình điều trị thôi.

– Tại sao anh không bảo cái gì khác hơn điều đó chứ?

– Bởi vì anh là một bác ...

Duy Thanh vội đưa tay chặn môi mình lại. Suýt chút nữa anh đã lộ ra chân tướng của mình rồi. Nhưng Thục Nhiên tin ý cô đâu có bỏ qua lời nói lấp lửng ấy. Cô hỏi anh:

– Bác gì? Sao anh không nói luôn đi.

Rồi cô pha trò:

– Anh đừng bảo với em anh là bác sĩ nghe.

– Nếu anh là bác sĩ thì anh đâu có cần phải làm một việc quá thừa với em.

– Tại sao lại thừa chứ?

– Thì nếu là bác sĩ thì cứ việc ra lệnh cho em cần gì phải năn nỉ.

Thục Nhiên cúi mặt:

– Anh năn nỉ em mà như thế đó sao? Anh ăn hiếp em thì có.

Anh ăn hiếp em bao giờ chứ?

– Duy Sơn! Có đôi lúc em nghĩ anh không phải là Duy Sơn của ngày xưa. Anh như là một con người khác hẳn.

Duy Thanh giật mình:

Mình đã lộ tẩy rồi sao? Nếu Thục Nhiên nhận ra anh tức là cô đã tỉnh. Đây là dấu hiệu đáng mừng. Nhưng sao anh bỗng thấy lòng mình không vui.

Duy Thanh hỏi lại Thục Nhiên:

– Anh khác là khác thế nào hả Thục Nhiên?

– Anh thường hay trầm tư, ngồi bên em mà như lo nghĩ xa xôi. Anh không còn sôi nổi, vui tính như ngày nào.

– Thục Nhiên! Em không thấy chúng ta vừa trải qua biến cố. Anh cần có thời gian để lấy lại bình quân tư tưởng. Anh làm sao mà bình thường được.

Thục Nhiên e dè:

– Em xin lỗi. Em không hiểu được những băn khoăn, ray rứt trong lòng anh.

– Em thật là vô dụng mà.

– Anh không có ý đó Thục Nhiên.

Thục Nhiên bỗng cười nét cười hồn nhiên:

– Anh làm gì mà lo lắng quá vậy Duy Sơn? Em chỉ nói sự thật thôi. Em đâu có trách gì anh đâu. Em chỉ muốn nói với anh là anh không cần phải buồn vì bệnh tình của em. Em đã khoẻ thật sự rồi. Mình xin bác sĩ cho mình xuất viện đi anh.

– Xuất viện hả?

Duy Thanh chưa nghĩ đến điều này. Tiếng Thục Nhiên vẫn vô tư.

– Thì em đã hết bệnh rồi cũng cần phải xuất viện chứ. Không lẽ anh bắt em phải ở mãi đây sao?

– Như thế thì không phải. Nhưng mình phải chờ ý kiến của bác sĩ.

Đương nhiên rồi.

Duy Thanh nghĩ thầm:

– Việc cho Thục Nhiên xuất viện là chuyện phải làm thôi. Về nhà tình thần cô ấy sẽ thoải mái hơn. Và công việc của anh cũng sẽ thuận tiện hơn.

– An nghỉ gì mà im lặng vậy Duy Sơn?

Duy Thanh giật mình:

- Thì việc xuất viện cho em.
- Duy Sơn! Chừng nào em mới có thể đi làm được. Em không muốn mình cứ ngồi không mãi, phí thời gian lắm.
- Mình phải chờ chỉ định của Bác sĩ.
- Vậy thì anh đi gặp bác sĩ ngay đi.
- Nhưng em đã thực sự hồi phục chưa?
- Anh không tin em hả?
- Anh tin, nhưng ...
- Để em xuống đi một vòng cho anh xem nghe.

Duy Thanh đưa tay ngăn lại:

- Không cần đâu. Anh tin rồi.
- Vậy anh đi lo thủ tục cho em xuất viện ngay đi.
- Anh sẽ nói chuyện với bác sĩ. Nếu bác sĩ quyết định thế nào thì em phải chấp hành à nghe.

Đương nhiên. Bởi vì đó là nội quy của bệnh viện mà.

Thục Nhiên đưa tay lên chỉ bảng nội quy trong phòng. Trong đó có điều ghi rõ:

- Phải tuyệt đối theo sự hướng dẫn của Bác sĩ.

Duy Thanh mỉm cười rồi đi ra khỏi phòng của Thục Nhiên. Anh cần gặp Bác sĩ Vĩnh bàn bạc trước khi Thục Nhiên xuất viện.

Duy Thanh không biết mình phải vui hay buồn trước sự tiến triển về bệnh tình của Thục Nhiên.

Anh thơ thẩn bước về phòng trực của Bác sĩ trưởng khoa với tâm trạng rối bời:

- Thục Nhiên sẽ lành bệnh, cô sẽ phục hồi lại trí nhớ của mình. Nhiệm vụ của anh sẽ chấm hết và không biết Thục Nhiên sẽ đau khổ thế nào Duy Sơn đã vĩnh viễn không còn nữa.

Anh tin rằng Thục Nhiên sẽ vững vàng vượt qua cái bước ngoặt đón đầu này.

Bác sĩ Vĩnh trầm ngâm một lúc khi nghe Duy Thanh đề xuất việc cho Thục Nhiên xuất viện.

- Bệnh tình của Thục Nhiên đã ổn định. Chúng ta có thể cho cô ấy xuất

viện.

Nhưng ...

– Nhưng sao hả Thầy? Cô ấy còn có vấn đề gì nữa sao?

– Vấn đề bệnh lý thì không. Nhưng thầy nghĩ cô ấy là bệnh nhân đặc biệt của em nên hơi ưu tiên vậy mà.

– Nếu chỉ có thế thì Thầy đừng lo ngại. Vì cô ấy xuất viện là ý của em mà. Em cần thoả mái để làm việc. Còn vấn đề sức khoẻ và tâm lý của cô ấy em có thể sắp xếp để hoàn thành tốt.

Bác sĩ Vĩnh gật đầu:

– Thế cũng tốt.

– Cả hai đang bàn luận vấn đề của bệnh nhân Thục Nhiên phải không?

Ông Dương Trung đột ngột đẩy cửa bước vào.

– Chào Viện trưởng.

– Chào Viện Trưởng.

Ông Dương Trung khoát tay:

– Thôi, khách sáo mà làm gì. Chúng ta đi ngay vào công việc chính đi. Tôi đến đây cũng vì chuyện của Thục Nhiên.

Bác sĩ Vĩnh tỏ vẻ lo lắng:

– Thục Nhiên có vấn đề gì không Viện Trưởng?

– Không! Về nguyên tắc của bệnh viện, cô ấy không vi phạm điều nào. Có điều là tôi muốn đến thăm cô ấy thôi.

– Viện trưởng muốn thăm Thục Nhiên.

Duy Thanh kêu lên. Ông Dương Trung cười nhạt:

– Lạ lắm sao Bác sĩ?

– Không lạ thưa viện trưởng. Nhưng thông thường viện trưởng đến phòng thăm bệnh nhân thì một là mối quan hệ, hai là bệnh nhân ấy có vấn đề. Không biết viện trưởng đến thăm cô ấy vì lý do nào.

– Tôi muốn xem mặt tình địch của con gái mình. Vậy thôi.

Duy Thanh không ngờ ông Dương Trung có thể nói thẳng vấn đề như thế.

Thật là tình thương dành cho con gái đã làm ông hơi lu mờ lý trí.

Duy Thanh hơi nhú mày:

– Thưa Viện trưởng! Sao Viện trưởng lại dùng hai tiếng "tình địch" ở đây?

– Sự đau khổ của con gái tôi khiến tôi dùng hai tiếng ấy. Sao? Bác sĩ hài lòng chứ?

– Viện trưởng! Chuyện giữa con và Mỹ Tâm là chuyện riêng tư. Còn chuyện Thục Nhiên là chuyện chung là vấn đề điều trị của bác sĩ và bệnh nhân.

– Tôi sợ có kẻ lợi dụng chuyện công mà thực hiện những điều mờ ám riêng tư gì đó chứ.

– Viện trưởng!

Bác sĩ Vĩnh sợ xảy ra xung đột giữa hai người. Ông can thiệp:

– Viện Trưởng! Chúng ta đi thăm bệnh nhân đi.

Ông Dương Trung cũng không muốn mình đi quá lỗ. Ông sợ mình nổi giận sẽ có những lời không đúng làm ảnh hưởng đến cương vị lãnh đạo của mình.

– Ý tôi chỉ muốn thế thôi. Tôi cũng đâu muốn nói nhiều với người không trọng tình thâm.

Duy Thanh cố nén lòng mình. Tranh cãi với ông Dương Trung chỉ gây bất lợi cho mình thôi.

Bác sĩ Vĩnh đứng lên:

– Mời Viện Trưởng.

– Chúng ta đi thôi.

Rồi ông quay sang Duy Thanh:

– Duy Thanh! Cậu cùng đi với chúng tôi chứ?

– Dạ!

Cả ba cùng nhau xuống khu điều dưỡng. Thục Nhiên tươi tắn hẳn lên, trong bộ đồ của mình. Cô đã thay áo bệnh viện để chuẩn bị xuất viện.

Thấy Duy Thanh cùng hai Bác sĩ đi vào Thục Nhiên mừng rỡ:

– Duy Sơn! Anh đưa em xuất viện phải không? Bác sĩ đã cho em về rồi hả?

Duy Thanh chưa trả lời Thục Nhiên thì Bác sĩ Vĩnh đã giới thiệu.

– Đây là Giáo sư Tiến sĩ Dương Trung viện trưởng của bệnh viện này.

Thục Nhiên cúi đầu:

– Chào Viện Trưởng.

– Chào cô. Cô cứ năm nghĩ đi.

– Sức khoẻ của cô hôm nay thế nào?

– Cảm ơn Viện trưởng. Cháu đã khoẻ nhiều rồi.

Ông Dương Trung thăm quan sát Thục Nhiên. Tuy vừa trải qua cơn phẫu thuật nguy hiểm nhưng Thục Nhiên vẫn không mất đi nét đẹp dễ thương của mình.

Ông Dương Trung nhíu mày:

Nét đẹp này ông đã từng bắt gặp ở đâu đó. Một nét đẹp đã làm cho ông rung động. Một nét đẹp mà vừa gặp ông đã có cảm giác quá thân quen.

– Viện trưởng! Sao Viện trưởng lại nhìn cháu như thế?

Ông Dương Trung hơi bối rối trước câu hỏi của Thục nhiên:

– Tại vì ... tại vì ...

– Vì sao thưa Viện trưởng?

– Ta có cảm giác như là đã gặp cháu ở đâu rồi.

– Có lẽ Viện trưởng lầm lẫn với ai đó. Chứ cháu làm gì có vinh hạnh được quen Viện trưởng.

Ông Dương Trung gật gù:

– Có lẽ là như vậy.

Ông quay sang bác sĩ Vĩnh:

– Bác sĩ Vĩnh! Ông thấy bệnh nhân có đủ điều kiện để xuất viện hay không?

– Thưa Viện Trưởng! Tình trạng của bệnh nhân đã ổn định. Chúng ta có thể yên tâm cho cô ấy xuất viện.

Ông Dương Trung có vẻ tiếc nuối.

– Bác sĩ đã làm thủ tục cho cô ấy chưa?

– Dạ! Phòng hành chánh đang tiến hành thủ tục.

Thục Nhiên nắm tay Duy Thanh:

– Duy Sơn! Anh cảm ơn các bác sĩ dùm em đi.

Ông Dương Trung nhìn Duy Thanh.

Ông chợt nhớ vai trò của Duy Thanh. Bỗng dưng bao hần học trong lòng ông biến mất. Ông lại muốn ủng hộ Duy Thanh xoa dịu cơn khủng hoảng trong đầu Thục Nhiên.

– Thục Nhiên!

Ông bỗng gọi tên Thục Nhiên thật yêu thương.

– Dạ! Viện trưởng dạy cháu điều gì?

– Giữ gìn sức khoẻ nghe cháu. Có gì cứ gọi cho bác.

Duy Thanh và Bác sĩ Vĩnh trấn trối nhìn ông Dương Trung. Điều kỳ diệu nào đã khiến ông Dương Trung xoá bỏ hiềm khích, gần gũi với Thục Nhiên như thế? Cả hai cùng im lặng theo dõi sự diễn biến của hai người.

– Nhà cháu ở đâu?

– Dạ! Mẹ cháu bảo là mẹ con cháu ở nội ô thành phố trong khu chợ Bà Chiểu.

– Tại sao lại là mẹ cháu bảo mà không tự cháu nói hả?

– Dạ! Thừa Viện trưởng! Không hiểu sao cháu không nhớ gì về chuyện ai cả.

– Nhưng tại sao cháu nhận ra được Duy ...

Ông Dương Trung chặn miệng mình lại. Suýt nữa ông đã nói ra tên Duy Thanh.

Thục Nhiên mỉm cười.

– Viện Trưởng muốn nói đến Duy Sơn phải không?

– Ừ!

– Cháu cũng không hiểu nhưng trong tiềm thức của cháu còn ghi lại hình ảnh hôm xảy ra tai nạn.

– Cháu thấy gì?

– Khủng khiếp lắm Viện Trưởng ơi.

Cháu thấy Duy Sơn bị kẹt trong bánh xe, thân thể đầy máu. Anh ấy chết mà đôi mắt vẫn mở to, đầy kinh hoàng. Nhưng cũng may làm sao. Đó chỉ là ảo giác. Duy Sơn của cháu vẫn còn sống, vẫn nguyên vẹn đứng bên cháu nè.

Bây giờ ông Dương Trung đã hiểu vì sao bác sĩ Vĩnh và Duy Thanh không nỡ làm tan biến đi niềm tin yêu hy vọng của Thục Nhiên. Ngoài lương tâm của một bác sĩ, cô còn có cả một sự dịu dàng, dễ thương, không ai nỡ làm cô đau lòng cả.

– Viện trưởng! Viện trưởng có con gái không?

Ông Dương Trung ngạc nhiên không hiểu sao Thục Nhiên lại đề cập đến vấn đề này. Nghĩ thế, nhưng ông vẫn trả lời:

- Có.
  - Chắc là chị ấy đẹp lắm phải không Viện trưởng?
  - Sao cháu lại nghĩ thế?
  - Vì Viện trưởng rất đẹp, rất nhân hậu.
  - Cháu cũng rất đẹp Thục Nhiên. Có lẽ là cháu giống cha phải không?
- Thục Nhiên lắc đầu:
- Cháu không biết.
  - Tại sao cháu lại không biết mặt cha mình hả?
  - Theo lời mẹ kể cháu chỉ là con bé mồ côi. Cháu không biết cha cháu.
  - Tội nghiệp cháu quá.

Thục Nhiên xa xăm:

- Cháu không nhớ rõ sự việc. Nhưng cảm giác này cháu không hề quên. Thuở nhỏ, cháu thường hay bị bạn bè trêu ghẹo mình là đứa trẻ không cha? Cháu cùng mẹ sống bơ vơ, cực khổ với nhau trong một căn nhà nhỏ.
- Cháu có từng nghe mẹ kể về cha không?
- Cháu nghe mẹ cháu nói cha cháu là một thương nhân, họ gặp nhau chỉ là chuyện tình cờ và chia tay nhau là chuyện ngẫu nhiên.
- Cháu không nghĩ gì về cha cháu sao?

Thục Nhiên cười tội nghiệp:

- Cháu có biết gì đâu mà nghĩ.
- Cháu không oán trách cha cháu bỏ rơi làm cho cháu sống đời cô cút sao?
- Đó là số phận của cháu, cháu không dám oán trách.

Bác sĩ Vĩnh và Duy Thanh cùng im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của Thục Nhiên và ông Dương Trung cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng khẽ gật đầu:

- Dấu hiệu tốt.

Bà Mai đã làm thủ tục xuất viện. Bà vội vã vào phòng báo với Thục Nhiên:

- Thục Nhiên! Mẹ con mình về được rồi.

Bà bỗng sững sờ nhận ra trong phòng ngoài Bác sĩ Vĩnh và Duy Thanh ra, còn có một người nữa. Bà lắp bắp:

- Là ông! Sao lại là ông?

Ông Dương Trung sau phút ngỡ ngàng rồi cũng nhận ra người đối diện.

- Là em! Xuân Mai! Là em sao Xuân Mai?

Bà Mai cay đắng:

– Quả là trái đất vẫn tròn. Định mệnh lại khiến xui chi lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

– Xuân Mai! Ngày xưa tại sao em lại bỏ đi? Em không để cho anh có cơ hội giải thích.

– Tại vì tôi không muốn mình phá hoại hạnh phúc của người khác. Tôi không muốn vì mình mà người ta khổ đau.

– Xuân Mai! Em vô cùng cao thượng suốt đời này anh không làm sao mà chuộc lại được lỗi lầm với em. Anh đã làm tan nát cuộc đời em.

Ba người trong phòng không hiểu gì về câu chuyện của hai người, Thục Nhiên ngạc nhiên hỏi mẹ:

– Mẹ! Có chuyện gì vậy mẹ?

Bà Mai không trả lời con gái mà bật khóc:

– Mẹ! Có chuyện gì? Sao mẹ lại khóc.

Ông Dương Trung nhìn Thục Nhiên rồi nhìn bà Xuân Mai. Ông chợt hiểu ra một điều Thảo nào mà vừa nhìn Thục Nhiên ông đã nghe trong lòng dâng lên một tình thương kỳ lạ. Đó chính là phụ tử tình thâm.

– Xuân Mai! Như vậy Thục Nhiên đây chính là ...

Bà Xuân Mai! không nói mà chỉ khẽ gật đầu. Ông Dương Trung nhìn Thục Nhiên gọi trong tiếng nghẹn:

– Thục Nhiên! Con gái của ba.

Thục Nhiên ngỡ ngàng:

– Có chuyện gì vậy mẹ? Tại sao Viện trưởng lại gọi con là con gái? Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người vậy?

Giọng ông Dương Trung nghèn nghẹn:

– Xuân Mai! Em nói đi Xuân Mai! Em nói cho con biết đi để cha con anh nhận nhau. Em nói đi cho con mình nó nhận biết cội nguồn. Nói đi Xuân Mai!

Bà Xuân Mai nức nở:

– Thục Nhiên! Con bình tĩnh nghe mẹ nói đây là cha ruột của con.

Thục Nhiên mở to đôi mắt nhìn mẹ:

– Mẹ! Mẹ nói sao! Viện trưởng đây là cha của con. Không! Ông ấy không

thế là cha của con. Ông ấy là người nhân từ phúc hậu, ông ấy không thể là kẻ bạc tình, bạc nghĩa vô lương tâm bỏ rơi con của mình được. Ông ấy không phải không phải mà.

– Thục Nhiên! Con bình tĩnh, đừng kích động. Hãy nghe ba nói.

Duy Thanh dìu Thục Nhiên ngồi xuống giường.

– Thục Nhiên! Đừng kích động em bình tĩnh lại đi. Cứ nghe Viện trưởng nói.

Xem sự việc như thế nào?

Thục Nhiên nghe lời Duy Thanh cô giương mắt chờ đợi câu chuyện mà ông Dương Trung đã mang nặng trong lòng suốt mấy chục năm qua ...

...Đường phố đã về khuya. Cơn mưa đêm ập về bất chợt. Bác sĩ Dương Trung cho xe lao nhanh trên đường. Sau ca trực, anh cùng nhóm bạn thời sinh viên tập họp lai rai vài ly bia nhắc lại chuyện cũ. Vui có, buồn có cứ nói ... cứ nói ... mà không hay trời đã quá khuya. Anh chia tay bạn bè với tâm trạng lo lắng:

Giờ này Mỹ Trinh chắc là trong đợi mình lắm.

Dương Trung mỉm cười khi nghĩ đến đứa con gái nụ cười dễ thương của mình.

Dương Trung tăng tốc mong sao rút ngắn thời gian để về với vợ và con gái. Trong màn mưa Dương Trung nhận ra một bóng trắng lướt qua anh thẳng gấp nhưng không còn kịp nữa. Anh đã chạm thật mạnh vào bóng trắng ấy. Bóng trắng tung lên cao rồi rơi xuống mặt đường.

Dương Trung hốt hoảng lao ra khỏi xe bế xác nạn nhân lên. Dương Trung nhận ra trong lớp vải mưa quấn quanh người là một cô gái. Chung quanh có thùng hột vịt lộn lăn tung toé. Máu từ đầu nạn nhân chảy giọt xuống mặt đường.

Dương Trung hốt hoảng nhìn quanh. Đường phố vắng lặng, không có một bóng người. Màn mưa vẫn dày đặc trước mặt.

Không thể nghĩ ngợi gì thêm Dương Trung bế xác nạn nhân lên xe lao thẳng đến một bệnh viện gần nhất để cấp cứu.

Vì đây không phải là bệnh viện của mình nên Dương Trung đành phải ở ngoài chờ các bác sĩ cấp cứu. Họ cũng không hề biết Dương Trung là một

Bác sĩ giỏi.

Phút căng thẳng chờ đợi rồi cũng đi qua. Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Dương Trung lao đến:

– Bác sĩ! Cô ấy có sao không bác sĩ?

Vị bác sĩ nhìn Dương Trung rồi hỏi:

– Anh là thân nhân của nạn nhân.

Dương Trung lúng túng rồi gật đầu.

– Vâng! Cô ấy thế nào hả bác sĩ?

– Đầu cô ấy bị chấn thương nặng. Chúng tôi cần theo dõi sợ bị tụ máu trong đầu.

Là một bác sĩ chuyên khoa thần kinh. Dương Trung ý thức được sự nguy hiểm của sự chấn thương đầu.

– Tôi có thể vào thăm cô ấy được không thưa bác sĩ?

– Anh vào đi.

– Cảm ơn bác sĩ.

Dương Trung bước vào phòng cấp cứu đến bên giường nạn nhân. Đôi mắt anh dăm dăm nhìn nạn nhân đang nằm thiu thiu trên giường. Một cô gái thật dễ thương dù cô ấy thật giản dị đơn sơ. Gương mặt thanh tú với mái tóc đen huyền. Điểm trên mái tóc một lớp bông băng trắng như một đoá hoa tuyết.

Dương Trung nghe lòng mình xao động lạ kỳ:

– Ở đâu mà có một cô gái xinh đẹp, dễ thương như thế.

Ý thức của một bác sĩ khiến Dương Trung cúi xuống xem xét vết thương trên đầu nạn nhân kinh nghiệm nghề nghiệp cho anh biết là vết thương sẽ không nguy hiểm đến não bộ.

Cô gái mở mắt khi bàn tay Dương Trung chạm vào đầu mình, cô hốt hoảng khi nhận ra màu trắng của căn phòng. Mùi ê te nồng nặc cho cô biết đây là bệnh viện.

– Tại sao tôi lại ở đây?

– Cô bị tai nạn giao thông.

Cô gái bất thần ngồi dậy mang theo dây chuyền dịch trên tay.

– Tại sao hả? Còn thùng hộ vết lộn của tôi đâu?

Hiếu ý cô gái Dương Trung an ủi:

– Cô yên tâm nằm dưỡng bệnh đi. Tôi sẽ mua hết cho cô thùng hột vịt đó. Tưởng nói thế cô gái sẽ yên tâm. Nào ngờ khi nghe xong cô gái ấy nhảy nhóm:

– Nằm viện hả? Không đâu, tôi không nằm đâu.

– Tại sao vậy? Cô đang bị thương mà.

Cô gái xoa hai tay vào nhau nói nhỏ:

– Tôi không có tiền.

Dương Trung bật cười:

– Cô yên tâm. Tôi là người gây ra tai nạn. Tôi phải lo toàn bộ viện phí cho cô.

– Thật hả?

– Đương nhiên là thật.

Dương Trung cảm thấy mình yêu làm sao cái nét hồn nhiên ngây thơ của cô gái. Anh chợt giật mình bởi cảm xúc ấy:

– Mình đã có Mỹ Trinh. Còn Mỹ Tâm nữa. Nó thật là dễ thương, mình không thể làm gì có lỗi với vợ con được. Đây là tai nạn mình chỉ làm hết trách nhiệm của mình thôi. Đừng có mà nghĩ xa xôi nữa.

Nghĩ thế, anh hỏi cô gái:

– Cô ơi! Nhà cô ở đâu để tôi báo tin cho người nhà của cô.

Cô gái cúi đầu:

– Tôi không có người thân.

– Há? Cô nói sao?

– Tôi không có người thân. Tôi sống một mình. Tôi là một cô nhi.

– Cô là cô nhi?

– Phải.

– Năm tôi mười tám tuổi, tôi rời cô nhi viện để tự mưu sinh. Tôi đã trưởng thành, tôi phải nhường cho các em khác bất hạnh hơn mình.

– Hiện nay cô đang làm gì?

– Ban ngày tôi đi học ở trường Đại học ngoại thương. Ban đêm tôi đi bán hột vịt lộn để kiếm sống và đóng học phí:

– Tội nghiệp cô quá.

- Đâu có gì. Tôi quen rồi.
- Mà cô tên gì?
- Xuân Mai. Còn anh?
- Tôi là Dương Trung.
- Anh đang làm gì?
- Tôi là một bác sĩ.
- Bác sĩ?

Xuân Mai tròn mắt hỏi.

- Phải. Tôi đã là một bác sĩ.
- Chúc mừng sự thành công của anh.
- Cảm ơn Xuân Mai. Còn cô, cô cũng sắp là một chuyên gia kinh tế mà.
- Còn xa lắm anh ơi. Thời gian phấn đấu của tôi còn dài mà.

Họ cứ nói chuyện với nhau mãi mà không hay trời đã sáng. Nghe tiếng lao xao ngoài hành lang. Dương Trung đưa tay xem đồng hồ kêu thầm.

- Chết rồi! Trời đã sáng rồi. Bạn rộn mãi anh quên luôn cả cái việc điện thoại về cho Mỹ Trinh. Chắc là cô ấy sẽ chờ mình suốt đêm. Không biết giải thích sao với cái bản tính đa nghi của Mỹ Trinh đây.
- Anh về đi Dương Trung. Tôi không làm phiền anh nữa đâu.
- Xin lỗi Xuân Mai. Tôi phải về cô yên tâm nằm đây dưỡng bệnh. Tôi sẽ dặn dò y tá chăm sóc cho cô.
- Không cần đâu, tôi sẽ tự lo cho mình mà.
- Đừng bướng bỉnh nữa. Vết thương trên đầu cô. Nhớ nằm đây, đừng bỏ đi đâu nghe Xuân Mai.

Xuân Mai bỗng thấy tội nghiệp Dương Trung làm sao. Anh làm như là cô sẽ biến mất khỏi bầu trời này vậy.

- Yên tâm đi Dương Trung. Dù có ngu khờ mấy tôi cũng không dám trốn viện đâu.

Dương Trung cuống quýt:

- Phải. Phải. Đừng trốn viện nguy hiểm lắm. Trưa nay tôi sẽ trở lại.

Dương Trung đến phòng hành chánh thuê hẳn một y tá chăm sóc cho Xuân Mai và đăng ký cho cô một phòng đặc biệt.

Xong việc ấy, anh vội lái xe về nhà mà lòng chưa biết phải ứng phó thế nào

với Mỹ Trinh.

Vừa về đến nhà Mỹ Trinh đã đón anh ngoài phòng khách:

– Chịu về rồi sao?

– Xin lỗi em Mỹ Trinh. Anh bận.

– Đừng nói với em là anh bận việc ở bệnh viện nhé.

– Máy thẳng mắc dịch bắt anh phải nhậu suốt đêm với bọn nó.

Mỹ Trinh bĩu môi:

– Cuối cùng là người ta về hết mà anh thì vẫn chưa về đến nhà.

Biết vòng vo càng tăng thêm sự nghi ngờ cho Mỹ Trinh, Dương Trung nói nhỏ:

– Anh lái xe trời mưa lái chueñh choáng nên đụng người ta. Anh lại phải đưa bệnh nhân đi bệnh viện cấp cứu.

Nhìn những vết máu trên người Dương Trung, Mỹ Trinh tin là anh nói thật.

Quên cả sự ghen hờn Mỹ Trinh ôm lấy anh lo lắng:

– Anh có sao không Dương Trung?

– Anh không sao.

– Còn nạn nhân?

Dương Trung nói dối:

– Không sao. Chỉ xây xát thường thôi.

Anh đã bồi thường tiền thuốc men cho người ta. Tất cả đã ổn thoả rồi.

Mỹ Trinh tra vấn:

– Sự việc như thế tại sao anh không điện thoại về cho em?

– Lúc ấy rối rắm quá, anh quên cả việc ấy.

Nhìn nét mặt mọi của chồng, Mỹ Trinh không nỡ hành hạ anh. Cô đe dọa:

– Dương Trung! Em tin tưởng anh. Anh đừng đánh mất lòng tin của em nhé.

– Mỹ Trinh! Em nói gì vậy?

– Anh đi tắm đi ăn sáng rồi còn đi làm nữa.

– Dương Trung không biết nói gì hơn. Anh đành vào phòng vào toilet.

Những giọt nước mắt làm anh tỉnh táo hơn.

Nhớ đến Xuân Mai, anh lại tự bào chữa cho mình:

– Mình làm thế là đúng trách nhiệm thôi cô ấy lành bệnh, xuất viện. Thế là

hết.

Tuy nói thế nhưng Dương Trung vẫn nghe như có một cái gì đó không bình thường trong đời sống của anh.

– Dương Trung! Hình như là em đã có thai rồi.

Xuân Mai nép vào lòng Dương Trung thả thả với niềm vui rạng ngời trên ánh mắt.

Ngược lại với Xuân Mai, Dương Trung gần như hoảng loạn:

– Em nói sao Xuân Mai?

Xuân Mai bỗng e dè nhìn anh:

– Anh không tin em sao?

Dương Trung biết mình vì lo sợ mà không kiềm giữ được thái độ. Anh nhỏ giọng:

– Anh muốn hỏi em là có thật hay không thôi?

Xuân Mai gần như muốn khóc:

– Thật! Thật rồi sao hả anh? Anh sẽ quyết định thế nào?

– Mình huỷ nó đi Xuân Mai.

Xuân Mai hốt hoảng nhìn anh:

– Huỷ thai?

Dương Trung gật đầu:

– Phải.

– Giết con à?

– Đừng dùng từ nghiêm trọng quá Xuân Mai. Bây giờ nó chỉ là một giọt máu nhỏ xíu thôi. Không có vấn đề gì khó khăn đâu Xuân Mai.

– Nhưng tại sao phải giết nó chứ?

Nó là kết quả của tình yêu đẹp của chúng mình mà.

– Xuân Mai! Em đừng quên là em còn đi học. Tương lai của em không cho phép em giữ giọt máu này.

– Em không cần tương lai. Em chỉ cần anh và con mà thôi.

– Nhưng ...

– Dương Trung! Anh là một bác sĩ mà. Dù anh không yêu em nhưng với lương tâm của một Bác sĩ, anh cũng không thể giết người được.

– Xuân Mai! Anh không lừa dối em. Anh yêu em, yêu em rất chân thành

mà Xuân Mai.

– Nếu yêu em anh đâu có lý do gì mà không chấp nhận con của chúng ta.

– Xuân Mai! Anh có nỗi khổ riêng mà. Anh có nỗi khổ gì. Có lẽ anh cho em xuất thân bần hàn không xứng đáng làm vợ một Bác sĩ như anh.

– Không! không phải vậy đâu Xuân Mai ơi.

– Hay là ... Dương Trung! Có phải là anh đã có vợ rồi phải không?

Dương Trung im lặng thay cho câu trả lời Xuân Mai chết lặng trong hồn. Cô lay vai Dương Trung kêu gào:

– Dương Trung! Anh nói đi! Có phải vậy không?

– Dương Trung đành phải gật đầu.

– Phải! Anh đã có vợ và một đứa con gái.

Xuân Mai ôm mặt khóc:

– Trời ơi! Anh đã có vợ tại sao anh còn lừa dối em để tạo ra một bi kịch này chứ?

– Vì anh yêu em Xuân Mai.

– Không! Anh không hề yêu em mà, anh chỉ yêu bản thân anh thôi. Anh muốn thoả mãn khát khao của mình mà dối gạt cả hai người.

– Xuân Mai! Chúng ta hãy bình tĩnh để tìm một giải pháp tốt nhất.

Xuân Mai đau xót:

– Giải pháp tốt nhất, không có giải pháp nào tốt nhất êm đẹp nhất cho bằng em phải rời xa anh.

Dương Trung ôm chặt Xuân Mai vào lòng.

– Không! không! Anh không thể mất em Xuân Mai. Được! Được! Anh chấp nhận tất cả, anh sẽ tìm cho em một căn nhà khác, rộng rãi hơn phòng trọ này để cho em sanh nở. Đừng rời xa anh, anh không thể thiếu em được Xuân Mai.

– Giấy đâu có gói được lửa. Một ngày nào đó mọi chuyện sẽ đổ bể. Anh sẽ mất tất cả Dương Trung à.

Dương Trung tư lự:

– Anh không thể mất lòng tin của Mỹ Trinh, và nhất là anh không thể mất đi sự tin cậy của cha mẹ vợ anh. Chính họ đã tạo cho anh tương lai hôm nay. Và cái chức Viện trưởng sẽ nằm trong tay anh trong một thời gian nữa

thôi.

Nghe Dương Trung nói mà Xuân Mai đau đớn lòng. Dương Trung đâu có thể vì cô, một con bé cút cô mà đánh mất đi tương lai.

– Dương Trung! Anh cứ yên tâm mà sống với tương lai và hạnh phúc của mình. Em không hề oán trách gì anh đâu Dương Trung.

– Nhưng Xuân Mai ơi! Anh làm sao mà vui sống khi em đau khổ thế này.

Nghĩ ngợi một lúc, Xuân Mai gạt nước mắt bảo Dương Trung:

– Anh cứ về lo công việc và gia đình. Em không cần danh phận em sẽ sống mãi với anh.

Dương Trung mừng rỡ:

– Cảm ơn em Xuân Mai. Tạm thời em cứ ở đây. Anh sẽ sắp xếp cho em một nơi khác tiện lợi hơn.

– Được rồi. Em ở đâu cũng được. Bây giờ anh về đi.

Dương Trung tiếc nuối:

– Anh muốn ở lại với em.

Xuân Mai vỗ về Dương Trung:

– Ngày tháng chúng ta còn dài. Anh về mà lo sắp xếp mọi thứ đi.

– Thôi được! Anh về nghe!

Dương Trung hôn nhẹ lên má Xuân Mai rồi dặn dò.

– Ở đây chờ anh nhé.

– Dạ! Yên tâm đi. Em còn đi đâu nữa chứ.

Dương Trung đi rồi, Xuân Mai gục đầu xuống gối mà khóc. Khóc cho mình, khóc cho con, khóc cho bao bất hạnh của cuộc đời.

Cô ngồi dậy lấy bút ra viết cho Dương Trung một lá thư rồi gói gọn hành trang ra đi.

Mỗi bước đi là một giọt nước mắt xót xa. Mỗi giọt lệ là từng tiếng tạ từ ly biệt.

– Vĩnh biệt anh! Dương Trung.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 6

Ông Dương Trung nói trong màn lệ:

– Xuân Mai! Sau khi em đi rồi anh tìm em khắp ngõ cùng phố hẹp để tìm em.

Nhưng em vẫn như bóng chim mịt mù tìm cá. Anh đã phải trả giá rất đắt cho sự sai lầm của mình. Mỹ Trinh mang thai nhưng thấy anh cứ u buồn. Cô ấy tức giận cãi vã với anh và trượt chân té xuống lầu đến xảy thai. Từ đó cô ấy không thể sinh con. Anh biết mình còn có một đứa con, không ngờ lại gặp nó ở đây.

Bà Xuân Mai kêu lên:

– Không! Ông đừng làm nó kích động. Tôi sợ nó không chịu nổi:

– Phụ tử tình thâm. Anh tin rằng nó cũng như anh. Vừa gặp nó anh đã nghe tràn ngập trong lòng một thứ tình cảm thiêng liêng rồi.

Ông Dương Trung quay sang Thục Nhiên:

– Thục Nhiên! Ba là ba của con đây. Con hãy nhận ba. Con đừng từ chối ba nghe con.

Ánh mắt ông Dương Trung chứa đầy bao yêu thương trĩu mẫn. Một thứ tình thương mà Thục Nhiên khao khát bao năm.

Nhưng bỗng dưng cô vùng vẫy la hét:

– Không? Ông không phải cha của tôi. Ông là một tội nhân. Ông đã huỷ diệt tuổi thanh xuân của mẹ tôi. Ông đã giết chết cuộc đời của mẹ tôi. Tôi hận ông.

Tôi hận ông.

Thục Nhiên lao khỏi cánh tay của Duy Thanh chạy nhanh ra khỏi phòng.

Sự việc bất ngờ khiến Duy Thanh không kịp phản ứng. Anh lao theo cô:

– Thục Nhiên! Thục Nhiên!

Bà Xuân Mai hốt hoảng chết lặng người:

– Thục Nhiên! Nguy hiểm lắm. Đừng chạy con ơi.

Ông Dương Trung cũng lao theo thét gọi:

– Thục Nhiên! Đứng lại đi con.

Thục Nhiên cứ chạy, Duy Thanh và ông Dương Trung đuổi theo phía sau.

Nhưng sức Thục Nhiên đâu có được là bao. Cô té gục xuống hành lang, đầu chạm vào thành lan can. Cô bất tỉnh.

Duy Thanh ào đến ôm xốc lấy Thục Nhiên:

– Thục Nhiên! Thục Nhiên! Tỉnh lại đi em.

Ông Dương Trung thấy máu chảy trên đầu con gái. Sợ nguy hiểm cho vết thương cũ của cô. Ông hét lên như ra lệnh cho các bác sĩ:

– Cứu lấy con gái của tôi.

Nhanh nhẹn, bình tĩnh Duy Thanh bế xốc Thục Nhiên chạy nhanh về phòng cấp cứu. Bác sĩ Vĩnh lao theo. Tiếng chuông reo cấp cứu vang lên. Các Bác sĩ tập trung vào phòng theo sự chỉ đạo của Bác sĩ Vĩnh.

Ông Dương Trung cũng lao vào phòng cấp cứu. Nhưng một bàn tay đã giữ ông lại:

– Ba! Bình tĩnh đi ba. Con tin là Thục Nhiên sẽ không sao đâu.

Quay lại nhìn con gái, ông Dương Trung đau khổ hỏi:

– Mỹ Tâm! Con đã biết hết rồi phải không?

Mỹ Tâm gật đầu:

– Con định xuống thăm Thục Nhiên tình cờ con nghe được câu chuyện kể của ba. Ba ơi! Như vậy Thục Nhiên là em gái của con hả ba?

– Mỹ Tâm! Con có đón nhận em của con không Mỹ Tâm?

– Dù muốn dù không cũng là máu mủ tình thâm. Từ nhỏ con luôn khao khát có một đứa em, nhưng ba ơi! Không phải trong hoàn cảnh này.

– Ba xin lỗi con Mỹ Tâm.

– Không! Người mà ba cần xin lỗi là mẹ của con. Ba đã làm tổn thương tình cảm của mẹ. Còn con! Con phải cảm ơn ba, cảm ơn con người đã cho con một đứa em gái xinh đẹp, dễ thương và ...

Mỹ Tâm nhắm mắt xót xa:

– Và đứa em gái dễ thương ấy nó đã cướp của con tất cả. Nó cướp cha của con, cướp người yêu của con. Vậy mà sao con vẫn phải yêu thương nó.

– Mỹ Tâm! Thực Nhiên không cố ý đâu. Rồi nó sẽ tỉnh lại. Nó sẽ nhận ra Duy Thanh không phải là Duy Sơn.

– Ích lợi gì đâu hả ba? Duy Thanh không còn là Duy Thanh của ngày nào nữa rồi.

– Ba tin rằng ...

– Niềm tin đã không còn nữa đâu ba ơi. Cũng như ba, ba có quên được Dì Mai đâu, dù Dì Mai là người đến sau trong trái tim ba. Con không muốn diễn lại một bi kịch mà người trước đã trải qua.

Ông Dương Trung thở dài:

– Mỹ Tâm! Con là con của ba. Thực Nhiên cũng là con của ba. Nhưng Mỹ Tâm ơi! Thực Nhiên đã chịu quá nhiều thiệt thòi. Con hãy cho ba được chuộc lại lỗi lầm của mình đã gây ra:

– Ba! Con không dám xen vào chuyện tình cảm riêng tư và hành động của ba. Phê phán ba, trách hờn ba là chuyện của mẹ con. Còn con, con là con của ba, dù ba thế nào ba cũng vẫn là ba của con.

– Ba cảm ơn con. Con là một người con gái vị tha. Ba tin rằng con sẽ tìm được hạnh phúc.

– Mình là cha con với nhau. Cần gì phải tìm lời hoa mỹ mà tán tụng nhau.

– Không! Ba nói thật con và Thực Nhiên đều là con của ba. Ba luôn mong cả hai hạnh phúc.

Cửa phòng cấp cứu bật mở. Duy Thanh bước ra. Ông Dương Trung và Mỹ Tâm hỏi vội:

– Duy Thanh! Thực Nhiên thế nào rồi hả Duy Thanh?

– Viện trưởng! Cô ấy đã ổn rồi.

– Còn vết thương trên đầu nó có ảnh hưởng gì không?

– Cô ấy chỉ bị chạm nhẹ gây trầy xước bên ngoài. Không sao đâu thưa Viện trưởng.

Ông Dương Trung xoa hai tay vào nhau:

– Thế thì tốt, tốt quá rồi.

Mỹ Tâm nói với Duy Thanh:

– Duy Thanh! Em muốn nói chuyện với anh.

– Mỹ Tâm! Mình ra ngoài một chút đi.

– Vâng!

– Xin phép Viện trưởng.

Ông Dương Trung gật đầu:

– Hai đứa cứ đi đi. Ba muốn vào thăm Thục Nhiên.

Duy Thanh và Mỹ Tâm cùng ra ngoài khuôn viên bệnh viện. Ngọn gió mát làm vơi đi nỗi u uất trong lòng cả hai.

– Duy Thanh! Chúng ta hãy nói rõ với nhau vấn đề này đi.

– Mỹ Tâm! Anh biết phải nói gì với em đây.

Em không trách hờn gì anh cả. Có lẽ duyên số của chúng ta là thế. Duyên chị tình em mà.

– Mỹ Tâm! Anh chưa hề nghĩ đến chuyện tình cảm giữa anh và Thục Nhiên cả. Anh chỉ làm hết trách nhiệm của một bác sĩ và bệnh nhân thôi.

– Đừng tự dối lòng, dối người nữa Duy Thanh. Lúc Thục Nhiên bị té, lúc cô ấy ngất xỉu. Anh bế, thốc cô ấy lao nhanh vào cấp cứu. Nhìn vào thái độ của anh, ánh mắt anh, em đã thấy tất cả. Đó mới là tình yêu Duy Thanh à.

– Mỹ Tâm!

– Đừng cắt lời em Duy Thanh. Chúng ta là bác sĩ, chúng ta đều hiểu rõ một vấn đề. Cái gì cần cắt bỏ là phải lập tức tiến hành ngay. Không có lý do trì hoãn thời gian.

– Anh chỉ mong cho Thục Nhiên tỉnh trở lại để đưa anh về trước mộ Duy Sơn. Anh cần phải làm tròn trách nhiệm với người đã nuôi dưỡng nó.

– Duy Thanh! Chúng ta không còn tình yêu cũng còn tình bạn. Vả lại Thục Nhiên là em gái của em.

– Anh đã nói rồi giữa anh và Thục Nhiên chưa có gì xảy ra. Em đừng cố mà gán ghép nữa.

Duy Thanh giận dữ bỏ đi. Mỹ Tâm nhìn theo khẽ thở dài.

– Rồi tình yêu cũng sẽ đến với cả hai thôi. Nỗi buồn nào rồi cũng sẽ qua đi, tình yêu nào rồi cũng phải lạt với thời gian. Hãy cố mà quên thôi.

Thục Nhiên tỉnh dậy sau một giấc ngủ thật dài. Đưa tay dụi mắt nhìn căn phòng xa lạ. Cô nhíu mày tự hỏi:

– Mình đã ngủ ở đâu vậy?

Thục Nhiên cố nhớ lại sự việc đã xảy ra cho mình. Từ lúc Duy Sơn đưa cô

về nhà rồi xảy ra tai nạn. Hình ảnh Duy Sơn bị kẹt trong bánh xe, thân thể đầy máu lại hiện lên trong đầu Thục Nhiên. Cô rú lên:

– Duy Sơn!

Duy Thanh đang ngủ gật trên bàn vôi vàng chạy lại bên Thục Nhiên. Em tỉnh rồi hả?

Thục Nhiên vẫn còn trong cơn hoảng loạn. Cô nhìn Duy Sơn từ đầu đến chân mà vẫn không tin.

– Duy Sơn! Anh còn sống. Anh không sao hả?

Duy Thanh lắc đầu:

– Anh không sao. Em thấy trong người thế nào?

– Em như vừa trải qua một giấc ngủ thật dài sau tai nạn. Duy Sơn! Có thật là anh không Duy Sơn?

– Đừng hoài nghi lo lắng nữa. Anh đã bảo mình không sao mà.

Thục Nhiên đưa tay:

– Duy Sơn! Anh hãy đỡ em ngồi dậy đi.

Duy Thanh vô tình không hiểu ý của Thục Nhiên. Anh cúi xuống nâng Thục Nhiên ngồi dậy.

Đột nhiên Thục Nhiên xô mạnh Duy Thanh ra:

– Anh không phải là Duy Sơn.

Duy Thanh hơi bị chúm vì cái xô mạnh của Thục Nhiên. Nhưng anh vẫn gượng cười.

– Vậy anh là ai nào?

– Tôi không biết. Anh thật giống Duy Sơn. Nhưng rất tiếc là anh không phải.

– Lý do nào mà em cho là anh không phải Duy Sơn.

– Anh không có nốt ruồi son bên vành tay trái. Anh không phải Duy Sơn.

Anh là ai?

Duy Thanh nghe Thục Nhiên nói, anh mừng rỡ:

– Thục Nhiên! Có phải là em đã tỉnh trí lại rồi?

– Em đã điên sao?

– Không phải em điên mà là em bị hôn mê đến mất trí nhớ. Tất cả những chuyện cũ em đều quên chỉ trừ một Duy Sơn.

– Thời gian em bị mất trí nhớ có xảy ra việc gì không? Còn mẹ em đâu? Và anh là ai? Sao lại ở đây với em?

– Em hỏi nhiều quá làm sao anh trả lời cho kịp.

– Xin lỗi. Anh có thể nói cho em biết đi.

– Mẹ em vì lo chăm sóc cho em nhiều ngày nên đã quá mệt. Anh là bác sĩ ở đây, anh thay cho bác nghĩ lấy sức một chút.

Tội nghiệp mẹ em quá. Một mình mẹ phải lo chăm sóc cho em. Mẹ con em thật là cô độc.

– Thục Nhiên! Em không cô đơn đâu em còn có ...

Thục Nhiên nhớ lại câu chuyện vừa xảy ra. Cô xua tay:

– Không! Không! Em không có cha, em đã mồ côi từ thuở nhỏ.

Sợ Thục Nhiên lại lên cơn kích động Duy Thanh khuyên cô:

– Thục Nhiên! Em vừa mới hồi phục, đừng kích động quá không nên. Em đã nhớ lại tất cả chuyện cũ. Hãy kể cho anh nghe về Duy Sơn đi.

– Duy Sơn! Anh ấy đã chết rồi. Anh đừng có dối em nữa. Anh chỉ là một người giống hệt Duy Sơn thôi. Có phải anh là người anh song sinh thất lạc của Duy Sơn không?

– Anh cũng nghĩ như vậy nhưng chưa chắc chắn lắm. Bởi vì em chưa tỉnh và anh chưa gặp gia đình của Duy Sơn.

– Dù chưa gặp nhưng em có thể khẳng định được với anh. Bởi vì đâu có ai giống nhau như hai giọt nước.

Duy Thanh đau xót:

– Như vậy là anh không còn cơ hội gặp lại đứa em của mình rồi. Thục Nhiên!

Vì sao mà nên nông nổi như vậy hả?

Thục Nhiên nhớ lại hình ảnh hôm xảy ra tai nạn. Cô lay vai Duy Thanh:

– Bác sĩ!

– Cứ gọi anh là Duy Thanh!

– Anh Duy Thanh! Em nghĩ Duy Sơn chết không phải là do tai nạn.

– Tại sao em nghĩ vậy? Rõ ràng là Duy Sơn chết trong tai nạn giao thông mà.

– Không! Anh ấy bị mưu sát.

– Mưu sát?

– Phải.

– Lý do nào mà em cho là Duy Sơn bị mưu sát?

– Em nghi vấn vậy thôi. Anh hãy nghe em kể lại câu chuyện trước lúc Duy Sơn bị tai nạn.

– Anh chờ em lâu lắm rồi. Anh cần biết những gì đã xảy ra với Duy Sơn. Nếu thật sự Duy Sơn bị mưu sát, anh thế sẽ không để bọn ác nhân sống ngoài vòng pháp luật.

Thục Nhiên đều giọng:

– Duy Sơn là một chuyên gia nghiên cứu về hoá chất. Anh làm việc tại một phòng xét nghiệm của thành phố. Những lúc đi chơi với nhau, anh ấy thường hay trầm tư. Tuy anh không nói nhưng em biết Duy Sơn đang có một cái gì đó đang làm cho anh lo lắng.

– Duy Sơn! Anh có chuyện gì giấu em vậy?

Duy Sơn vuốt ve mái tóc dài óng mượt của Thục Nhiên:

– Đâu có.

– Sao anh cứ ngồi trầm lặng mà không nói gì với em hết vậy?

– Anh đang ngắm nhìn mái tóc thề mượt mà của em.

Thục Nhiên cười nhỏ:

– Anh không có tài nói dối đâu Duy Sơn.

– Anh ...

Chuông điện thoại của Duy Sơn reo vang. Anh mở máy chau mày rồi đưa lên tai nghe:

– A lô!

Giọng bên kia đầy vẻ đe dọa:

– Anh hãy ngừng ngay cuộc xét nghiệm điên khùng ấy.

– Tôi muốn đưa những kẻ gây tội ác ra vành móng ngựa. Các anh đã mưu lợi mà giết chết bao nhiêu đứa trẻ vì bột dinh dưỡng đầy độc tố của mình.

– Chúng tôi muốn thương lượng với anh.

– Điều gì?

– Nếu anh chấp nhận ngừng ngay cuộc xét nghiệm. Anh sẽ nhận được một sự đền bù xứng đáng.

– Tôi không muốn mình tiếp tay cho tội ác. Tôi không muốn có thêm những đứa trẻ chết vì chất bột dinh dưỡng đó.

– Anh đã lường trước được hậu quả của việc mình làm hay không?

– Chân lý bao giờ cũng thẳng tội ác cả.

– Duy Sơn tắt máy. Thục Nhiên lo sợ:

– Duy Sơn! Tại sao giọng người bên kia lại có vẻ đe dọa anh như thế? Có việc gì anh nói cho em nghe đi Duy Sơn.

Duy Sơn trầm giọng:

– Anh không muốn nói với em là vì anh sợ em lo lắng ảnh hưởng đến công việc thôi.

– Nhưng anh không nói em càng lo lắng hơn.

– Thục Nhiên! Gần đây em có thấy nhiều trẻ em thường hay bị ngộ độc. Có trường hợp đi đến tử vong nữa.

– Em có xem báo chí, em có biết chuyện ấy nhưng không rõ nguyên nhân.

– Anh phát hiện những trẻ em ngộ độc thường hay dùng một loại bột dinh dưỡng của một công ty liên doanh xét nghiệm thấy trong thành phần của bột có chứa một thành phần mang độc tố. Trẻ em dùng lâu ngày sẽ bị nhiễm độc.

– Nhưng tại sao họ lại biết anh đang nghiên cứu mà đe dọa anh vậy?

– Anh không biết nhưng có lẽ là có người nào đó đã thông báo cho họ.

Thục Nhiên lo sợ:

– Việc này nguy hiểm quá. Chúng ta hãy báo công an đi.

Duy Sơn lắc đầu:

– Mình chưa đủ chứng cứ để tố cáo họ.

Anh cần xét nghiệm một lần nữa để có một kết quả chính xác mới được.

– Em lo lắng cho anh quá Duy Sơn.

Duy Sơn trấn an Thục Nhiên:

– Không sao đâu Thục Nhiên. Tất cả còn công lý mà. Anh không tin là bọn chúng dám làm liều đâu.

– Nhưng dù sao anh cũng phải cẩn thận nghe.

– Đương nhiên rồi.

Duy Sơn không muốn kéo dài câu chuyện làm Thục Nhiên lo sợ, anh kéo

nhẹ cô vào lòng mình:

– Em đã chuẩn bị để ngày mai về ra mắt ba mẹ anh chưa?

Thục Nhiên dẫu môi:

– Em biết làm gì để mà chuẩn bị chứ? Em tin là ba mẹ anh thương anh thì sẽ thương luôn cả em nữa. Em cứ như thế này mà đến thôi. Người thật việc thật, tấm lòng chân thật tất nhiên sẽ cảm động ba mẹ mà thôi.

– Em tự tin thế sao?

– Vậy chẳng lẽ anh phải đi hoá trang sao?

– Như vậy thì không phải.

Thục Nhiên véo vào mũi Duy Sơn:

– Xem ra anh còn căng thẳng hơn em nữa. Thôi đi về ngủ một giấc đi để sáng mai chúng ta cùng về quê thăm ba mẹ. Chỉ là một cuộc viếng thăm thôi mà. Đâu có gì mà anh lo sợ quá vậy?

– Biết rằng thế nhưng sao trong lòng anh lại cứ thấy nao nao. Thục Nhiên!

Anh có một linh cảm chẳng lành.

– Nếu anh thấy bất an thì mình dời hoãn lại\ ngày về đi anh.

– Bộ em muốn ba mẹ phải nổi giận mà lên tiếng từ anh sao mà bảo thế.

Anh đã điện về nhà rồi. Ba mẹ rất nôn nóng muốn gặp mặt con dâu đó.

– Ba mẹ anh nôn nóng hay là anh nôn nóng muốn cưới vợ hả?

– Cũng như nhau thôi. Tuy anh không phải con ruột nhưng ba mẹ thương anh còn hơn cả thế. Người luôn mong anh lập gia thất để có cháu nội mà bông ẵm.

– Làm cha mẹ ai cũng như nhau cả. Đều mong con cái mình thành danh.

Duy Sơn thở dài thườn thượt. Thục Nhiên ân cần:

– Duy Sơn! Anh có tâm sự à?

– Cứ mỗi lần nhắc đến gia đình anh lại nhớ đến nguồn cội của mình. Ba mẹ anh đã chết nhưng anh còn một người anh trai song sinh. Anh mong muốn được gặp anh của mình.

– Em tin là lòng thành của anh sẽ được trời cao thương tưởng. Anh em của anh sẽ được đoàn tụ, thoả lòng hoài vọng nhớ mong.

Anh cũng luôn tin như thế. Anh luôn day dứt với chính mình, không biết anh của anh có được hạnh phúc như anh. Được thương yêu và thành đạt

trong cuộc sống hay không.

– Em nghĩ là anh của anh sẽ như anh, sẽ được thương yêu và rất hạnh phúc.

Duy Sơn nói trong thôn thức:

– Biết bao giờ anh em của anh mới được hội ngộ cùng nhau?

– Vần xoay của tạo hoá đã khiến con người ly cách. Nhưng rồi cũng chính nó sẽ khiến cho con người của chúng ta lại gần nhau.

– Anh mong đợi vô cùng cái ngày hạnh phúc đó.

– Duy Sơn! Em chúc cho anh được tròn ước nguyện.

– Ngày nào anh tìm lại được anh của mình, anh mới yên vui hạnh phúc được.

Trầm ngâm một lúc, Duy Sơn bảo Thục Nhiên:

– Trời đã khuya rồi, để anh vào chào bác rồi đi về. Ngày mai anh sẽ đến đón em.

Thục Nhiên cười nhỏ:

– Mẹ em đã ngủ rồi. Đâu có hơi sức mà chờ đợi anh thưa chào. Anh về đi để em nói lại với mẹ là được rồi.

Duy Sơn hôn nhẹ lên má Thục Nhiên:

– Anh về nghe Thục Nhiên.

– Dạ.

Nhìn Duy Sơn mà lòng Thục Nhiên dậy lên bao bùi ngùi xúc động.

– Tội nghiệp anh ấy quá. Sóng trong ấm êm mà lòng luôn đau xót khôn nguôi. Cũng như mình tuy được mẹ yêu thương nhưng lòng vẫn khao khát một tình thương phụ tử. Theo lời mẹ nói. Cha mình vẫn còn sống nhưng bây giờ đâu có biết lưu lạc nơi đâu mà tìm.

Thục Nhiên lại thở dài, xót đau cho hoàn cảnh của mình.

– Thục Nhiên! Em kể tiếp cho anh nghe đi. Cha mẹ của Duy Sơn thế nào?

Họ sẽ ra sao khi không có Duy Sơn?

Thục Nhiên nhắm mắt lại như cố nén đi niềm thương đau trong lòng. Ngày đó, cái ngày định mệnh đó đã đến như điều linh cảm bất an của Duy Sơn.

Chiếc mô tô một trăm mấy chục phân khối đưa cả hai rời thành phố ra vùng ngoại ô. Căn nhà của Duy Sơn nằm trong khu vườn đầy cây trái. Cha mẹ Duy Sơn là những con người hiền lành, chân chất. Họ nồng nhiệt đón chào

Thục Nhiên:

– Vào đây đi con gái.

Thục Nhiên vừa cúi đầu chào cha mẹ Duy Sơn thì bà Kim đã tươi cười nắm tay cô.

– Dạ thưa bác. Bác để cháu tự nhiên đi.

Bà Kim tươi cười bảo với chồng:

– Ông xem nè. Con gái mình đẹp quá.

Ông Đặng hiểu được nỗi lòng của vợ. Bà luôn khao khát một đứa con.

Nhưng thượng đế đã trút đi cái quyền thiêng liêng ấy của bà. Bà đã nhất định không cho Duy Sơn biết quê quán của mình. Bà sợ Duy Sơn sẽ tìm về nguồn cội, sẽ bỏ bà bơ vợ. Tội làm sao cho sự ích kỷ của người mẹ sợ mất đứa con dù không là nóm ruột do mình cứu mang.

Thấy ông cứ im lặng, bà lay ông:

– Ông xem nè! Con gái mình thật đẹp phải không?

Ông đành gật đầu cho bà vui:

– Ủ đẹp Con gái mình đẹp thật.

– Duy Sơn? Sao đứng thừ ra đó? Mau đưa con gái của mẹ ra vườn hái trái đi.

Để mẹ bắt gà làm thịt đãi con gái mẹ.

– Mẹ! Để Thục Nhiên phụ mẹ làm bếp.

– Con gái. Con tên Thục Nhiên hả? Cái tên dễ thương làm sao?

Bà cứ lẩn xăn mãi với Thục Nhiên. Như là thể bà vừa nhận được một báu vật vậy.

– Bác. Để cháu phụ làm với bác nghe.

Bà xoa tay:

– Không? Không! Bác làm được. Con cứ ra ngoài vườn với Duy Sơn đi.

Cảnh vật thoáng mát, cây trái sum sê. Bảo đảm là con rất thích ở đây.

Biết mẹ chân tình Duy Sơn kéo tay Thục Nhiên:

– Thục Nhiên! Nghe lời mẹ đi em.

– Chúng ta ra vườn đi.

Thục Nhiên cúi chào:

– Thưa hai bác! Cháu đi.

Bà Kim nhiệt tình:

– Ủ! Đi đi con.

Duy Sơn đưa Thục Nhiên ra vườn. Khuôn viên thật rộng, trên bờ là những hàng cây trái đủ loại. Nào là cam, quýt, mận hồng đào, chôm chôm ... Dưới mương cá lội đầy ao. Trời xanh mát dịu, phong cảnh thật hữu tình.

Thục Nhiên thích thú reo lên:

– Ở đây thoáng mát, không khí thật dễ chịu. Không như trong thành phố của mình, oi bức, nóng nực, bụi khói đầy ô nhiễm!

Duy Sơn tròng mồm nhìn cô:

– Thục Nhiên! Nếu em thích chúng ta sẽ ở đây đến suốt đời. Sáng sáng, mình cùng vào thành phố, chiều chiều mình lại cùng nhau về nơi thơ mộng này mà tận hưởng hạnh phúc.

Thục Nhiên cười nhỏ:

– Anh lãng mạn còn hơn một nhà thơ nữa.

– Trong tình yêu ai cũng lãng mạn, mộng mơ cả.

– Duy Sơn! Hai bác ở nhà cô quanh thật. Sao anh lại ở trong thành phố?

– Đường từ nhà vào thành phố chỉ vài ba chục cây số. Nhưng ba mẹ anh lại bắt buộc anh phải ở trong ấy. Ông bà sợ tai nạn lắm.

– Vì vậy mà ông bà đành chịu sống cô độc một mình để anh vào ở trong thành phố.

Duy Sơn gật đầu:

– Ủ!

Thục Nhiên xúc động:

– Tội nghiệp hai người già phải chịu lủi thủi trong khu vườn rộng để bảo vệ con mình thật là tình thương con vô bờ bến.

Duy Sơn choàng vai Thục Nhiên.

– Vì vậy mà sau này chúng ta sẽ hết sức hết lòng phụng dưỡng cha mẹ. Đem niềm vui đến cho hai người trong lúc tuổi xế chiều.

Thục Nhiên cũng nắm chặt tay Duy Sơn tràn:

đầy niềm tin:

– Nhất định phải vậy thôi. Ba mẹ anh cũng là ba mẹ ..em mà.

Thục Nhiên và Duy Sơn cùng vui vẻ sống với cha mẹ trong niềm vui.

Nhưng rồi ngày cũng tàn, cả hai từ già ông bà Đặng để về thành phố.

Bà Kim ôm chặt Thục Nhiên vào lòng như không muốn rời xa.

– Con gái à! Hy vọng một ngày không xa lắm, con sẽ về sống cùng chúng ta.

– Dạ!

Duy Sơn cũng quẩn luyến cha mẹ mình. Anh bùi ngùi:

– Ba mẹ! Giữ gìn sức khỏe nghe.

Bà Kim vỗ nhẹ vào đầu Duy Sơn:

– Con làm như là đi luôn không về vậy đó. Chỉ đi làm thôi mà.

– Con chỉ dặn dò vậy thôi.

Không ngờ lời dặn dò ấy là lời cuối. Duy Sơn đã vĩnh viễn ra đi mang theo bao ước mơ và khát vọng của mình ...

– Em nhớ ra rồi.

Thục Nhiên kêu lên:

– Em nhớ gì hả Thục Nhiên?

– Lúc tụi em đang chạy trên quốc lộ gấp rút trở về thành phố thì có một chiếc mô tô khác chở hai thanh niên trờ tới. Họ lạng xe sát vào xe chúng tôi và ...

Duy Thanh hồi hộp:

– Và thế nào? Em nói tiếp đi Thục Nhiên.

– Hai thanh niên ấy đã xô anh Duy Sơn té nhào trên quốc lộ ngay vào lúc chiếc xe tải vừa trờ tới.

Duy Thanh nhíu mày:

– Tức là em cho hai gã thanh niên ấy đã canh sẵn toạ độ trước khi xô Duy Sơn té phải không?

– Có lẽ là vậy.

– Vì vậy em cho đây là một sự mưu sát.

– Phải.

– Em có biết tên của công ty sản xuất bột dinh dưỡng đó là công ty nào không?

– Đông Phương.

– Anh nhất định sẽ điều tra ra manh mối. Anh không thể để Duy Sơn chết

oan ức như vậy.

– Lúc còn sống anh ấy luôn mơ ước được gặp anh.

– Tội nghiệp Duy Sơn quá. Dù sống trong một đời sống tốt, nó luôn lo lắng cho anh mình. Sợ anh sẽ gặp nhiều bất hạnh.

– Nếu anh ấy biết anh là một bác sĩ thành công, vững vàng trong y học anh ấy sẽ mừng biết bao.

Duy Thanh cảm phẫn:

– Nếu sự thật cái chết của Duy Sơn là do bị mưu sát. Bằng mọi giá chúng ta phải đưa bọn chúng ra chịu tội trước pháp luật.

– Em sẽ làm tất cả để tìm ra sự thật.

– Thục Nhiên! Em rất xứng đáng được Duy Sơn yêu thương.

Thục Nhiên khóc rưng rức:

– Nhưng vĩnh viễn anh ấy đã không còn hiện hữu trên thế gian này nữa rồi.

– Thục Nhiên! Anh có một ước nguyện, không biết em có bằng lòng giúp anh không?

– Điều gì anh cứ nói. Em sẵn sàng làm tất cả vì Duy Sơn.

– Anh muốn đến viếng mộ Duy Sơn thả cho Duy Sơn một nén nhang cho ấm lòng đưa em bất hạnh. Và luôn tiện anh muốn đền đáp công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ Duy Sơn.

– Tội nghiệp cha mẹ Duy Sơn. Duy Sơn mất đi là họ mất cả niềm tin rồi.

– Nuôi con nuôi để mơ ước được phụng dưỡng vào những ngày cuối của cuộc đời. Vậy mà cũng không trọn vẹn.

Im lặng trong một lúc Duy Thanh thấy mình cần nói rõ vấn đề với Thục Nhiên:

– Thục Nhiên! Người ta không có tình thương người ta còn đi tìm đi kiếm.

Tại sao em không chịu nhận cha của mình hả Thục Nhiên?

– Duy Thanh! Em cần có thời gian. Anh hãy thông cảm cho em sự việc xảy ra bất ngờ quá. Em nghĩ rằng mẹ con em cứ sống một đời sống như từ trước đến nay như vậy sẽ tốt hơn.

Duy Thanh hiểu ý Thục Nhiên cô không muốn sự có mặt của mình phá tan đi sự bình lặng vốn có của gia đình ông Dương Trung.

Ông Dương Trung tình cờ đi đến vừa lúc nghe Thục Nhiên nói những lời

này. Ông muốn vào thăm cô. Nhưng bước chân lại ngừng nơi ngưỡng cửa.

– Thục Nhiên nói đúng. Sự việc xảy ra quá bất ngờ. Ông cũng không muốn mất đi cái hạnh phúc bình thường của gia đình mình. Ông cũng không thể bỏ quên đi giọt máu mà trong lúc không kiểm chế được mình, ông đã tạo ra.

Ông quay bước khỏi phòng của Thục Nhiên mà nghe rối bời trong dạ. Bước chân của ông lao đảo đi trên hành lang vắng của bệnh viện. Chợt ông thấy choáng váng, bước chân xiêu vẹo.

– Ba! Ba có sao không ba?

Mỹ Tâm đỡ lấy cha lo lắng ông Dương Trung nhìn con gái xót xa:

– Ba đã già rồi phải không con? Sức khoẻ không còn tráng kiện như ngày xưa. Có lẽ ba phải giao cái bệnh viện này lại cho con thôi.

– Ba! Ba đừng nói vậy - Ba còn khoẻ mà.

– Không! Đã đến lúc ba phải giao lại cho con như ngày xưa ông bà ngoại con đã giao lại cho ba.

– Ba! Chuyện đó mình hãy tính sau. Còn bây giờ ba hãy về phòng nghỉ ngơi đi Thục Nhiên đã có Duy Thanh săn sóc rồi.

– Mỹ Tâm! Con buồn lắm phải không?

– Nếu con nói con không buồn tức là con tự dối mình rồi. Nhưng con nghĩ nếu được là Thuý Kiều trao tặng chàng Kim Trọng cho Thuý Vân em gái của mình. Con không ân hận đâu ba.

– Con nghĩ thế nhưng mọi chuyện vẫn còn mù mịt. Thục Nhiên tinh trí tất nhiên nó sẽ nhận ra Duy Thanh không phải là Duy Sơn.

– Con tin tưởng tình yêu trong ánh mắt của họ.

– Mỹ Tâm! Ba thật tự hào khi có một đứa con gái giàu lòng nhân hậu như con.

– Con không cao thượng như vậy đâu ba. Nhưng con nghĩ cha làm thì con phải chịu. Con muốn thay ba chuộc lại lỗi lầm xưa đem hạnh phúc đến cho Thục Nhiên. Ba cảm ơn con Mỹ Tâm.

– Mlnh là cha con mà. Ba nghỉ ngơi đi. Con cần phải xuống phòng chăm sóc cho bệnh nhân.

Ông Dương Trung gật đầu. Mỹ Tâm là một bác sĩ giàu kiến thức mà còn giàu cả lương tâm nữa. Y học sẽ thật tiến bộ khi có nhiều bác sĩ tài ba như Mỹ Tâm.

Ông Dương Trung nhìn theo bóng con gái khẽ gật đầu hài lòng.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 7

Duy Thanh đưa Thục Nhiên quay về lại với kỷ niệm cũ. Cô không sao cầm được dòng nước mắt khóc cho người yêu bạc. Bà Kim bước từng bước nặng nề ra mở cổng. Từ ngày Duy Sơn chết, bà không muốn gặp mặt ai. Bà nghe tin Thục Nhiên cũng bị tai nạn. Bà không biết địa chỉ của Thục Nhiên bởi vì Duy Sơn chỉ duy nhất một lần đưa cô về nhà.

Cánh cổng được mở ra. Bà sững sờ nhìn người con trai trước mắt:

– Duy Sơn.

Rồi bà bỗng hoảng loạn:

– Duy Sơn! Con đã chết rồi. Chính tay mẹ đã chôn cất cho con. Con đừng làm mẹ sợ Duy Sơn.

Thục Nhiên ôm lấy bà:

– Bác! Bác bình tĩnh lại đi. Đây không phải là anh Duy Sơn ...

– Không phải Duy Sơn à?

– Dạ.

– Vậy cậu ta là ai mà sao giống Duy Sơn như hai giọt nước vậy?

– Đây là người anh trai song sinh với Duy Sơn.

– Song sinh à? Tôi nhớ ra rồi.

Trước mặt bà Kim tái hiện hình ảnh cũ. Một bé trai giống như in dấu con trai bà xin về nuôi chạy theo trên con đường cát đỏ Bà nói với chồng:

– Hay là chúng ta xin luôn nó đi anh.

Ông Đăng lắc đầu:

– Những hai thằng con trai sao?

Bà Kim không dám trái ý chồng. Năn nỉ mãi ông mới chịu lòng bà mà xin con nuôi. Có người quen chỉ cho bà xuống tận miệt Long An này để xin một đứa trẻ mồ côi.

– Nó mồ côi nó sẽ không có cha mẹ để đi tìm. Nó sẽ sống với mình đến suốt đời, không sợ nó quay về nguồn cội.

Thằng bé lên năm, kháu khỉnh? dễ thương và ngoan ngoãn. Nó học rất giỏi luôn đứng đầu cả lớp. Bà cho nó học tất cả những gì nó muốn học. Và nó đã đậu Đại học. Nó say mê nghiên cứu hoá chất, nhất là những chất độc hoá học. Bà hạnh phúc biết bao khi nó đưa về đứa con dâu xinh đẹp. Nào ngờ đâu ...

Bà Kim ôm chầm lấy Thục Nhiên khóc nức nở:

– Thục Nhiên ơi! Duy Sơn đã chết rồi.

Thục Nhiên cũng khóc cùng bà:

– Bác ơi! Cháu đau xót cũng không kém gì bác. Nhưng chúng ta không thể cứ khóc than mãi anh ấy sẽ không vui đâu.

– Chứ bác còn biết phải làm gì hơn là khóc chứ?

Duy Thanh an ủi bà:

– Mẹ! Duy Sơn đã chết nhưng còn con, con sẽ thay Duy Sơn là con của cha mẹ, phụng dưỡng cha mẹ đến lúc tuổi già.

– Con ... con là ...

Thục Nhiên gạt nước mắt nói:

– Đây là bác sĩ Duy Thanh. Người đã điều trị bệnh tình cho con và cũng là anh ruột của Duy Sơn.

Bà Kim ôm chầm lấy Duy Thanh như chính Duy Sơn của bà.

– Duy Sơn! Con là Duy Sơn của mẹ đây.

– Mẹ! Con muốn vào thắp một nén nhang và thăm mộ của Duy Sơn.

Bà Kim gạt lệ:

– Các con vào nhà đi.

Duy Thanh theo bà Kim và Thục Nhiên vào nhà. Trong phòng khách là bàn thờ của Duy Sơn.

– Nó đây nè con ơi!

Duy Thanh nhìn lên bàn thờ. Một tấm ảnh có khuôn mặt giống anh như đúc.

– Đúng là Duy Sơn của anh rồi. Duy sơn em ơi.

Bà Kim thôn thức:

– Duy Sơn ơi! Anh của con đến thăm con nè.

Thục Nhiên và Duy Thanh cùng thấp nén nhang cho Duy Sơn.

– Duy Sơn ơi! Em hãy yên nghỉ đi. Anh sẽ thay em làm tất cả những điều em chưa làm được. Anh sẽ thay em vạch trần tội ác của bọn bất nhân vô đạo. Duy Sơn ơi!

Hãy ngủ đi em:

Họ cùng nhau ra phía sau vườn thăm mộ Duy Sơn. Mộ của anh nằm trên khu đất rộng thoáng mát. Chung quanh hoa nở rực hồng, lan, tim, đỏ.

Thục Nhiên quỳ bên mộ Duy Sơn:

– Sơn ơi! Anh đã thoả được lòng mơ ước, đã tìm được người anh trai của mình. Anh đã chết, nhưng vẫn sống, sống mãi trong em, trong lòng mọi người.

– Duy Sơn!

Tiếng gọi thảng thốt vang lên từ phía sau lưng làm mọi người giật mình quay lại. Ông Đặng từ xa chạy đến ôm chặt Duy Thanh.

– Duy Sơn! Duy Sơn! Con còn sống sao Duy Sơn?

Bà Kim giàn giụa nước mắt:

– Ông ơi! Đây không phải là Duy Sơn. Đây là Duy Thanh, anh song sinh của nó đó.

– Anh song sinh. Tôi nhớ ra rồi. Lúc mình xin Duy Sơn còn có một đứa bé nữa. Bà nằng nặc đòi nuôi, nhưng tôi không chịu, không ngờ hôm nay nó cũng đến được nơi này.

– Ông ơi! Nó còn bảo nó sẽ thay Duy Sơn làm con của chúng ta nữa đó.

– Thế thì tốt quá. Nhưng sao tôi vẫn thương thằng Duy Sơn bạc mệnh của mình:

– Nhưng mình cũng phải chấp nhận sự thật thôi.

Ông Đặng thờ dài:

– Chứ mình còn biết làm sao hơn.

Làn khói theo gió bay cao, mùi hương ngào ngạt của những nén nhang sẽ làm ấm hương hồn của người quá cố.

Mỗi người một ,cảm xúc nhưng ai cũng hướng về Duy Sơn một con người tài ba mà bạc mệnh.

Công ty Đông Phương!

Thục Nhiên e dè bước vào cổng bảo vệ.

– Cô cần gì?

Một tiếng nói cộc lốc vang lên. Thục Nhiên nhìn vào Kiốt. Anh bảo vệ không rời mắt khỏi tờ báo vừa hỏi. Thục Nhiên vẫn nhỏ nhẹ:

– Thưa anh! Tôi muốn vào xin việc làm ạ.

– Làm gì?

– Dạ tôi thấy báo quảng cáo có đăng tìm một thư ký.

– Có rồi, không cần nữa.

Thục Nhiên tiếc nuối:

– Thật là tiếc. Xin lỗi. Tôi đã đến muộn.

– Vậy thì về đi. Đứng đây làm gì?

– Tôi,.. tôi .... – Việc gì vậy anh Điền?

Khác với thái độ hống hách với Thục Nhiên, anh ta khép nép với người vừa bước ra:

– Thưa giám đốc.

– Giám đốc.

Thục Nhiên bật thốt lên. Người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi, đạo mạo, trang nghiêm nhìn xoáy vào Thục Nhiên. Anh ta hỏi người bảo vệ:

– Ai vậy?

– Dạ thưa giám đốc, cô ta đến xin việc làm.

– Sao không cho cô ta vào?

– Dạ thưa giám đốc, em thấy có mấy cô còn đẹp hơn, xinh hơn vào xin đều không được giám đốc đồng ý. Còn cô này, em nghĩ giám đốc sẽ không đồng ý nên em không cho vào làm phiền giám đốc.

Vị giám đốc có vẻ bức dọc:

– Anh nói cái gì lưng tung vậy? Tôi tuyển nhân viên hành chính chứ đâu có tuyển hoa hậu đâu mà phải lựa người đẹp chứ. Những người trước tôi không tuyển là vì trình độ của họ chưa đáp ứng được điều kiện tuyển dụng của tôi.

– Em hiểu rồi, thưa giám đốc.

– Vậy thì biết phải làm gì chứ.

Người bảo vệ khúm núm:

– Thưa giám đốc, em hiểu.

Anh quay sang Thục Nhiên:

– Xin lỗi cô, mời cô vào.

– Không có chi. Cám ơn anh.

Trước mặt Thục Nhiên anh ta tỏ vẻ thế nhưng sau lưng anh ta nguýt dài:

– Đừng õng ẹo. Rồi cũng bị đánh rớt mà thôi.

Thục Nhiên tảng lờ đi như không nghe thấy. Cô đến đây mục đích không phải để tranh chấp điều gì. Cô chỉ muốn bước vào công ty làm việc, tạo điều kiện gần gũi để tìm hiểu về cái chết của Duy Sơn.

Cô được đưa vào phòng Giám đốc. Vị giám đốc khả kính khi tiếp cô:

– Cô ngồi đó đi.

– Dạ! Cám ơn giám đốc.

– Cô muốn vào đây xin việc làm phải không?

– Dạ! Thưa đây là hồ sơ của tôi – Tôi xin giới thiệu tôi là Vĩnh Phong. Giám đốc điều hành công ty này.

– Dạ! Tôi rất muốn được hợp tác với công ty của giám đốc.

– Tôi cũng cần nói rõ cho cô biết là điều kiện tuyển dụng ở đây rất cao. Dù chỉ là một thư ký hành chánh nhưng chúng tôi cần một nhân viên có hẳn một bằng Đại học Kinh tế để có thể thảo hợp đồng chính xác.

– Dạ! Tôi có đọc điều kiện tuyển dụng trên báo. Tôi có nộp trong hồ sơ văn bằng chứng chỉ của tôi.

Liếc tấm bằng Đại học Kinh tế trên tay Vĩnh Phong gật đầu:

– Tốt. Nhưng cái chúng tôi cần không phải là tấm bằng đại học ấy.

Thục Nhiên chau mày:

– Vậy ông cần gì?

– Năng lực.

– Ông có thể thử thách năng lực của tôi.

– Đương nhiên là chúng tôi phải thử thách trước khi tuyển dụng cô nhưng

...

– Nhưng sao hả ông?

– Tôi nghĩ là không cần.

Thục Nhiên đứng lên:

- Xin chào ông!
- Xem kìa! Có làm gì mà vội vã vậy?
- Ông đã không tuyển dụng tôi, tôi ở lại làm gì?

Vĩnh Phong mỉm cười:

- Ai bảo với cô là tôi không tuyển dụng cô chứ?
- Ông tuyển dụng tôi thật hả?
- Từ ngày mai tôi chính thức tiếp nhận cô vào làm việc ở công ty chúng tôi.
- Cám ơn ông.

Thục Nhiên như muốn nhảy cẫng lên vì mừng rỡ. Vĩnh Phong cũng vui lây niềm vui của cô gái mới gặp. Một cô gái có gương mặt dễ thương với mái tóc đen ngắn gọn. Cô đã làm cho tâm hồn vốn đã chai sạn của ông đầy lên bao xúc cảm.

- Thục Nhiên! Cô thật dễ thương – Giám đốc! Ông vừa nói gì?
- Không! Không! Tôi đâu có nói gì.

Nhìn nét bối rối trông đến dễ thương của ông Vĩnh Phong. Thục Nhiên nghĩ thầm:

- Một con người hồn nhiên như thế chẳng lẽ lại gây ra tội ác tà trời như thế nào?
- Thục Nhiên! Như thế có nguy hiểm lắm không em?

Duy Thanh lo lắng hỏi khi nghe Thục Nhiên trình bày kế hoạch của mình.

Thục Nhiên kiên quyết:

- Dù có nguy hiểm em cũng không nản lòng. Em phải tìm ra kẻ đã hãm hại Duy Sơn.

– Anh chỉ lo ngại cho em thôi, em sống trong hang ổ của kẻ thù. Nếu có rủi ro, anh làm sao mà có thể trả lời được với Duy Sơn nơi chín suối.

- Duy Thanh! Dù sao em cũng còn có anh chung một trận tuyến. Em không ngại gì nguy hiểm cả chỉ sợ gây hiểu lầm với chị Mỹ Tâm.

Duy Thanh chột buồn:

- Giữa anh và Mỹ Tâm không còn cơ hội nữa.
- Chỉ tại em, em có thể làm gì để hàn gắn lại tình yêu của anh chị.
- Thục Nhiên! Em không cần phải bận tâm điều đó. Đã là tình yêu thì đâu có trải qua bao trắc trở nó vẫn còn nguyên bản chất của nó, không thể nào

phai nhạt được.

– Nhưng em vẫn thấy day dứt trong lòng.

– Duy Thanh! Những ngày sắp tới đối với anh cũng thật là nguy hiểm. Anh là mục tiêu kế tiếp của bọn họ đó.

– Kế hoạch tung tin anh sẽ thay Duy Sơn nghiên cứu chất bột của công ty Đông Phương của em rất hữu hiệu. Nếu đúng là bọn họ hãm hại Duy Sơn thì anh sẽ là người tiếp theo bị hại.

– Vì vậy anh phải cận thận với những âm mưu của họ.

– Em phải theo dõi chặt chẽ, phát hiện ngay âm mưu của bọn chúng kịp thời thông báo với anh. Chúng ta phải phối hợp chặt chẽ với nhau mới mong vạch trần âm mưu của họ.

Nhất định chúng ta không để cho tội ác cứ tiếp tục diễn ra. Không để cho kẻ giết người ung dung sống ngoài vòng pháp luật.

– Thục Nhiên! Tội nghiệp cho em quá. Nếu không có biến cố bây giờ em đang sống trong ấm êm, hạnh phúc:

Thục Nhiên thở dài:

– Tất cả đều do duyên phận cả, không ai có thể cãi lại được.

– Phải tất cả đều do duyên số. Số phận của sinh, em anh là vĩnh viễn cách chia, muôn đời không có ngày sum họp.

– Duy Thanh! Chúng ta đều là những kẻ bất hạnh. Anh thì mất mẹ, mất cha.

Còn em, tuy có cha mà như không có. Trước ngộ cảnh này nhìn nhau thì cũng đau lòng mà ngoảnh mặt cũng thật là chua xót.

– Thục Nhiên! Hãy xoá bỏ những điều vụn vặt để đến với sự bao la của tình người.

– Cám ơn anh đã cho em một lời khuyên, từ nay đứng giữa hiểm nguy, có anh làm điểm tựa mà chiếu đấu.

– Thục Nhiên? Can đảm lên nghe em.

– Thục Nhiên biết mình phải can đảm, phải khôn khéo mà đối diện với nguy hiểm. Cái chết thảm thương của Duy Sơn là động lực giúp Thục Nhiên vượt qua tất cả.

Còn Duy Thanh! Anh biết mình đang làm một con mồi cho kẻ thù hướng

tới.

Tính mạng anh sẽ bị đe dọa. Anh không thể lường trước được hành động của kẻ thù mà chống đỡ. Những đẽ làm sáng tỏ tội ác, dù đánh đổi tính mạng của mình anh cũng không ngần ngại.

Thực Nhiên trong bộ đồ văn phòng model xinh xắn tự tin bước vào văn phòng giám đốc. Ngày đầu tiên đi làm Thực Nhiên muốn tạo ấn tượng cho đồng nghiệp và nhất là ngài giám đốc khả kính.

Đưa tay gõ cửa Thực Nhiên nghe tiếng Vĩnh Phong vang lên:

– Cứ vào!

Điểm một nụ cười trên môi Thực Nhiên bước vào:

– Xin chào giám đốc.

Khác với sự tưởng tượng của Thực Nhiên ông Vĩnh Phong lạnh lùng bảo:

– Vào làm việc đi.

Con người hồn nhiên, dễ thương hôm qua biến mất, thay vào đó là một giám đốc lạnh lùng với gương mặt đăm đăm.

Thấy Thực Nhiên cứ đứng trơ ra nhìn mình, ông Vĩnh Phong gắt gọng:

– Không hiểu à? Bàn làm việc đó là của cô. Bắt tay ngay vào việc đi. Tôi không muốn nhân viên của mình mang bệnh rề rà chệnh choảng. Nhất là các cô gái đẹp như các cô.

Thực Nhiên muốn tối mặt khi nghe ông Vĩnh Phong lên lớp một hồi. Cô muốn phản kháng lại nhưng chực nhớ ra mục đích của mình. Cô cúi mặt.

– Xin lỗi giám đốc. Vì là ngày đầu tiên nên tôi hơi lúng túng trong công việc, xin giám đốc chỉ dạy. Tôi sẽ cố hết sức mình hoàn thành công việc.

– Như thế thì tốt!

Thực Nhiên ngồi vào bàn dành cho mình. Trước mặt cô là những chồng hồ sơ dày cộm.

– Thưa giám đốc, tôi phải bắt đầu từ đâu?

– Cô lấy hồ sơ thu chi ra tổng kết lại rồi báo cáo cho tôi.

– Thưa giám đốc đây là nhiệm vụ của kế toán mà.

Ông Vĩnh Phong nhíu mày:

– Cô tốt nghiệp Đại học Kinh tế mà.

– Có nghĩa là ...

– Tôi đâu có đơn thuần muốn một nhân viên văn phòng với một mức lương cao như thế. Chỉ cần một thư ký văn phòng tôi đâu cần phải đòi hỏi một văn bằng Đại học.

Thục Nhiên đã hiểu. Nhiệm vụ của cô là kiêm tất cả. Mai đây có lẽ cô còn phải kiêm luôn cả vai trò trợ lý giám đốc nữa.

Thục Nhiên lầm bầm:

– Đúng là bóc lột!

– Cô nói gì vậy?

– Dạ đâu có gì.

– Ngày đầu tiên cô đến làm tôi muốn nhắc nhở cô nhớ một điều ở đây công ty chúng tôi thưởng phạt phân minh. Có công thì thưởng có tội thì trừng. Tôi không bao giờ bao che cho một thuộc cấp của mình.

– Dạ tôi biết.

– Cô làm việc đi.

Thục Nhiên giở chồng hồ sơ ra thăm nghĩ:

– Không thể làm việc với vị giám đốc mưu mô, xảo quyệt này.

Thục Nhiên thu xếp lại thứ tự ngày trong hồ sơ rồi bắt đầu kiểm tra. Bên thu, bên chi nhìn sơ qua là thấy nhiều điều bất hợp lý.

– Thưa giám đốc.

Ông Vĩnh Phong không ngược mặt lên:

– Có việc gì?

– Tôi phát hiện thấy những phiếu thu và cho không hợp lý.

– Nếu không vấn đề gì thì tôi đâu có cần tuyển dụng cô.

– Thế có nghĩa là ...

– Trước kia chỗ này là của Nguyễn Bình. Hãn đã lợi dụng lòng tin của tôi mà thao túng công ty. Thậm chí còn thụt két nữa.

– Thế ông không có cách xử lý hãn ta sao?

– Tôi ...

Thấy Vĩnh Phong bối rối, Thục Nhiên nghi ngờ:

– Có lẽ giữa hãn và ông ta có vấn đề, không lẽ ông ta bị hãn khống chế.

Thất thoát tiền bạc như vậy ông ta vẫn để hãn yên.

Một phút bối rối đi qua, Vĩnh Phong lại gặt giọng:

– Cô đừng hỏi những điều không cần thiết. Điều tôi yêu cầu là cô tổng kết tất cả thất thoát lại. Tôi cần có một con số chính xác.

– Vâng?

Thục Nhiên biết mình muốn ở lại đây làm việc lâu dài thì điều trước mắt là không để mắt lòng Vĩnh Phong phải tạo cho ông ấy một sự tin tưởng.

Điện thoại di động của Vĩnh Phong reo vang, Vĩnh Phong nhíu mày:

– Nguyễn Bình!

Cái tên Nguyễn Bình làm cho Thục Nhiên nhồm dậy. Nhưng cô tự kiềm chế lại mình.

– Không nên để Vĩnh Phong nghi ngờ Tiếng Vĩnh Phong bực bội:

– Cái gì? Mà nói cái gì?

– Sao? Giống hệt à? Bác sĩ hả?

Hai tiếng "Bác sĩ làm cho Thục Nhiên run bắn cả người. Cô tự dẫn lòng mình.

– Bình tĩnh phải bình tĩnh.

– Mà theo dõi xem nó muốn làm gì? Báo cáo cho tao ngay.

Vĩnh Phong tắt máy bực bội làu nhàu:

– Điên khùng, việc của mình không lo mà cứ lo xía mũi vào chuyện của người khác.

Thục Nhiên ngẩng lên:

– Giám đốc nói tôi hả?

Vĩnh Phong quay mặt:

– Điên khùng. Tôi nói cô bao giờ?

Thục Nhiên cố bắt chuyện:

– Trong phòng này chỉ có tôi và giám đốc Giám đốc không mắng chửi tôi thì mắng ai chứ?

– Bộ mỗi lần tôi mắng là nhất thiết phải mắng cô sao?

Thục Nhiên đuối lý nhưng cô vẫn tiếp tục khai thác:

– Vậy giám đốc chửi ai là điên khùng? Có phải cái người vừa gọi điện đến.

Là Nguyễn Bình phải không?

Vĩnh Phong im lặng, Thục Nhiên được thể hỏi tiếp:

– Tại sao giám đốc không truy tố hấn tội tham lạm? Giám đốc bảo là không

bao che cho thuộc cấp của mình mà?

Vĩnh Phong nhíu mày sau có nhìn Thục Nhiên:

– Cô hỏi nhiều để làm gì? Làm việc đi.

Thục Nhiên cố nén lòng mình để không làm Vĩnh Phong hoài nghi. Muốn làm việc lớn cần phải biết đè nén những việc nhỏ.

Thục Nhiên cố làm cho xong công việc của mình. Cô cần báo cho Duy Thanh biết là anh đã bị phát hiện. Những nghi ngờ của Thục Nhiên bắt đầu bị đe dọa, lần này nhất định cả hai sẽ phối hợp chặt chẽ, không để cho kẻ xấu có cơ hội gây ra tội ác.

Nghĩ đến cái chết thương tâm của Duy Sơn Thục Nhiên thấy mình càng can đảm hơn đối phó với những hiểm nguy trước mắt.

Duy Thanh nghe Thục Nhiên đặt nghi vấn về nhân vật Nguyễn Bình. Anh khẳng định:

Điều trước nhất chúng ta phải tìm hiểu về Nguyễn Bình. Chúng ta cần biết hẳn có liên quan gì đến việc hãm hại Duy Sơn hay không?

– Nhưng hiện tại chúng ta không hề biết Nguyễn Bình là ai? ở đâu?

– Em phải tìm hiểu lần dò từ những nhân viên trong công ty và nhất là máy tính, máy vi tính thường hay lưu trữ những dữ liệu về nhân viên của mình.

– Em sẽ cố gắng tìm hiểu thông tin về Nguyễn Bình để tiếp cận hẳn.

– Anh lúc nào cũng hỗ trợ em.

Thục Nhiên băn khoăn:

– Duy Thanh! Bây giờ anh là mục tiêu mà bọn họ đang nhắm tới. Anh phải tự bảo vệ mình trước những thủ đoạn của bọn họ. Chúng ta không thể có những điều đáng tiếc xảy ra.

– Yên tâm đi Thục Nhiên. Chúng ta đã có đề phòng. Mọi bất trắc sẽ giảm đến mức tối thiểu.

– Nhưng chúng ta ngoài sáng, còn bọn họ trong tối. Mình khó mà lường được.

– Nhưng dù bất cứ hiểm nguy nào chúng ta cũng không thể nản lòng mà bỏ cuộc được.

– Vì Duy Sơn em không nể bất cứ khó khăn nào.

– Thục Nhiên! Hôm nay anh muốn đi thăm bé Bảo. Em có cùng đi với anh

không?

– Bé Bảo là ai?

– Là đứa bé mà anh và Mỹ Tâm đã đưa về sau chuyến công tác ở Tây Nguyên. Nó là đứa trẻ mồ côi. Cha mẹ nó đã bị lũ cuốn trong trận thiên tai.

– Thật là tội nghiệp. Nhưng sao anh không rủ chị Mỹ Tâm cùng đi mà lại rủ em?

Duy Thanh buồn buồn:

– Mỹ Tâm đã tuyệt giao với anh, không cho anh có cơ hội giải thích nữa.

– Tất cả cũng chỉ tại em.

– Chúng ta không thể đổ trách nhiệm cho ai ca. Tất cả là do duyên số.

– Duyên số. Tại sao duyên số lại xô em vào đau thương. Tại sao duyên số lại cắt đứt duyên tình giữa em và Duy Sơn? Để rồi xô đẩy duyên tình của hai anh chị vào ngõ cụt.

– Cứ ray rứt mãi cũng không giải quyết được gì. Mình hãy lạc quan lên đi.

Chúng ta cùng lên trung tâm bảo dưỡng trẻ em mồ côi mà thăm bé Bảo.

– Chúng ta đi.

Duy Thanh đưa Thục Nhiên vào trung tâm ở đây các cô bảo mẫu đã quen thân với Duy Thanh.

– Chào bác sĩ.

– Chào các cô.

– Hôm nay bác sĩ đến thăm Bé Bảo à?

– Vâng! Bé Bảo có ngoan không hả cô?

– Ngoan. Nó rất ngoan. Nhưng nó rất buồn.

– Mong các cô quan tâm nhiều đến cháu hơn. Nó buồn vì mất cha, mất mẹ lại phải sống ở một nơi xa lạ.

– Chúng tôi hiểu được điều đó. Bác sĩ hãy yên tâm.

– Tôi xin chân thành cảm ơn các cô bởi tấm lòng cao cả. Các cô đã hiến thân mình cho lý tưởng cao cả của mình.

– Bé Bảo ra kìa bác sĩ.

– Ba bác sĩ.

Bé Bảo chạy ùa ra khi thấy Duy Thanh. Duy Thanh đỡ lấy nó trong tay.

– Nào! Bé Bảo có nhớ ba bác sĩ không?

– Dạ nhớ. Con còn nhớ cả mẹ bác sĩ nữa. Sao mẹ bác sĩ không đến thăm con?

Duy Thanh hơi lúng túng trước câu hỏi của bé Bảo:

– Mẹ bác sĩ bận công việc, không thể đến thăm con được.

– Chừng nào mẹ bác sĩ mới đến thăm con hả ba bác sĩ.

Thục Nhiên trả lời thay cho Duy Thanh:

– Mẹ bác sĩ sẽ đến thăm con trong tuần tới thôi. Cô thay mẹ bác sĩ đến thăm con, con có thích không?

Bé Bảo ỉu xiu:

– Thích.

– Thích sao không cười nào?

– Con cười nè.

Bé Bảo toe toét cười. Nụ cười thật hồn nhiên, dễ thương. Duy Thanh và Thục Nhiên đưa nó ra sân chơi. Thục Nhiên cùng vui đùa, chơi trò chơi với nó.

Bé Bảo hoà nhập vào cuộc vui. Nó quên nỗi buồn của mình một cách nhanh chóng.

– Ba bác sĩ? Ba bác sĩ ra chơi với con đi.

Bé Bảo kéo Duy Thanh ra sân chơi. Cả ba cùng nắm tay nhau xoay thành vòng tròn. Bé Bảo bi bô hát?

“Ba là cây nến vàng Mẹ là cây nến xanh Con là cây nến hồng Ba ngọn nến lung linh Thắp sáng một gia đình”.

Nỗi buồn tạm quên đi, niềm vui được nhân đôi theo tiếng hát hồn nhiên của bé Bảo. Duy Thanh và Thục Nhiên cũng hát theo. Một khung cảnh đầm ấm của một gia đình, một tình thương thiêng liêng, cao cả luôn là mơ ước của bao người.

Họ cứ say sưa vui đùa ca hát mà không hay có một ánh mắt buồn bã đang nhìn về phía họ. Người đó không ai khác hơn chính là Mỹ Tâm.

Cô lặng lẽ đi về phía cánh cổng của trung tâm. Bé Bảo đang đùa vui chợt phát hiện ra Mỹ Tâm. Nó reo lên:

– Mẹ bác sĩ! Mẹ bác sĩ!

Duy Thanh và Thục Nhiên buông tay nhau. Duy Thanh lao theo Mỹ Tâm

gọi:

– Mỹ Tâm! Mỹ Tâm!

Nhưng Mỹ Tâm đã lên chiếc tắc xi vừa trở tới Duy Thanh chỉ còn biết nhìn theo mà thở dài:

– Không còn cơ hội để giải thích với Mỹ Tâm nữa rồi/ Thục Nhiên và bé Bảo cũng chạy ra. Nhìn thấy nét buồn bã của Duy Thanh, Thục Nhiên day dứt:

– Duy Thanh! Xin lỗi anh.

– Đó không phải là lỗi của em, Thục Nhiên.

Bé Bảo vô tư không hay sóng gió đang dấy lên trong lòng Duy Thanh. Nó cứ lay tay Duy Thanh:

– Ba bác sĩ, tại sao mẹ bác sĩ lại bỏ đi? Mẹ bác sĩ giận Bảo à?

Duy Thanh xoa đầu nó. Biết giải thích thế nào cho nó hiểu đây:

– Mẹ bác sĩ bận công việc. Bé Bảo ngoan thế này làm sao mẹ bác sĩ giận con được.

– Thật hả ba bác sĩ! Vậy chùng nào mẹ bác sĩ môi ghé thăm con.

– Mẹ bác sĩ sẽ đến thăm con thôi. Bé Bảo ngoan đi vào với các cô đi. Tuần sau ba bác sĩ sẽ đến thăm con nghe.

– Dạ!

Bé Bảo ngoan ngoãn nghe theo lời của Duy Thanh. Nó vẫy tay chào:

– Chào cô. Chào ba bác sĩ.

Duy Thanh và Thục Nhiên cũng vẫy tay chào nó, Thục Nhiên nói với Duy Thanh:

– Duy Thanh! Để em về một mình. Anh nên đến giải thích với chị Mỹ Tâm đi.

Duy Thanh lắc đầu:

– Vô ích thôi. Mỹ Tâm rất ư là cố chấp. Cô ấy không chịu nghe đâu.

– Hay là em đến gặp chị ấy nói rõ quan hệ của chúng ta.

– Không cần đâu.

– Tại sao lại không cần chứ? Anh và chị yêu nhau, việc làm rõ những hiểu lầm là cần thiết mà.

– Nếu cần thế thì người cần đến giải thích là anh chứ không phải là em.

– Vậy thì anh hãy thực hiện ngay đi.

– Việc trước nhất là anh phải đưa em về. Lên xe đi Thục Nhiên.

Thục Nhiên không biết làm sao hơn đành phải nghe theo lời của Duy Thanh.

Họ cùng ngồi trên xe mà lòng mang nặng nhiều nỗi ưu tư, phiền muộn. Cuộc sống là thế. Nó như một sợi dây chuyền nối liền những mắt xích buồn và vui.

Họ mới vui đó rồi sao lại buồn ngay.

Duy Thanh cứ cho xe lao đi trên đường phố. Những vòng quay của bánh xe là những vòng tròn liên kết nhau, quay đều, quay đều theo tâm sự của anh.

Mỹ Tâm buồn bã ra ngồi trên băng đá cạnh bờ hồ. Tâm tư cô đang mâu thuẫn với nhau. Nếu bảo rằng cô không còn yêu Duy Thanh thì không. Nếu không yêu thì cô đâu có mang nặng sầu tư. Còn nếu yêu thì tại sao cô không đấu tranh giành lại tình yêu của mình?

Cô chạnh nghĩ đến Thục Nhiên:

– Dù muốn dù không Thục Nhiên vẫn là em của mình. Tội nghiệp cho Thục Nhiên. Từ nhỏ đã phải sống cút côi bên mẹ, không có sự dìu dắt, nâng đỡ, thương yêu của cha. Nó vừa trải qua cơn hoảng loạn vì tai nạn đã cướp mất người yêu. Bây giờ có lẽ nào mình lại giành giật Duy Thanh với Thục Nhiên chứ?

Oan trái làm sao cho cảnh ngộ này.

Giọt nước mắt buồn tủi lại lăn trên đôi má mịn màng. Cô khóc rồi sao?

Mỹ Tâm! Em lại khóc nữa rồi.

Không ngẩng mặt lên Mỹ Tâm vẫn nhận ra Đức Toàn. Trong những lúc cô cảm thấy cô đơn, buồn bã là Đức Toàn lại đến bên cô. Có phải anh có mặt trên đời này là để an ủi cô, chăm sóc cho cô không?

– Em lại buồn hả Mỹ Tâm?

– Đức Toàn! Em đâu có muốn buồn, nhưng sao ...

– Em không thể quên được Duy Thanh sao Mỹ Tâm?

Em yêu Duy Thanh bằng mỗi tình đầu đắm say, mang theo bao ước mơ, bao khát vọng được cùng anh ấy đắp xây một lâu đài hạnh phúc. Tình yêu ấy đã thấm sâu vào xương thịt, vào máu, vào tim. Đâu dễ gì một sớm một

chiều mà phôi pha, quên lãng được.

– Duy Thanh thật là hạnh phúc – Đức Toàn! Xin lỗi anh.

– Mỹ Tâm! Trong tình yêu đâu ai có lỗi với ai. Anh sẽ chờ đợi em, anh sẽ mang tình yêu nồng nàn của mình xoa dịu vết thương đau của em. Mỹ Tâm! Em không đành lòng từ chối anh chứ.

– Làm sao em có thể từ chối một tấm tình cao cả của anh được. Nhưng em chỉ sợ ....

– Em sợ gì hả Mỹ Tâm?

– Em sợ mình làm cho anh thất vọng.

Em sợ mình sẽ làm tổn thương anh.

– Anh có như thế nào cũng được anh chỉ mong em vui vẻ, lạc quan vui sống.

– Anh được biết là Thực Nhiên là em gái cùng cha khác mẹ với em.

– Tại sao anh lại biết? Ai bảo với anh như thế?

Mỹ Tâm nhìn quanh như sợ có ai nghe được lời nói của Đức Toàn.

Đức Toàn cười nhẹ:

– Em quên câu chuyện xảy ra ở bệnh viện rồi sao? Câu chuyện ấy như một huyền thoại mà ai cũng truyền miệng với nhau. Bởi câu hét của Viện trưởng:

"Hãy cứu lấy con gái của tôi" – Thật ra ba em cũng có nỗi khổ riêng. Một thoáng rung động đã mang đến một hậu quả oan trái. Ngồi không muốn có lỗi với mẹ em, lại không muốn quên trách nhiệm của mình với đứa con lạc loài.

– Viện trưởng cũng thật là khó xử.

– Em rất thương Thực Nhiên và người đàn bà vì ba em đã đánh mất niềm vui của một thời thanh xuân. Nhưng người đáng thương nhất vẫn là mẹ em. Người đã bị lừa dối gần suốt cả quãng đời. Người đã sống trong một hạnh phúc giả tạo mà không hề hay biết.

– Em không có ý định cho mẹ em biết chuyện này sao?

Mỹ Tâm lắc đầu:

– Không! Thà là không biết, không hay mà lòng ít đớn đau hơn. Chớ như em hiện tại nào có sướng vui gì.

– Mỹ Tâm! Em đừng nhắc đến những chuyện đau buồn nữa. Hãy tìm vui trong công việc, trong những hoạt động lành mạnh của xã hội.

– Cám ơn anh đã cho em một lời khuyên hữu hiệu nhất. Em đang cố lấy công việc tìm quên nỗi buồn trong lòng mình.

Đức Toàn sôi nổi:

– Nếu có những hoạt động xã hội đừng bỏ quên anh nhé. Em đừng quên anh cũng là bác sĩ. Anh có thể giúp ích rất nhiều cho mọi người.

– Gần đây, đoàn của em đang phát động phong trào vì các em lang thang, cơ nhỡ. Anh có tham gia không?

– Rất sẵn sàng!

Mỹ Tâm bắt tay Đức Toàn:

– Rất hoan nghênh anh đến với đoàn của tụi em.

Trong lúc cả hai thân mật xiết chặt tay nhau thì Duy Thanh xuất hiện. Anh cười cay đắng:

– Xin chúc mừng cả hai.

Mỹ Tâm buông tay Đức Toàn ra, bối rối:

– Duy Thanh!

– Mỹ Tâm! Anh đã biết vì sao em luôn từ chối anh. Thì ra trong tâm hồn em đã xuất hiện kẻ thứ ba.

Không muốn giải thích với Duy Thanh. Cô còn muốn tăng thêm sự hiểu lầm của Duy Thanh.

– Duy Thanh! Giữa chúng ta đã không còn gì để nói. Anh có con đường của anh. Em có con đường của em. Mình đã không còn chung một lý tưởng nữa rồi.

Duy Thanh muốn nói cho Mỹ Tâm biết vì sao mà khi Thục Nhiên tỉnh trí, anh và cô luôn quan hệ mật thiết với nhau. Nhưng sợ thất bại sẽ gây nguy hiểm cho Thục Nhiên. Và anh sẽ không tìm ra nguyên nhân cái chết của em trai. Duy Thanh đành im lặng:

– Phải! Chúng ta ai cũng có một con đường. Mỹ Tâm! Mong em hạnh phúc trên con đường mà em đã chọn.

Mỹ Tâm nuốt lệ vào lòng:

– Cám ơn anh. Không phải lo lắng cho em. Anh hãy dành thời gian mà

chăm sóc cho Thục Nhiên.

– Anh tự biết mình phải làm gì?

Rồi Duy Thanh quay sang nói với Đức Toàn:

– Đức Toàn! Mong anh đem niềm vui và hạnh phúc đến cho Mỹ Tâm.

– Tôi sẽ cố hết sức mình.

– Chào hai người.

Mỹ Tâm òa khóc khi Duy Thanh bước ra khỏi cổng. Đức Toàn vỗ về cô trong vòng tay:

– Nín đi Mỹ Tâm! Em đừng khóc nữa.

Mỹ Tâm gục đầu vào ngực Đức Toàn thổn thức:

– Thế là hết! Hết thật rồi.

– Em sẽ còn, còn tất cả vì em đã có anh.

Mỹ Tâm lặng thinh không nói. Đức Toàn nở một nụ cười đắc ý:

Rồi mình sẽ thắng sẽ chiếm được tình yêu của Mỹ Tâm. Mình yêu cô ấy thật lòng cho dù cô ấy không phải là con của Viện trưởng đi nữa. Mình cũng mong cùng Mỹ Tâm sánh vai nhau đi hết quãng đường đời.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 8

– Chị Mỹ Tâm!

Thục Nhiên vào bệnh viện tìm đến tận phòng của Mỹ Tâm. Mỹ Tâm ngạc nhiên hỏi:

– Thục Nhiên! Em tìm Duy Thanh hả? Anh ấy ở khoa ngoại thần kinh. Còn đây là nội khoa mà.

– Em biết. Em không tìm anh ấy. Em tìm chị.

– Tìm chị à? Có việc gì không em?

– Chị Mỹ Tâm! Em muốn nói với chị một điều. Giữa em và anh Duy Thanh không hề ...

Mỹ Tâm giơ tay:

– Đừng nói nữa em. Tất cả đã là quá khứ rồi.

– Xin chị đừng hiểu lầm anh ấy. Em không muốn vì em mà anh chị dang dở duyên tình.

– Có những chuyện không phải muốn là được đâu em. Tất cả đều do duyên phận.

Duyên phận của anh chị là một đôi. Đó là chuyện trước kia.

– Còn bây giờ thì sao hả chị?

– Tất cả đã xoay một chiều hướng khác.

– Chị nói thế là sao hả chị Mỹ Tâm?

– Tức là chị đã có người yêu rồi. Chị đã tìm thấy cho mình chân lý của tình yêu:

Thục Nhiên hoảng hốt:

– Có thể nào như thế được chị Mỹ Tâm. Anh Duy Thanh sẽ rất đau khổ khi đánh mất tình yêu của mình.

– Em nghĩ là anh ấy yêu chị sao?

– Phải! Anh ấy rất yêu chị. Anh ấy đã phải dẫn vật khổ đau vì chị, chị Mỹ Tâm.

– Không! Anh ấy không yêu chị đâu mà người anh ấy yêu là em đó Thục

Nhiên.

– Chị nói sao? Anh ấy yêu em à?

Mỹ Tâm gật đầu. Thục Nhiên phản đối:

– Không! Không phải đâu. Anh ấy chỉ làm tròn trách nhiệm của một bác sĩ với bệnh nhân. Anh ấy chỉ vì bồn chồn với người em quá cố của mình thôi.

– Không? Anh ấy đến với em không hoàn toàn vì trách nhiệm đâu Thục Nhiên à. Chị đã từng yêu nhưng chị chưa bao giờ nhận được ở anh ấy ánh mắt mà anh ấy đã dành cho em. Hôm em té ngất xỉu ở bệnh viện, anh ấy đã bất chấp tất cả. Bế em vào phòng cấp cứu. Trong lúc em mê man, anh ấy không rời em nửa bước. Đó là tình yêu, tình yêu đó Thục Nhiên.

Nghe Mỹ Tâm nói một hồi, Thục Nhiên hoang mang:

– Có thật như thế không hả chị?

– Thục Nhiên! Dù không muốn em vẫn là em của chị. Chị đối gạt em, ép Duy Thanh cho em để làm gì?

– Nhưng ...

– Duy Thanh cố chấp thôi. Anh ấy không muốn thừa nhận tình cảm của mình. Anh ấy cho rằng anh ấy yêu chị nhưng với linh cảm của người phụ nữ, chị biết rằng người anh ấy yêu chính là em Thục Nhiên ạ.

– Chị quyết định chia tay với anh ấy thật sao chị Mỹ Tâm?

– Phải. Người xưa để lại cho phụ nữ chúng ta cái câu:

"Ta nên lấy người yêu mình sẽ hạnh phúc hơn là lấy người mình yêu" Vì vậy chị quyết định chọn Đức Toàn. Tuy anh ấy không phải là người hoàn mỹ nhưng anh ấy yêu chị thật lòng.

Và trong mắt anh ấy không có bóng dáng kẻ thứ ba.

– Em chúc cho chị hạnh phúc, chị Mỹ Tâm.

– Em cũng vậy Thục Nhiên.

Thục Nhiên buồn vời vời:

– Duy Sơn chết em đã mất tất cả. Em chưa nghĩ gì ngoài việc ...

Thục Nhiên đưa tay bịt chặt miệng mình lại, suýt chút nữa cô đã vô ý nói ra kế hoạch của mình với Duy Thanh.

Cũng may Mỹ Tâm không để ý đến câu nói nửa chừng của cô.

– Thục Nhiên! Chắc là em oán hận ba mình lắm phải không?

Thục Nhiên lắc đầu:

– Không! Bốn phận của mình là phải chấp nhận sự thật. Mình không có quyền oán trách người đã tạo ra mình.

– Nhưng sao em không chịu nhìn nhận ba mình?

– Em không muốn bị kịch lại tiếp tục xảy ra. Em và mẹ em đã sống đau khổ suốt mấy chục năm rồi. Hoàn cảnh cũng đã quen, thiếu thốn cũng đã chịu. Em không muốn làm cho mẹ chị và chị phải đau khổ.

– Em thánh thiện quá Thục Nhiên. Em luôn nghĩ đến người khác mà quên bản thân mình. Nhưng em biết không Gia đình chị không còn là một gia đình nữa mà gần giống như là địa ngục vậy.

– Tại sao vậy hả chị? Mẹ chị phát hiện ra việc này?

– Không! Nhưng ba thì luôn buồn bã. Cón mẹ ảnh hưởng nỗi buồn củ nên không khí gia đình vô cùng khó thở. Chị không muốn đem nỗi buồn của mình cộng vào nên chị đã chọn Đức Toàn.

– Như thế có vội vàng quá không hả chị?

– Chị không biết. Nhưng chị cảm thấy là anh ấy yêu chị, rất yêu chị, luôn quan tâm đến chị, không như Duy Thanh.

– Em mong là chị sẽ không quyết định sai lầm.

Mỹ Tâm nắm lấy tay Thục Nhiên siết chặt:

– Thục Nhiên. Em có bằng lòng nhận ba và chị không?

– Ba là người đã tạo ra em. Chị là người có cùng huyết thống với em. Em không nhận hai người thì nhận ai chứ? Nhưng bây giờ thì chưa phải lúc.

Chị từ nhỏ đã mơ ước có một đứa em. Tưởng đâu giấc mơ ấy đã vĩnh viễn không thực hiện được. Nhưng ngờ đâu ông trời xui khiến cho em xuất hiện. Chị rất mừng.

– Thục Nhiên xúc động ôm chầm lấy Mỹ Tâm:

– Chị! Chị của em. Em cũng vô cùng sung sướng vì từ nay em đã có chị. Nhưng chị ơi! Không phải vì thế mà chị nhường tình yêu của mình lại cho em.

Không nhất thiết phải như vậy đâu chị.

– Thục Nhiên! Cái gì mà nhường chứ? Nếu anh ấy yêu chị thật lòng thì anh ấy không bỏ cuộc. Còn nếu anh ấy không yêu em thì chị gán ghép cũng

hoài công.

– Nhưng em đâu có nghĩ là em yêu Duy Thanh.

– Rồi tình yêu của anh ấy sẽ cảm hoá em thôi. Chị sẽ nhận lời cầu hôn của Đức Toàn. Mong rằng ngày đó em và Duy Thanh sẽ đến dự.

– Chị ơi! Liệu Duy Thanh có chịu đựng nổi cú sốc này không hả chị?

– Em giấu đầu mà lòi đuôi rồi Thục Nhiên.

– Đâu có.

– Em bảo là em không hề yêu Duy Thanh. Cớ sao em lại vì người ta mà lo lắng đến thế.

– Anh ấy đã từng cứu em mà.

– Một bên thì lo lắng ân cần, một bên thì mang nặng nghĩa ân. Nhất định cả hai sẽ cảm hoá nhau, sẽ đến với tình yêu thôi.

– Sao chị dám khẳng định như thế?

– Chị dám khẳng định như thế là có cơ sở đó.

– Cơ sở nào vậy chị?

– Nếu anh ấy không yêu em thì khi em đã lành bệnh, anh ấy đâu cần đeo bám bên em. Chị đã thấy anh ấy cùng em với bé Bảo ở trung tâm. Trông anh thấy thật hạnh phúc.

Thục Nhiên thở dài:

– Biết nói làm sao cho chị hiểu Thục Nhiên không thể giải thích lý do. Vì như thế cô phải trình bày hoàn toàn kế hoạch của cả hai. Một ngày chưa đem ra ánh sáng, một sự thất. Ngày đó cả hai vẫn còn giữ bí mật.

Mặc dù tranh thủ rất sớm nhưng khi Thục Nhiên đến văn phòng giám đốc thì ông Vĩnh Phong cũng đã có mặt rồi.

Thục Nhiên e dè gõ cửa. Một giọng nói lạnh lùng vang lên:

– Vào đi.

Thục Nhiên biết hôm nay mình phải nghe ông giảng giải về lịch trình làm việc. Nhưng ông chỉ nói thế rồi thôi bởi vì ông cũng biết mình đến công ty quá sớm.

– Xin lỗi giám đốc.

Khác với ngày thường, ông không lên lớp mà cúi mặt xuống chõng hồ sơ, không đáp lời Thục Nhiên.

Đã hiểu ông giám đốc trái tính trái nết, Thục Nhiên lảng lạng vào phòng làm việc.

Đã hơn một tháng Thục Nhiên chưa tìm hiểu được gì. Ngay cả nhân vật Nguyễn Bình cô cũng còn mù mịt. Chiếc máy tính trên bàn của ông Vĩnh Phong, cô chưa có cơ hội mó vào. Vì trong giờ làm việc ông không hề rời khỏi bàn.

Thục Nhiên nghĩ:

– Tại sao ông ta lại sống khép kín đến thế? Các giám đốc khác thường hay giao tiếp hoặc tiệc tùng chiêu đãi. Còn ông ta thì không thấy. Ông ta không thích hay sợ chi phí?

Thục Nhiên lắc đầu không lý giải được:

Chuông điện thoại lại reo. Ông Vĩnh Phong cứ ngồi yên như không nghe thấy. Hồi chuông thứ nhất kết thúc. Hồi thứ hai rồi lại hồi thứ ba ...

Ông Vĩnh Phong vẫn không có phản ứng.

Thục Nhiên bước đến gần ông nhắc nhở:

– Thưa giám đốc! Có điện thoại.

Ông Vĩnh Phong chau mày:

– Nghe hay không là quyền của tôi. Cô định chỉ đạo tôi sao.

Thục Nhiên cố nhẫn nhịn:

– Thưa giám đốc! Tôi tưởng ông không nghe.

– Cô cho là tôi bị điếc hả?

– Không phải.

– Làm việc đi.

– Dạ!

Chuông điện thoại lại reo. Ông Vĩnh Phong miễn cưỡng bắt máy. Ông nghe mà không trả lời chỉ gật đầu:

– Được.

Ông Vĩnh Phong vội vã rời khỏi văn phòng bỏ quên cả chiếc máy di động trên bàn.

Đợi một phút Thục Nhiên vội khoá cửa phòng bước đến bấm số vừa gọi.

Thục Nhiên ghi vào bộ não thật nhanh mười số hiện lên trong màn hình.

– Cộc! Cộc!

Thục Nhiên với bước về bàn của mình. Cô ra mở cửa. Thục Nhiên hoảng hốt khi thấy ông Vĩnh Phong trở lại.

Không để ý nét mặt của Thục Nhiên, ông lau nhàu:

– Làm gì mà khoá cửa phòng kỳ vậy?

– Định làm chuyện mờ ám hả?

– Tôi ... tôi đâu có.

Không cần nghe Thục Nhiên giải thích, ông Vĩnh Phong lao đến bên bàn lấy chiếc điện thoại di động rồi vội đi ngay.

Thái độ của ông ta thật khả nghi. Có việc gì mà ông ta vội vã như thế? ông vừa nhận được cú điện thoại của ai? Thục Nhiên lưu lại số điện thoại mà cô vừa đọc được trong máy của ông.

– Mong rằng đây là đầu mối giúp mình tìm ra sự thật.

Không mấy khó khăn, Duy Thanh tìm ra được chủ nhân chiếc máy gọi đến cho ông Vĩnh Phong.

– Nguyễn Bình. Là Nguyễn Bình sao? Như thế là đúng rồi. Họ đang có âm mưu với nhau.

– Em cho là thế hả?

– Nhất định em sẽ tiếp cận Nguyễn Bình.

– Nguy hiểm lắm Thục Nhiên. Mọi việc cứ để anh lo.

– Không! Em hy vọng qua Nguyễn Bình em sẽ tìm ra manh mối. Chỉ có em mới có thể tìm cách gần gũi hẳn ta thôi.

– Thục Nhiên! Em nên nhớ là lúc nào anh cũng bên em. Đừng có hành động nôn nóng nghe em.

Thục Nhiên trở mắt nhìn Duy Thanh.

– Không lẽ chị Mỹ Tâm nói đúng sao? Những lời của anh nghe thì có vẻ như là bình thường. Nhưng sao nghe quá thiết tha chứa đựng một niềm yêu thương mãnh liệt.

Duy Thanh lay nhẹ vai Thục Nhiên.

– Em nghe anh nói không Thục Nhiên?

– Dạ! Em nghe! Yên tâm đi Duy Thanh. Em không dám tự ý quyết định một mình đâu. Bởi vì ngoài sự an nguy của em còn có sự an toàn cho anh nữa.

– Anh sẽ bảo vệ em. Anh không để xảy ra chuyện bất trắc cho em. Chúng ta cần phối hợp hành động.

Thục Nhiên gật đầu. Ngày mai trước mắt cô còn bao gian lao, nguy hiểm. Cô nhất định phải làm sáng tỏ cái chết của Duy Sơn phải đem bọn gian ác ra trước vành móng ngựa. Có như thế Duy Sơn mới yên lòng mà nhắm mắt. Thục Nhiên nhìn lên khoảng không của bầu trời. Hình ảnh Duy Sơn hiện về trong mắt Thục Nhiên. Ánh mắt anh như nói với cô:

– Thục Nhiên! Anh sẽ bên em sẽ phù trợ cho em. Can đảm lên đi em. Thục Nhiên!

– Anh cho em ngồi uống rượu với anh nghe.

Không đợi cho người thanh niên kia đồng ý. Cô gái kia cũng ngồi xuống.

– Em tên gì?

Gã thanh niên gợi chuyện:

– Khả Linh! Còn anh?

– Nguyễn Bình!

Phải! Gã thanh niên kia là Nguyễn Bình. Còn cô gái kia chính là Thục Nhiên. Cô và Duy Thanh đã điều tra được Nguyễn Bình thường hay đến quán Bar này uống rượu, cô vào vai một cô tiếp viên của quán Bar.

– Em mới vào làm à?

– Dạ! Em mới vào làm ở đây mấy ngày thôi.

– Em là người mới nên anh không biết.

– Anh có tâm sự à?

– Sao em biết?

– Thông thường những người có tâm sự mới có thể một mình ngồi uống rượu. Em có thể giúp gì cho anh được.

Nguyễn Bình nhìn cô gái đối diện với mình. Sống mũi dọc dừa làn môi thanh tú nổi bật trên gương mặt xinh xắn với mái tóc ngắn gọn. Nguyễn Bình rất ghét những cô gái làm nghề này, nhưng với nét dễ thương của cô. Anh không sao mà từ chối được.

– Anh muốn em ngồi uống rượu với anh.

– Cám ơn anh.

Rót rượu vào ly cho Nguyễn Bình, Thục Nhiên nghiêng đầu khẽ gọi:

– Mời anh!

– Mời em!

Hai ly rượu va chạm mạnh vào nhau. Thục Nhiên cố nuốt thật sành sỏi chất đắng nghét trong cổ họng.

Thục Nhiên chủ động gọi chuyện.

– Nếu anh có tâm sự, anh có thể san sẻ với em cho vơi bớt buồn phiền.

Càng uống, chất rượu càng thấm sâu vào cơ thể khiến Nguyễn Bình dễ dàng cạn nguồn tâm sự.

– Thật sự là chán ngán. Anh đâu phải là kẻ vô công rồi nghề. Anh có việc làm có cả một văn bằng Đại học nữa. Thế mà. .... Bỗng dưng vì lảm chuyện với xếp mà anh trở thành một tên thất nghiệp.

Thục Nhiên gần như muốn run lên vì lời nói lên sự thật rồi. Thục Nhiên rót rượu thêm cho Nguyễn Bình:

– Anh nói với xếp chuyện gì mà lớn lao vậy?

Tưởng đâu trong cơn say cộng với lời ngọt dịu của Thục Nhiên, Nguyễn Bình sẽ trải rộng lòng mình. Nào ngờ khi nghe Thục Nhiên hỏi. Anh nạt lớn:

– Hỏi làm gì? Đồ lộn xộn.

Thục Nhiên dù chệnh choáng trong hơi men. Nhưng cô vẫn ý thức được mức độ của sự việc.

– Không nói thì thôi. Việc gì mà hùng hổ vậy anh?

Được Thục Nhiên mơn trớn Nguyễn Bình cũng dịu.

– Không nói chuyện bao đồng nữa. Hãy nói chuyện của chúng ta đi.

– Chuyện chúng ta hả?

Thục Nhiên bối rối. Nguyễn Bình bỗng choàng vai cô:

– Bộ mới lần đầu hả?

Thục Nhiên rùng mình bởi cái va chạm ấy. Cô lúng túng:

– Anh nói thế là sao hả?

Nguyễn Bình cười hô hố:

– Cô em! Khờ thật hay là khờ giả đây? Đã làm nghề này thì đâu có ngại ngùng gì? Cứ nói đi! Bao nhiêu?

Gương mặt đếu cáng của Nguyễn Bình hất lên khiến Thục Nhiên muốn

giáng xuống cho hấn một tát tay. Nhưng cô nhớ đến mục đích của mình. Cô đành nhẫn nhịn:

– Xin lỗi anh, em mới vào làm, em chưa quen.

Nghe Thực Nhiên nói, Nguyễn Bình bỗng nổi nóng:

– Chưa quen, chưa quen. Hay là muốn làm giá thì cứ nói. Đừng có mà bày đặt làm màu, làm mè với thằng này. Đầu nó có sạn rồi.

Nguyễn Bình nổi giận mình sẽ không khai thác được Thực Nhiên vượt ve:

– Em chỉ nói là em chưa quen chớ đâu có nói là từ chối mà anh giận dữ vậy?

Được ve vượt Nguyễn Bình dịu lại:

– Anh không thích ai làm mình mất hứng cả.

– Em xin lỗi.

– Vậy mình đi nghe!

– Đi đâu anh!

Nguyễn Bình nhăn mặt:

– Làm bộ hoài? Thì đi khách sạn chớ đi đâu.

– Đi khách sạn hả? Em ...

Không thể cho Thực Nhiên có cơ hội từ chối, Nguyễn Bình lôi cô ra khỏi quán Bar.

Thực Nhiên cố trì hoãn:

– Đừng mà anh.

– Đừng cái gì. Đi theo anh đi mà Thực Nhiên ý thức được sự nguy hiểm.

Cô cố vũng vẩy khỏi tay của Nguyễn Bình.

– Buông tôi ra.

Nguyễn Bình cười nham nhở:

– Buông làm sao được. Miếng mồi ngon thế này làm sao mà buông cho được chứ.

– Ngoan đi nào!

– Làm cho anh vui, anh sẽ cho nhiều tiền.

– Tôi ... tôi không đi, tôi không đi.

– Không đi cũng không có được.

Nguyễn Bình lôi Thực Nhiên lên xe.

– Buông cô ấy ra.

Thục Nhiên đưa tay chặn miệng mình lại để không gọi tên Duy Thanh.

Nguyễn Bình quay lại hỏi:

– Mà là thằng nào mà dám xen vào chuyện của ông hả?

– Anh không cần biết tôi là ai mà chỉ cần buông cô gái này ra thôi.

– Trong cơn say nhưng Nguyễn Bình vẫn nhận ra Duy Thanh. Hấn lắp bắp:

– Mà là ai? Mà không phải là Duy Sơn sống lại chứ?

– Tại sao anh biết được Duy Sơn hả?

Nguyễn Bình hơi lúng túng những vội trầm tĩnh lại ngay:

– Ai có tiếng trong thành phố này Nguyễn Bình đều biết cả.

– Anh có liên quan gì đến cái chết của Duy Sơn?

– Ê! Mà đừng có gài tao nhé. Bây giờ mà có tránh ra không?

– Không! Tôi yêu cầu anh buông cô gái này ra.

– Nó là gì của mà.

– Không là gì cả.

Nguyễn Bình cười hô hố:

– Bộ mà tính làm nghĩa hiệp hả? Để tao dạy cho mà một bài học, đừng có thích xen vào chuyện người khác.

Vừa dứt lời Nguyễn Bình đã lao thẳng vào người Duy Thanh tung mấy cú đá. Dù là bác sĩ nhưng Duy Thanh vẫn thường xuyên luyện tập võ thuật, anh tránh né cú đá của Nguyễn Bình một cách dễ dàng.

Chỉ mấy thế võ, Duy Thanh đã chế ngự được Nguyễn Bình.

– Ê! Mà là ai? Từ đâu đến mà dám xúc phạm đại ca của tụi tao hả?

Thục Nhiên rú lên khi nhận ra hai gã thanh niên vừa đến là người đã xô Duy Sơn té vào xe tải.

– Duy Thanh! Chính hai tên này là kẻ đã xô Duy Sơn đó.

Nguyễn Bình rít lên:

– Thì là chúng mà là một bọn với nhau. Hèn gì mà giống hệt Duy Sơn.

Được tao cho chúng mà sum họp với thằng Duy Sơn luôn.

Hấn ra lệnh cho hai tên côn đồ.

– Tụi bây. Giúp cho chúng một vé đi đoàn tụ đi.

Hai tên côn đồ vội đánh Duy Thanh nhưng vẫn không hạ được Duy Thanh.

Một tên rút dao ra. Thục Nhiên hét lên:

– Coi chừng. Bọn chúng có dao đó.

Duy Thanh cố né tránh nhưng một mình anh phải chọi với ba tên lại. Thêm chúng có vũ khí. Duy Thanh đuối sức né tránh không còn lanh lẹ. Anh lãnh nguyên con dao vào lồng ngực.

Thục Nhiên lao đến bên anh:

– Duy Thanh!

Nguyễn Bình ra lệnh:

– Con đó đã nhận ra tụi bây. Xử nó luôn đi.

Nhưng bọn chúng chưa kịp thực hiện thì lực lượng công an đã có mặt. Cả ba bị còng tay lên xe. Thục Nhiên ôm chặt Duy Thanh gào to:

– Duy Thanh! Anh có sao không?

Duy Thanh vẫn nhắm nghiền đôi mắt. Máu từ trong ngực tuôn xối xả.

– Duy Thanh! Anh đừng làm em sợ Duy Thanh.

– Đưa nạn nhân đi cấp cứu nhanh lên.

Một chiến sĩ công an ra lệnh:

Duy Thanh được đưa lên xe. Hồi còi ưu tiên rú lên. Phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố lại nhận thêm một ca cấp cứu nguy hiểm.

Thục Nhiên không dám nghĩ, điều xấu nhất có thể xảy ra với Duy Thanh.

Cái chết của Duy Sơn đã là một đau thương của bao người rồi. Nay nếu Duy Thanh có mệnh hệ nào thì làm sao mà cô sống nổi.

– Duy Thanh! Anh không thể nào chết được. Còn có bao nhiêu điều mà em chưa nói được với anh nữa Duy Thanh.

Ông Dương Trung, Mỹ Tâm nhận được tin báo vội vã đến bệnh viện:

– Thục Nhiên! Duy Thanh thế nào hả em? Tại sao mà ra nông nổi như vậy hả?

Thục Nhiên nói trong nước mắt:

– Anh ấy đang cấp cứu trong Phòng không biết kết quả ra sao nữa?

– Nhưng mà tại sao Duy Thanh lại bị thương chứ?

– Tạm thời em chưa thể kể hết cho chị nghe được. Anh ấy bị bọn côn đồ đâm một nhát dao thật sâu vào lồng ngực.

– Là một bác sĩ, Mỹ Tâm biết rằng đâm sâu vào lồng ngực sẽ có nguy cơ

trúng tim. Cô lo lắng vô cùng nhưng vẫn cố bình tĩnh.

Bà Thu Hương và ông Trần Huỳnh nghe con trai bị nạn cũng chạy vội vào bệnh viện. Bà Thu Hương khóc bù lu bù loa:

– Con tôi! Nó là bác sĩ. Nó đâu có gây thù chất oán với ai mà bị người ta đâm chứ?

Ông Trần Huỳnh vỗ về vợ:

– Bình tĩnh đi Thu Hương. Con mình sẽ không sao đâu.

– Anh Huỳnh! Liệu Duy Thanh có bề gì không anh?

Bác sĩ đang hết lòng cứu chữa cho nó. Nhất định nó sẽ bình an trở về với chúng ta mà.

Các chiến sĩ công an tranh thủ vào bệnh viện lấy lời khai của nạn nhân:

Thục Nhiên trình bày tất cả sự việc. Từ vụ tai nạn gây nên cái chết của Duy Sơn. Khi anh đang điều tra về chất bột dinh dưỡng của công ty Đông Phương.

Duy Thanh và cô vì muốn làm sáng tỏ cái chết của Duy Sơn nên âm thầm điều tra và họ phát hiện ra Nguyễn Bình. Sau đó thì xảy ra vụ ẩu đả.

Anh công an ghi chép cẩn thận lời khai của Thục Nhiên vào biên bản hỏi cung rồi nói.

Chúng tôi sẽ điều tra làm sáng tỏ vấn đề.

– Cảm ơn anh.

– Bác sĩ Duy Thanh thế nào rồi cô?

– Anh ấy vẫn còn trong phòng giải phẫu.

– Hy vọng bác sĩ sẽ thoát qua tai nạn ấy.

– Cảm ơn anh.

– Đất nước chúng ta không thể mất đi một bác sĩ tài ba như bác sĩ Duy Thanh được.

– Chúng tôi cũng mong như thế.

Cánh cửa phòng giải phẫu bật mở. Ông Dương Trung lao đến hỏi Bác sĩ Trường:

– Anh Trường! Duy Thanh thế nào hả anh?

– Vết dao đâm vào lồng ngực quá sâu chỉ còn cách ba ly là đến tim!

Ông Dương Trung mừng thầm:

- Thế thì may quá. Chúng ta có thể cứu chữa được Duy Thanh.
- Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước tạm thời Duy Thanh đã qua cơn nguy hiểm nhưng do mất máu quá nhiều, nên sức khoẻ rất yếu. Chúng tôi đã tiếp máu cho Duy Thanh.
- Chúng tôi có thể vào thăm Duy Thanh được không?
- Tạm thời thì chưa. Các vị có thể về. Có gì tôi sẽ thông báo cho.

Thục Nhiên sụt sùi:

- Con muốn ở lại với anh ấy.

Bà Thu Hương cũng khóc:

- Tôi làm sao mà về khi con trai tôi chưa tỉnh chứ.
- Bác sĩ Trường đề nghị!
- Thôi được rồi. Nhưng vì sức khoẻ của chị bệnh viện chúng tôi sẽ dành riêng cho các anh chị một phòng. Vừa nghỉ ngơi vừa theo dõi sức khoẻ của Duy Thanh.
- Cám ơn anh, anh Trường.

Bác sĩ Trường vỗ vai ông Trần Huỳnh:

- Khách sáo làm chi. Chúng ta là bạn mà. Thôi cứ thế đi tôi còn bận, lo kiểm tra tình hình sức khoẻ của các bệnh nhân khác nữa.
- Anh cứ lo nhiệm vụ của mình đi. Chúng tôi ở đây được rồi.

Mỹ Tâm lo lắng cho Thục Nhiên.

- Thục Nhiên! Em cũng đã đuối sức lắm rồi. Nghỉ một chút đi em.

Thục Nhiên vẫn khóc sụt sùi:

- Em làm sao mà nghỉ ngơi được khi anh ấy vẫn còn chưa qua cơn nguy hiểm.

Mỹ Tâm vỗ về:

- Nín đi em. Anh ấy sẽ không sao đâu.

Nhìn hai đứa con gái đang ai ủi lẫn nhau. Ông Dương Trung nghe một niềm vui dâng tràn trong lòng. Ông nghĩ:

- Nhất định phải cho Thục Nhiên hiểu ông. Ông không phải là người vô tình bạc nghĩa. Tất cả chi là do hoàn cảnh thôi.

Ông khao khát một ngày nào đó Thục Nhiên sẽ gọi ông một tiếng “bá”. Dù có nhắm mắt ông cũng vui lòng.

Duy Thanh có cảm giác như người đi trong sương mù. Anh cố ngoi ra khỏi làn sương mờ ảo sương cứ tan dần, tan dần ...

Cuối cùng bốn bức tường xoá hiện ra trước mắt anh. Mùi ête cùng chai nước biển treo cạnh giường làm anh nhớ ra sự việc.

Anh và Thục Nhiên bị bọn Nguyễn Bình vây đánh. Anh bị bọn chúng đâm vào ngực một nhát dao thí mạng. Nhớ đến Thục Nhiên anh hét lên:

– Thục Nhiên! Thục Nhiên! Em có sao không Thục Nhiên?

Dù anh hét thật to nhưng tiếng hét của anh chỉ là những tiếng thều thào.

Tiếng thều thào của anh đã làm cho Thục Nhiên vô cùng mừng rỡ.

– Duy Thành! Anh tỉnh lại rồi.

Duy Thanh mờ to đôi mắt mệt mỏi cố nhìn Thục Nhiên. Môi anh mấp máy:

– Thục Nhiên! Thục Nhiên! Em không sao chứ?

– Em không sao. Em không sao cả Duy Thanh. Đừng lo lắng cho em mà hãy yên tâm tịnh dưỡng nghe anh.

Duy Thanh chớp khẽ đôi mắt ra dấu cho Thục Nhiên biết anh đã hiểu lời cô.

Duy Thanh tạm thời đã qua cơn nguy hiểm. Anh đã tỉnh lại sau hai ngày đêm mê man:

Hai ngày đêm, suốt hai ngày đêm Thục Nhiên luôn túc trực bên giường bệnh của anh. Cô cứ nhìn anh, nhìn mãi vào gương mặt của anh. Cũng gương mặt này, cũng đôi mắt nhân hậu, cũng sống mũi thanh cao, cũng mang hương vị ngọt ngào. Anh đã là một Duy Sơn nguyên hình nguyên dạng. Duy Sơn đã trở về với cô, với cuộc sống đời thường rồi.

– Duy Sơn!

– Không! Anh là Duy Thanh. Một Duy Thanh với một tình yêu nồng nhiệt. Anh muốn thay Duy Sơn đem đến hạnh phúc cho em. Nhưng có lẽ ước mơ đó không bao giờ thực hiện được.

Nghe Duy Thanh nói, Thục Nhiên càng hoảng sợ.

– Không! Anh sẽ không chết. Ca phẫu thuật rất thành công. Trái tim anh không thể ngừng đập được. Anh không thể bỏ em được Duy Thanh.

Thục Nhiên ôm chặt Duy Thanh như muốn truyền cho anh thêm sức sống.

Cho đến giờ này cô mới hiểu mình không thể thiếu Duy Thanh.

Mỹ Tâm đứng bên ngoài nhìn Thục Nhiên Và Duy Thanh tỏ rõ tâm tình. Cô không biết mình nên buồn hay nên vui. Mỹ Tâm nghĩ sự xuất hiện của mình sẽ làm cho cả hai ngỡ ngàng. Một mình lang thang, cô bước ra cổng bệnh viện, độc hành trên đường phố. Nhưng cô không đơn độc bởi vì phía sau lưng Đức Toàn đang dõi theo cô từng bước. Mỹ Tâm ngồi xuống băng đá bên dòng sông suy tư:

– Mình có nên chúc phúc cho Duy Thanh và Thục Nhiên không? Đã không còn tình yêu thì là tình bạn tình chị em. Mình không nên ích kỷ như thế.

– Mỹ Tâm!

Mỹ Tâm ngạc nhiên nhận ra người đến bên cô:

– Đức Toàn! Tại sao anh lại có mặt ở đây nữa?

– Anh đã cùng em song hành từ bệnh viện ra đây.

– Anh nói sao? Anh đã cùng em từ bệnh viện ra đây hả?

– Phải. Anh vào thăm Duy Thanh thấy em thất thểu đi trên hành lang của bệnh viện. Nhìn vào phòng thì thấy Thục Nhiên đang ôm chặt Duy Thanh. Anh sợ em có chuyện nên vội đi theo em.

Mỹ Tâm lắc đầu:

– Em không sao. Em thông suốt rồi Đức Toàn.

– Mỹ Tâm! Dù bất cứ hoàn cảnh nào anh vẫn luôn ở bên em.

– Đức Toàn! Em hiểu. Em biết tình anh thật là cao cả. Nhưng em chỉ sợ mình không xứng với anh thôi.

– Mỹ Tâm! Trong tình yêu chỉ có sự cảm thông, hoà hợp chứ không có chữ xứng hay là không xứng đâu.

Trong một thoáng cả hai nhìn sững vào nhau. Đôi mắt họ đã nói lên tất cả. Đức Toàn cũng thật là tế nhị. Anh đã trân trọng nỗi đau riêng của cô. Anh yêu cô, biết rằng cô không yêu anh, anh vẫn kiên tâm chờ đợi. Đến khi cô bị hụt hẫng trong tình yêu, anh không tấn công cô vồ vập mà lại cố chờ đợi thêm thời gian. Anh chăm sóc và trân trọng Mỹ Tâm như một bức tượng pha lê quý giá.

Làm sao mà Mỹ Tâm không cảm động được.

Đức Toàn phá tan sự im lặng giữa hai người.

– Mỹ Tâm! Anh không muốn thấy em luôn buồn ấy vui lên mà làm lại cuộc

đời tương lai tươi đẹp đang chờ em đó. Anh sẽ là chàng vệ sĩ tình nguyện bảo vệ cho em.

– Em nghĩ đối với anh như thế là không công bằng vì ...

Đức Toàn chặn môi Mỹ Tâm:

– Đừng nói nữa. Anh biết, anh hiểu tất cả những tình cảm của anh dành cho em không bao giờ thay đổi. Anh không đòi hỏi ở em điều gì, anh chỉ muốn chăm sóc em, đem niềm vui đến cho em thôi.

– Cô ngược nhìn anh bằng đôi mắt chứa đầy bao cảm ơn. Đức Toàn nói tiếp:

– Anh biết mình đã từng có những ý nghĩ sai trái. Nhưng xin em đừng trách anh. Chúng ta hãy làm lại từ đầu nghe Mỹ Tâm.

Mỹ Tâm gật đầu. Đức Toàn đặt lên môi cô nụ hôn ngọt ngào. Cả hai hôn nhau say sưa quên cả mình đang ngồi bên công viên, bờ sông. Dòng nước lững lờ chạy như mang con tàu tình yêu của họ đến bến bờ hạnh phúc.

Mỹ Tâm nghĩ lần này mình sẽ không sai lầm mẫu người sôi động, hoạt bát như Đức Toàn sẽ hợp với tánh tình của cô hơn.

– Vòng tay nồng ấm của anh càng khẳng định ý nghĩ của cô.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương 9

Thục Nhiên cứ ôm anh thật lâu, thật lâu như muốn dùng tình yêu của mình đem đến cho anh nguồn sống. Duy Thanh càng nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Thục Nhiên.

Em đã ở đây với anh lâu lắm rồi phải không?

- Cũng như anh, anh đã ngồi thật lâu với em lúc em ngất đi và bị té.
- Cũng nhờ sự va chạm đó mà em đã nhớ lại rất rõ sự việc xảy ra lúc trước. Bọn chúng thế nào rồi hả em?
- Anh yên tâm! Phía Công an đang làm rõ vấn đề. Bọn chúng sẽ bị trừng trị theo luật pháp.
- Anh nằm bệnh ở đây nên không theo dõi vụ án được.
- Em đã mua tất cả số báo viết về vụ án ấy. Chờ anh lành bệnh sẽ đọc lại.
- Anh muốn nghe liền bây giờ em đọc cho anh nghe đi.
- Cũng được. Vậy anh nằm nhắm mắt lại nghe em đọc nhé.
- Tuân lệnh em.

Thục Nhiên giờ số báo đầu tiên ra đọc cho Duy Thanh nghe.

- Báo công an Thành phố số ra ngày ...tháng ... năm viết bài "từ đầu vụ án đã lần ra vụ mưu sát .

Hiện trường được dựng lại theo lời khai của các phạm nhân.

- Con tôi! Trời ơi! Con tôi sao bỗng dưng bị tím tái thế này?

Duy Sơn đang đi dạo trong công viên bỗng nghe tiếng hét thảng thôi vang lên.

Một người đàn bà ẵm trên tay đứa bé đang chạy kêu cấp cứu:

- Ai! Ai cứu dùm con tôi.

Duy Sơn lao vội đến bên người bị nạn.

- Đứa bé làm sao thế hả chị?
- Người đàn bà mếu máo trả lời:
- Nó ... nó đang chơi, bỗng dưng nó bị co giật, tím tái thế này.

Duy Sơn nhìn thẳng bé. Nó chỉ khoảng hơn một năm tuổi, bụ bẫm rất dễ thương.

– Đem nó đi bệnh viện ngay.

Duy Sơn bế xốc thẳng bé chạy ra ngoài đường vẫy tắc xi lao đến bệnh viện.

Qua sơ cấp cứu và xét nghiệm Bác sĩ khẳng định:

– Thằng bé bị nhiễm độc.

Người đàn bà kêu gào:

– Con tôi, con tôi đâu có làm gì mà bị nhiễm độc chứ?

– Bà nhớ lại gần đây có cho cháu dùng một loại thuốc tân dược nào không?

– Không!

– Vậy thì thức ăn?

– Cũng đâu có.

– Bà nghĩ lại đi. Bà có cho cháu dùng thức ăn dặm thêm hay không?

– Vậy thì có.

– Đó là loại gì vậy?

– Bột dinh dưỡng Đông Phương.

– Bột dinh dưỡng Đông Phương?

Nhìn cái cau mày của Bác sĩ, người mẹ lo lắng hỏi:

– Sao? Có vấn đề gì thưa bác sĩ?

– Gần đây có một số trẻ em bị nhiễm độc cũng đều dùng chung bột dinh dưỡng Đông Phương.

– Con tôi do bị thiếu sữa, nên suy dinh dưỡng. Có người chỉ cho tôi dùng bột này để tăng trưởng cho bé. Dùng một thời gian tôi thấy cháu mập mập hẳn lên, tôi rất mừng, không lẽ.

– Chúng tôi chưa dám khẳng định nhưng nhiều em bé bị nhiễm độc cũng một lúc. Chúng tôi nghi ngờ chất bột dinh dưỡng có pha một loại thuốc giúp trẻ em tăng trưởng. Nhưng dùng lâu ngày nó sẽ trở thành độc tố.

– Bác sĩ! Bác sĩ làm ơn cứu con tôi.

– Đương nhiên là chúng tôi sẽ làm hết bốn phận của mình. Bà yên tâm, chúng tôi sẽ dần dần lọc những độc tố trong máu của cháu bé.

Tôi đặt hết hy vọng vào bác sĩ. Bác sĩ hãy cứu con tôi.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết của người mẹ cứ vang mãi bên tai Duy Sơn. Anh kiên quyết tìm ra sự thật, đưa những kẻ vô lương tâm ra pháp luật. Duy Sơn bắt đầu nghiên cứu, anh đem xét nghiệm thành phần của bột. Và anh phát hiện ra độc tố trong bột. Anh sắp đưa vụ việc ra ánh sáng thì sự đe dọa lại kề bên ...

...Trước những ánh mắt sáng quắc của các chiến sĩ công an Nguyễn Bình đã khai nhận:

– Khi tôi phát hiện ra Duy Sơn đang có dự tính tố giác công ty Đông Phương.

Tôi báo ngay cho giám đốc Vĩnh Phong.

– Ông ấy ra lệnh cho anh thủ tiêu Duy Sơn để bịt đầu mối phải không?

Nguyễn Bình bắt đầu:

– Ông ấy giao cho tôi toàn quyền hành động. Và hứa sẽ thưởng cho tôi một số tiền rất lớn.

– Sau đó anh làm gì?

– Tôi lần dò tìm ra các tay anh chị thuê bọn chúng theo dõi Duy Sơn để tìm cơ hội. Sáng hôm ấy tôi nhận được điện báo là Duy Sơn chở bạn gái về quê, kế hoạch đón anh được giăng ra. Chúng tôi cố tình tạo ra tai nạn. Không ngờ cô bạn gái của Duy Sơn thoát chết.

– Và các anh đã bị sa lưới pháp luật.

– Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát.

– Anh có thể trả lời chúng tôi cần hỏi cuối cùng.

– Tôi đã cũng khai tất cả thì câu hỏi cuối có gì mà phải giấu diếm chứ?

– Tại sao anh lại rời công ty Đông Phương?

Nguyễn Bình có vẻ tức tối:

– Vĩnh Phong! Hắn là một tên đểu cáng ti tiện. Hắn hứa là sẽ thưởng cho tôi một số tiền lớn. Nào ngờ đợi mãi mà hắn chẳng cho. Tôi biết hắn tính quýt luôn nên thật kín, tham lam tiền công quỹ của hắn rồi chuồn luôn.

– Ông ta không tố giác anh sao?

– Hắn dám. Vì hắn làm thế là tự đưa tay mình vào còng. Tôi có lý do để

khống chế hẳn nên tôi mới làm thế.

Người chiến sĩ công an có lẽ cảm phần:

– Các anh thật là những kẻ vô nhân tính. Chỉ vì lợi lộc mà các anh bất chấp thủ đoạn, làm hại biết bao trẻ em bị nhiễm độc. Các anh có biết, các anh làm thế là huỷ diệt cả thế hệ mai sau hay không?

Nguyễn Bình im lặng.

– Còn nữa. Các anh vì muốn bảo vệ cái xấu mà dám ra tay giết người. Đối với hạng người như các anh, pháp luật sẽ dành cho các anh một bản án thích đáng.

Lệnh bắt khẩn cấp giám đốc Vĩnh Phong được thi hành. Trước tất cả chứng cứ, ông Vĩnh Phong chỉ biết cúi đầu nhận tội.

– Tôi biết thế nào tôi cũng có ngày này mà.

Duy Thanh cảm phần:

– Thật là tàn nhẫn. Bọn họ là những kẻ không còn lương tâm nữa.

– Duy Thanh! Tất cả đã bị pháp luật trừng trị. Bọn họ sẽ đền tội ác của mình.

– Nhưng ai sẽ đền cho anh một đứa em đây?

Sợ Duy Thanh bị kích động sẽ ảnh hưởng đến vết thương. Thục Nhiên an ủi:

– Duy Thanh! Anh đừng buồn nữa. Tất cả đều do phần số cả.

– Phải. Tất cả là do phần số. Nhưng phần số tại sao cứ giáng xuống đầu của anh?

Câu hỏi của Duy Thanh mãi không có lời giải đáp. Cũng như Thục Nhiên, mang số phận cút côi sống bên người mẹ khổ đau suốt hai mươi mấy năm. Cô biết oán trách ai ngoài đổ lỗi cho phần số.

Thục Nhiên đưa Duy Thanh ra ngồi bên ghế đá dưới tán cây của bệnh viện. Muôn vì sao đêm lấp lánh trên bầu trời cao như minh chứng cho cuộc tình của hai người.

Duy Thanh ghé sát tai Thục Nhiên nói một cách âu yếm:

– Thục Nhiên! Sau khi anh lành bệnh chúng ta cùng về thăm Duy Sơn nghe.

Thục Nhiên héo hắt:

– Từ lúc Duy Sơn chết, chúng ta đã trải qua nhiều biến cố. Nhưng ả nào mình cũng vượt qua, riêng chỉ có một ả tình, em không vượt qua nổi. Em thật là có lỗi với chị Mỹ Tâm.

– Chúng ta không ai có lỗi cả Thục Nhiên. Anh biết tính Mỹ Tâm. Cô ấy đã chọn Đức Toàn. Nếu em không yêu anh cô ấy cũng không quay lại với anh đâu.

– Như vậy có nghĩa là anh bắt đền em chứ gì?

– Không phải. Quá khứ là quá khứ. Tương lai là tương lai. Chúng ta không nên vì những chuyện cũ mà áy náy.

– Anh có dự tính gì cho ngày mai không Duy Thanh?

Duy Thanh thở dài:

– Từ lúc tai nạn xảy ra, cha mẹ anh qua đời. Anh em của anh đã trở thành cô nhi, sau đó bị chia cách suốt hai mươi mấy năm trời. Vẫn tưởng sẽ có ngày hội ngộ, nào ngờ ...

Vết thương nào cũng có ngày lành lặn. Nhưng vết thương lòng thì mãi không hề phai - Em biết mình mãi không thể nào quên được Duy Sơn.

– Ai cũng có dĩ vãng. Anh đâu bắt buộc em phải quên cả đâu. Cũng như anh, anh đã từng yêu Mỹ Tâm. Nhưng tất cả đã là dĩ vãng, là những kỷ niệm đẹp của một đời người.

– Em nghĩ giá mà em vĩnh viễn mất luôn trí nhớ. Có lẽ em sẽ sống yên vui hơn.

Bởi vì trong lòng em, anh không phải là Duy Thanh mà là một Duy Sơn em yêu thương.

Duy Thanh bông đùa:

– Em xem anh có khác Duy Sơn ở điểm nào không?

– Về hình thức thì không khác nhưng về mặt tâm hồn thì ...

Duy Thanh cướp lời Thục Nhiên:

– Nếu anh khác Duy Sơn ở điểm nào em cứ nói anh sẽ bổ khuyết của mình.

– Dù có làm thì anh cũng không thể là một Duy Sơn toàn diện được.

– Nhưng dù thế nào thì em cũng đừng bảo anh là không có hy vọng nghe.

Thục Nhiên nhìn sâu vào mắt Duy Thanh:

– Anh yêu em thật sao Duy Thanh?

– Anh cũng không biết phải trả lời em sao cho thật. Nhưng từ lúc gặp em trong phòng giải phẫu, anh đã nghĩ rằng cuộc đời anh không thể tách rời em.

– Thật thế sao?

– Anh không trả lời em mà anh muốn em hãy nhìn vào mắt anh đi.

Thục Nhiên né tránh:

– Để làm gì?

– Để trả lời anh một câu hỏi. Em có yêu anh không?

Duy Thanh nâng mặt cô lên bắt buộc cô nhìn anh. Thục Nhiên không cưỡng lại được. Cô ngược mặt nhìn anh. Cũng đôi mắt cương nghị trên sống mũi thẳng. Cũng đôi môi hiền hoà cùng mái tóc bồng bênh nghệ sỹ. Tất cả sao mà thân thương, gần gũi quá.

– Em trả lời anh đi Thục Nhiên. Em có yêu anh không?

Cũng như anh, Thục Nhiên cũng trả lời:

– Em không biết. Nhưng lúc anh bị bọn chúng đâm một nhát dao vào ngực. Em biết rằng mình không thể mất anh được.

Duy Thanh kéo Thục Nhiên vào lòng sung sướng:

– Như vậy là có rồi.

Thục Nhiên gật đầu. Duy Thanh nói như reo vui:

– Cả hai chúng ta yêu nhau. Không có lý do gì mà mình phải xa nhau cả.

Anh cứ nói vòng vo mãi mà chưa trả lời câu hỏi của em.

– Em hỏi anh điều gì?

– Anh có dự tính gì cho ngày mai không?

– Rất nhiều, nhiều lắm Thục Nhiên.

– Nhưng em muốn biết đại khái là gì?

– Xin phép ba mẹ cho anh được cưới em.

Thục nhiên tròn mắt:

– Vội thế sao?

– Sao lại là vội? Em đã chịu theo anh về ra mắt ba mẹ rồi. Tất cả đã chuẩn bị chu đáo rồi. Sao lại là vội chứ?

– Anh muốn nói là ...

– Hãy xem như Duy Sơn chưa hề chết. Những ngày qua là một đoạn phim

bị cắt. Em hãy xem như buổi chiều hôm ấy không hề xảy ra tai nạn. Em và Duy Sơn đang chuẩn bị cho lễ cưới.

Em cũng muốn mình quên đi tất cả cho cuộc đời bớt đau thương.

– Phải. Hãy quên đi tất cả đi em. Hãy sống vì mục đích cao cả của cuộc sống.

Anh cùng em hãy cùng nắm tay nhau bước đi xoa dịu những vết thương đau của con người.

– Em sẽ thay anh quản lý một trường học dành riêng cho các trẻ em mồ côi. Các em sẽ được sống, được học hành thành danh. Các em cô nhi sẽ là những người tài ba hữu dụng. Chúng ta sẽ góp phần giảm bớt những tệ nạn xã hội. Sẽ không còn những tên tội phạm do vô gia đình, vô giáo dục mà ra.

– Thực Nhiên! Em đã nói thay cho những khát vọng của anh rồi.

– Không chỉ riêng anh mà đó là khát vọng của bao người.

– Chúng ta không thể sống vì sự ích kỷ cho riêng mình. Đất nước ta còn có bao nhiêu trẻ em lang thang, cơ nhỡ. Cần có nhiều biện pháp tích cực hơn để giúp đỡ. Em sung sướng vô cùng vì có một người yêu giàu lòng nhân hậu như anh.

– Anh học ngành y, trong giới y học luôn có câu "lương y như từ mẫu" mà. Thực Nhiên trêu ghẹo:

– Ý anh muốn khoe với em anh là bác sĩ chứ gì?

– Không dám khoe với chuyên gia làm kinh tế như em đâu.

– Ngạo em hả?

Thực Nhiên giận dỗi quay mặt. Duy Thanh kéo nhẹ cô vào lòng đặt nụ hôn say đắm lên môi cô. Cả hai như quên tất cả. Họ cùng nhau tận hưởng vị ngọt của tình yêu trong đê mê tha thiết.

Họ cứ mãi hôn nhau mà không hay phía sau lưng có hai người đang tiến về phía họ. Hai người đứng sững lại nhìn họ rồi nhìn nhau với nụ cười:

– Chúng ta đã không quyết định sai lầm.

Và họ lặng lẽ bỏ đi. Thực Nhiên và Duy Thanh không hề biết những gì xảy ra xung quanh mình. Họ cứ hôn nhau những nụ hôn ngọt ngào của tình yêu.

Mỹ Tâm chợt cảm thấy lạnh bởi ngọn gió đêm thổi từ dòng sông vào thành

phố. Đức Toàn cởi chiếc áo khoác của mình choàng vào vai Mỹ Tâm.

– Em lạnh lắm không Mỹ Tâm?

– Chỉ hơi se se lạnh thôi.

– Em nghĩ gì về họ hả Mỹ Tâm?

– Em nghĩ là họ rất yêu nhau. Bằng chứng là họ hôn nhau đến quên cả không gian và thời gian, quên cả những người xung quanh. Thật là một tình yêu tuyệt vời.

– Phải! Chính Đức Toàn và Mỹ Tâm là hai người vừa rời khỏi bệnh viện. Họ đưa nhau đi dạo trong thành phố tâm sự với nhau nỗi niềm sâu kín của mình.

Đức Toàn cũng đồng tình với Mỹ Tâm:

– Đúng! Đúng là họ yêu nhau đó Mỹ Tâm.

– Họ yêu nhau thì đã sao nào?

– Giọng Đức Toàn thật thiết tha:

– Mỹ Tâm! Nếu họ đã thật sự yêu nhau thì đâu có lý do gì mà em cứ từ chối mãi lời cầu hôn của anh hả Mỹ Tâm?

– Em ... em ...

– Đừng tìm lý do mà từ chối anh nữa Mỹ Tâm.

– Em muốn chúng ta có thêm thời gian thôi.

– Mỹ Tâm! Anh muốn em nói thật với anh một điều.

– Điều gì? Anh cứ hỏi. Em có bao giờ nói dối với anh đâu.

– Em có thật sự yêu anh không Mỹ Tâm?

Mỹ Tâm nhìn Đức Toàn. Nếu trong thời gian qua không có anh cô có thể vượt qua những khổ đau, thất vọng mà sống không? Anh đã không ngại khó, không ngại bị từ chối mà đến với cô. Anh không những là bạn mà còn là một người ơn:

– Đức Toàn! Nếu em nói không thì sao?

Đức Toàn buồn bã:

– Thì mãi anh xin chấp nhận mỗi tình đơn phương.

– Thấy anh buồn Mỹ Tâm bỗng thấy thương làm sao. Cô kề gương mặt của mình sát vào mặt anh:

– Em có thể không yêu anh được sao?

Mắt Đức Toàn ngời sáng:

– Như vậy là anh có quyền hy vọng. Em có yêu anh phải không Mỹ Tâm?
Mỹ Tâm gật đầu. Đức Toàn nhắc bóng cô lên xoay tròn trên đường phố.

Mỹ Tâm la lên:

– Coi chừng té em đó.

Đức Toàn không buông Mỹ Tâm mà còn tiếp tục nhắc bóng vô lên như tỏ rõ sức mạnh của mình. Anh buông em xuống đi. Nếu không em sẽ giận đó.

– Anh sẽ buông ra nếu em trả lời anh một câu hỏi.

– Anh hỏi đi.

– Tại sao em yêu anh?

Mỹ Tâm dí tay vào mũi anh:

– Tại vì anh là một con người quá giàu tình cảm, không yêu anh không được.

Anh chịu chưa?

– Chưa đủ.

Mỹ Tâm đưa tay chỉ vào ngực mình:

– Trái tim em bảo em yêu anh. Anh hài lòng chưa?

Đức Toàn đặt cô xuống, nâng bàn tay cô lên đeo vào chiếc nhẫn, có đính viên hột xoàn lấp lánh.

– Anh chính thức cầu hôn em.

– Đơn giản thế sao?

– Nếu em bằng lòng thì buổi lễ đính hôn của bác sĩ Đức Toàn và bác sĩ Mỹ Tâm sẽ là buổi lễ lớn nhất thành phố này.

– Kiêu thế sao?

– Thế nào em cũng không chịu. Anh biết làm sao đây?

Mỹ Tâm dẫu môi nũng nịu:

– Ai bảo với anh là em không chịu chứ?

Đức Toàn nhảy cẫng reo vui:

– Như vậy là em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh. Hoan hô tình yêu! Vạn tuế tình yêu!

Nhìn Đức Toàn vui mà Mỹ Tâm cũng vui. Ít ra cô cũng không sài lăm khi quyết định chia tay với Duy Thanh.

Nghĩ đến Duy Thanh, Mỹ Tâm cố nén tiếng thở dài:

Cầu mong cho anh và Thục Nhiên sẽ hạnh phúc.

Lời nguyện của cô bay lên trời cao. Một vì sao lấp lánh toả sáng. Cô chợt đưa tay làm dấu thánh như thể chúa đã chứng tri cho lòng thành thật của mình.

Duy Thanh trở lại bệnh viện làm việc. Anh đã thật sự bình phục sau cơn chấn thương. Cả bệnh viện ai cũng chúc mừng anh. Riêng chỉ có Mỹ Tâm, cô không nói với anh lời nào.

– Mỹ Tâm! Em còn giận anh hả?

– Đâu có.

– Không có sao không chúc mừng anh chứ?

– Em không chúc mừng anh mà muốn anh chúc mừng em đó.

– Mỹ Tâm! Có nghĩa là ...

– Em và Đức Toàn sắp làm lễ đính hôn. Và đây là thiệp mời của em.

Duy Thanh nhận thiệp mời của Mỹ Tâm reo vui.

– Chúc mừng em, Mỹ Tâm.

Mỹ Tâm nheo mắt:

– Sao lại chúc mừng em.

– Thì em vừa báo là mình sắp đính hôn. Không chúc mừng em thì chúc mừng ai chứ?

– Không phải chúc mừng em mà là chúc mừng anh chị mới phải lẽ chứ.

– Thì ra là thế. Xin lỗi. Duy Thanh xin chúc mừng anh chị. Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc, răng long đầu bạc.

– Có quá sớm không?

– Sớm muộn gì cũng vậy mà. Trước sau gì cũng thế.

Mỹ Tâm chợt hỏi:

– Thục Nhiên thế nào? Có khoẻ không?

– Thục Nhiên rất khoẻ. Cô ấy đã xin vào làm việc ở một công ty thương mại.

Mỹ Tâm đùa:

– Lần này thật sự đi làm hay tiếp tục làm trinh thám, điều tra vụ án.

Duy Thanh lắc đầu:

- Chúng tôi đang cố sống một đời sống bình thường.
- Duy Thanh! Dù Thục Nhiên không thừa nhận ba em. Nhưng dù sao em và nó cùng chung dòng huyết thống. Em luôn mong cho nó hạnh phúc.
- Anh tin rằng một ngày nào đó Thục Nhiên sẽ nhìn rõ vấn đề hơn. Cô ấy sẽ chấp nhận sự thật.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện thì Đức Toàn hốt hải chạy đến:

- Mỹ Tâm! Em ở đây mà anh tìm em khắp nơi.
- Đức Toàn! Anh tìm em có chuyện gì hả?
- Hà! Em bảo là hôm nay anh đưa em đi thử áo cưới để mặc trong lễ đính hôn mà.
- Nhưng bây giờ chưa hết giờ làm việc mà. Anh quên nguyên tắc là không được đi trễ về sớm rồi hay sao? Cho dù là con gái Viện Trường cũng đâu có phá lệ được.

Đức Toàn gãi đầu:

- Xin lỗi. Tại vì anh nôn quá nên quên.

Đức Toàn quay sang Duy Thanh như tìm người đồng tình:

- Sắp cưới vợ ai cũng nôn cả phải không Duy Thanh?

Duy Thanh cũng cười đùa:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nếu ngày nào tôi mà cưới vợ, tôi sợ rằng mình còn nôn hơn anh.

Mỹ Tâm thúc giục:

- Vậy thì anh nhanh chân lên cưới liền tay cô em gái của tôi. Nếu để lâu ngày tôi không đảm bảo nhé.

Duy Thanh vòng tay:

- Dạ! Tôi xin vâng theo lời chỉ dạy của bà chị quý hoá.

Đức Toàn giơ tay:

- Chúng ta hãy cùng tuyên thề với nhau là đoạn tuyệt chủ nghĩa độc thân đi.

Duy Thanh và Mỹ Tâm cũng đồng giơ tay:

- Xin thề đoạn tuyệt chủ nghĩa độc thân.

Các anh em y, bác sĩ trong phòng cũng đến hưởng ứng cùng ba người.

- Đả đảo chủ nghĩa độc thân.

– Đả đảo chủ nghĩa độc thận.

Hạnh phúc tình yêu như lan tràn khắp bệnh viện. Ai cũng quên đi nơi đây là nơi thường xảy ra bao cảnh tang thương chết chóc. Họ vui niềm vui cùng với những kẻ đang yêu.

Hoàng Thu Dung, Song Châu

Tình Yêu Thầm Lặng

Chương Kết

– Xuân Mai!

Bà Xtlân Mai đang lui cui bên nồi canh hầm thật. Hôm nay là ngày đầu tiên Thục Nhiên đi làm. Bà muốn nấu một nồi cơm thật ngon đãi con gái. Nghe tiếng kêu bà ngẩng lên rồi hốt hoảng hỏi:

– Ông! Ông đến đây để làm gì hả?

Ông Dương Trung nói trong đau khổ:

– Xuân Mai! Tôi muốn đến thăm mẹ con em. Tôi muốn biết hiện tại mẹ con em sống như thế nào?

Bà Mai cười chua xót:

Ông đã thấy, đã biết rồi đó. Mẹ con tôi rất nghèo.

– Xuân Mai! Tôi có thể làm gì để chuộc lại lỗi lầm ngày xưa tôi đã gây ra.

– Hai mươi mấy năm trước ông đã một lần đem giông bão đến cho cuộc đời tôi. Tôi đã cắn răng gánh chịu những mất mát đau thương. Âm thầm chịu cảnh "gái không chồng mà lại có con". Tôi đã phải bỏ trường xa bạn, sống chui nhủi để sanh con.

– Xuân Mai! Tôi biết mình đã tạo ra lỗi lầm to lớn. Tôi không mong gì được em tha thứ nhưng tôi xin em. Hãy cho tôi được làm tròn bổn phận làm cha.

– Hai mươi mấy năm qua tôi đã chịu quá nhiều đau khổ. Xin ông hãy để cho mẹ con tôi được bình yên. Đừng! Xin đừng một lần nữa đem giông bão đổ ập lên đầu mẹ con chúng tôi.

– Xuân Mai! Tôi biết phải làm gì để được mẹ con em tha thứ.

– Ông không cần phải làm gì cả. Ông hãy quay về với hạnh phúc của mình đi. Hai mươi mấy năm trước tôi bỏ đi là tôi chấp nhận mọi đau thương mất. Ông không cần bận tâm về mẹ con tôi. Ông về đi.

– Xuân Mai! Hai mươi mấy năm qua tôi luôn sống trong ray rứt khổ đau. Tôi biết mình là tên tội đồ đã huỷ diệt cả tương lai của em. Nhưng Xuân Mai ơi cho đến giây phút này tôi vẫn còn có thể nói với mình rằng:

tôi yêu em, yêu em chân thật mà Xuân Mai.

Bà Xuân Mai bịt chặt tai mình gào lên:

– Đừng! Đừng nói nữa. Ngày xưa những tiếng nói ấy đã giết chết cuộc đời tôi, huỷ diệt cả tương lai tôi:

Tôi sợ lắm. Tôi sợ lắm. Ông đừng nói nữa.

– Xuân Mai! Hãy cho tôi chuộc lại lỗi lầm của mình.

Bà Xuân Mai nhìn ông rồi hỏi:

– Ông có thể làm gì để chuộc lại lỗi lầm cũ chứ.

– Tôi muốn tới lui thăm viếng, chăm sóc cho mẹ con em.

– Để làm gì chứ? Để tạo thêm một bi kịch của cuộc đời nữa hay sao? Dương Trung! Tôi van ông! Tôi van ông! Hãy để cho mẹ con tôi được bình yên.

– Xuân Mai! Tôi biết em rất oán hận tôi. Em không thể nào tha thứ cho tôi cả.

– Không! Tôi đã tha thứ cho ông từ lâu lắm rồi. Từ cái đêm tôi quyết định rời xa ông, tôi đã tha thứ cho ông rồi. Ông hãy yên tâm mà về với gia đình. Đừng tạo thêm oan trái nữa.

– Nhưng Xuân Mai ơi! Còn ...

– Hãy xem như ông chưa từng gặp lại Thục Nhiên.

Ông Dương Trung ôm đầu đau khổ:

– Tôi biết phải làm sao đây cho toàn vẹn cả đôi bề. Xuân Mai! Tôi phải làm sao đây? Em nói đi Xuân Mai.

Bà Xuân Mai cũng đau khổ không kém gì ông. Bà cũng ôm đầu hoảng sợ:

– Tôi không biết. Tôi không biết. Xin đừng ép tôi. Xin đừng ép tôi.

– Xuân Mai! Em bình tĩnh lại đi Xuân Mai!

Bà Xuân Mai giơ tay ngăn cản bước chân của ông Dương Trung:

– Đừng! Xin đừng đến gần tôi.

Vừa lúc ấy, Thục Nhiên đi làm về tới nhà. Cô ào đến ôm lấy mẹ:

– Ông ! Ông đã làm gì mẹ tôi.

Bà Xuân Mai ôm lấy con gái.

– Thục Nhiên ơi! Sao mẹ con mình lại đau khổ đến thế? Muốn được sống bình yên mà vẫn không yên. Sóng gió cứ ào đến, nó muốn cuốn mẹ con

mình mãi trong cơn lốc xoáy.

Ông Dương Trung kêu lên:

– Xuân Mai! Anh van em mà Xuân Mai.

Thục Nhiên vừa ôm lấy mẹ vừa ngăn ông Dương Trung:

– Ông có nghe mẹ tôi nói gì không? Mẹ tôi đã đau khổ nhiều rồi. Ông đừng làm mẹ tôi đau khổ nữa.

– Thục Nhiên! Ba ...

– Ông không phải là ba của tôi. Ông chỉ là một tội nhân của mẹ tôi mà thôi.

– Thục Nhiên ơi! Ba xin con! Con đừng cay đắng với ba như thế. Ba đã đau khổ nhiều rồi.

– Ông đau khổ. Nỗi khổ đau của ông có bằng nỗi đau của mẹ tôi không?

– Ba biết. Và ba muốn chuộc lại lỗi lầm với mẹ con. Làm tròn trách nhiệm với con Thục Nhiên.

– Không! Chúng tôi đã quen với nỗi khổ của mình. Không cần ông bận tâm về chúng tôi. Hãy về đi. Ông hãy về đi.

– Thục Nhiên! Ba biết phải làm sao đây?

– Ông Dương Trung? Tôi không ngờ, tôi không ngờ con người ông lại tồi tệ như thế.

Tiếng bà Mỹ Trinh vang lên ngoài cửa khiến cả ba người giật mình ngược lên.

– Mỹ Trinh! Sao em lại đến nơi này.

Bà Mỹ Trinh mím chặt môi mình lại:

– Tôi phải đến đây để biết rằng tại sao ông luôn buồn bã! Vì sao mà ông thơ thẩn suốt ngày đêm. Vì sao mà ông không màng đến hạnh phúc gia đình. Và tôi đã hiểu.

– Mỹ Trinh! Anh xin lỗi em.

– Có ích gì kia chứ. Từ bấy lâu nay tôi cứ ngỡ mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Thật là đáng buồn và tội nghiệp cho tôi làm sao.

Ông Dương Trung cúi đầu ôm mặt vào tay:

– Tôi tự cảm thấy thẹn với chính mình, với mọi người. Bởi vì tôi luôn tự hào mình là người hạnh phúc nhất thế nào. Tôi đã bảo vệ được hạnh phúc gia đình vì có được một người chồng thủy chung. Tôi đã sống trong hào

quang giả tạo ấy. Tôi đã ngủ say quá lâu rồi.

Bà Mỹ Trinh ôm mặt khóc tức tưởi. Ông Dương Trung đến bên bà:

– Mỹ Trinh! Tha thứ cho anh.

Bà nghẹn ngào nói:

– Tại sao ông lại lừa dối tôi chứ?

Ông Dương Trung thở dài:

– Tất cả đã là dĩ vãng. Một dĩ vãng mang nhiều đau thương. Anh có lỗi với em, với gia đình và với hai con người tội nghiệp kia nữa.

– Ông sám hối ư?

– Thật ra suốt hai mươi mấy năm qua anh luôn sám hối tội lỗi của mình. Anh muốn chuộc lại lỗi lầm của mình trước khi trở về trong lòng đất.

– Anh định chuộc lại lỗi lầm của mình bằng cách nào?

Ông Dương Trung lắc đầu:

– Anh không biết. Chỉ biết rằng mình không thể lặng yên trong hoàn cảnh này.

– Được! Dương Trung. Tôi tôn trọng mọi quyết định của ông. Dù sự thật thế nào tôi cũng sẵn sàng chấp nhận. Còn hơn là phải sống trong sự giả dối của ông.

– Cám ơn em! Cám ơn lòng độ lượng của em Mỹ Trinh.

Đến lúc này Thục Nhiên mới bước ra nói với bà Mỹ Trinh:

– Thưa bà! Cháu muốn mạn phép xin nói với bà một vài lời có được không?

Bà Mỹ Trinh nhìn Thục Nhiên. Cô mang nhiều đường nét hao giống Mỹ Tâm của bà. Bà xót xa nhận ra Thục Nhiên và con gái bà cùng chung dòng máu mà.

– Cháu nói đi. Ta cũng muốn biết cháu nghĩ gì trong hoàn cảnh này.

– Thưa bà! Mẹ con chúng tôi không nghĩ gì cả. Bởi vì sự suy nghĩ và quyết định mẹ cháu đã tỏ rõ từ hai mươi mấy năm về trước rồi. Mẹ cháu đã ra đi vì không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình bà. Và bây giờ cũng thế thưa bà.

Bà Mỹ Trinh thở dài:

– Ta và mẹ cháu đều là những người bất hạnh. Đều là những nạn nhân của

sự giả dối.

– Cám ơn bà đã thông cảm cho mẹ cháu.

– Ta thương mẹ con cháu như là thương chính mẹ con ta.

Ông Dương Trung đau xót vô cùng giữa hai người đàn bà, hai đứa con gái yêu thương. Ông chỉ là một tên tội nhân đáng ghét.

Ông ôm đầu kêu lên:

– Trời ơi! Tôi biết phải làm sao đây?

Ông Dương Trung lao đi trong bóng đêm của con hẻm tối. Ông biết đi đâu về đâu khi những người thân đều không đón nhận ông. Bóng ông thất thểu trên đường phố, một mình. một mình gặm nhấm nỗi đau thương của riêng mình.

Trời đã khuya, khuya lắm rồi. Đường phố chỉ còn vài ba chiếc xe thỉnh thoảng lướt qua. Mọi người đã yên giấc trong căn nhà ấm áp của mình. Các quán rượu bình dân ven đường chỉ còn lác đác vài người nhâm nhi giải khuây.

– Tại sao đến giờ này họ chưa chịu về nhà mà lại vui đùa vào men rượu. Họ cũng có tâm sự như ông sao?

Ông Dương Trung thầm nghĩ:

– Có người vì vui quá không biết làm gì cũng uống rượu. Có người mượn rượu để quên đi tâm sự buồn đau của mình.

Ông Dương Trung bước vào quán rượu ngồi xuống chiếc bàn trắng. Một người đàn bà đơn đả chào ông:

– Thưa ông! Ông dùng gì?

– Cho tôi vài con khô nướng và một chai rượu đế.

– Thưa! ông đi một mình hay có bạn?

– Tôi đi một mình.

Người đàn bà đi vào trong lo dọn bàn rượu cho ông. Ông ngồi một mình ngược mắt nhìn lên trời. Muôn vì sao đêm nhấp nháy trên bầu trời thăm thẳm.

Ông cố nhìn tìm kiếm xem đâu là ngôi sao chiếu mệnh của mình.

– Thưa ông! Đồ nhắm của ông đây.

– Cám ơn.

Người đàn bà lui vào phía trong lặng lẽ quan sát:

– Ông này có vẻ sang trọng và giàu có lắm. Chắc là buồn gia đình hay là ...

Bà chợt mỉm cười:

– Chắc bị mấy con bồ nhí đá rồi quá. Mấy thằng cha già giàu có đời nay thường hay kiếm cỏ non lắm. Có người tan gia bại sản cũng vì đại gái. Không biết ông này đang gặp trường hợp nào đây.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều. Bởi vì mấy chiếc bàn bên kia đang gọi bà để lấy mồi thêm.

Ông Dương Trung cứ uống hết ly này đến ly khác mà nỗi buồn cứ một lúc một tăng.

...Thưa ông! Trời đã sáng rồi, ông thông cảm về nghỉ để cho chúng tôi dọn dẹp.

Ông Dương Trung nhướn mắt lên hỏi:

– Khuya lắm rồi sao?

– Dạ phải. Đã gần bốn giờ sáng rồi.

Ông Dương Trung giật mình:

– Đã sáng rồi sao?

– Dạ thưa! Đã sáng rồi. Xin ông thông cảm.

Bà để cho tôi ngồi thêm một chút nữa được không?

– Dạ ông thông cảm dùm. Một chút nữa đội trật tự đường phố đến, tui tôi sẽ bị phạt nặng lắm đó.

Ông Dương Trung hiểu vấn đề này hơn ai hết, lẩn chiếm lòng lề đường, gây mất cảnh quan đường phố và tai nạn giao thông nữa. Ai vi phạm sẽ bị xử lý nghiêm khắc. Những người buôn bán vỉa hè cũng thật đau khổ. Họ làm gì có tiền để mướn mặt bằng mà mở quán. Họ phải lén lút buôn bán thế này để kiếm sống. Còn ông, ông là một bác sĩ lại là một Viện Trưởng của một bệnh viện nổi tiếng ở thành phố mà lại ngồi nhậu một mình ở vỉa hè. Nếu hình ảnh này mà lọt vào mắt một phóng viên nào thì ngày mai ảnh của ông sẽ được đăng lên trang đầu.

Không muốn vì mình mà người khác chịu vạ. Ông đứng lên:

– Bà tính tiền đi!

Thấy ông chịu đi, người đàn bà mừng rỡ:

– Năm mươi ngàn thừa ông.

Ông Dương Trung lấy tờ một trăm ngàn đưa cho người đàn bà.

– Bà cất đi. Không cần thối lại cho tôi đâu.

Người đàn bà như không tin ở tai mình. Đến khi ông Dương Trung bước đi bà mới vội vã cảm ơn rối rít:

– Cảm ơn ông. Cảm ơn ông.

Ông Dương Trung cay đắng với chính mình:

– Chỉ có năm mươi ngàn đồng thừa thôi mà có người đã vui như bắt được vàng.

Hạnh phúc tràn ngập cả gương mặt khắc khổ. Còn ông, ông sẵn sàng cho một gia tài kếch xù cùng tình thương bao la của ông mà người thân không đón nhận. Thật là bất công. Bất công vô cùng.

Bước chân xiêu vẹo của ông cứ bước, bước mãi mà không nhận diện được ông đã băng qua bao nhiêu ngã tư, ngã năm, ngã bảy trên đường.

Ông đã đi thật xa, thật xa mà không hay trời sáng. Đường phố đông nghịt xe cộ, khách bộ hành, đèn xanh, đèn đỏ chớp nhoáng. Ông băng qua ngã năm leo ra khỏi phần đường dành riêng có người đi bộ.

– Rầm!

Một chiếc xe con tông thẳng vào người ông, hất ông tung lên cao rồi ngã vào đầu xe. Mọi người nháo nhào:

– Tai nạn! Tai nạn rồi. Ông ta là ai vậy? Lịch sự, sang trọng như thế sao đi đứng gì kỳ vậy?

Ông Dương Trung thấy mình chơi vơi, bay bổng lên như thoát khỏi cảnh nặng nề của trần thế. Cú va chạm mạnh làm ông bất tỉnh. Ông không còn biết gì nữa. Thân thể rã rời, bất động.

Người tài xế bước nhanh ra khỏi xe. Anh ôm nạn nhân lên gọi:

– Ông ơi! ông có sao không?

Một người đứng bên cạnh nói:

– Ông ta say rượu.

– Dù thế nào cũng phải đưa ông ta đi cấp cứu.

Người tài xế ôm gọn ông Dương Trung trong tay lên chiếc tắc xi bên cạnh.

Anh muốn giữ nguyên hiện trường cho cảnh sát giao thông xử lý.

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi. Những người tham gia giao thông lầu nhàu:

– Mới sáng sớm mà đã kẹt xe rồi.

Không biết thời gian bao lâu ông Dương Trung tỉnh lại và thấy mình nằm trong bệnh viện của mình. Đứng trước mặt ông là Duy Thanh và Bác sĩ Vĩnh viện trưởng. Viện trưởng đã tỉnh rồi.

Ông Dương Trung cảm thấy cơn đau buốt trên đầu mình. Ông ngỡ ngác:

– Tôi ... tôi làm sao vậy?

– Viện trưởng bị chấn thương trên đầu. Cũng may là không ảnh hưởng đến não bộ.

Ông Dương Trung sờ tay lên đầu mình đụng phải vành băng cứng. Ông lơ mơ nhớ ra mọi chuyện. Ông giật mình nhồm dậy:

– Tôi say rượu. Tôi có thể say rượu được sao?

– Viện trưởng. Ông đừng cử động mạnh sợ chạm vào vết thương. Ông hãy nằm tịnh dưỡng đi.

Bác sĩ Vĩnh khuyên lơn ông:

– Viện Trưởng có chuyện buồn sao?

Ông Dương Trung cảm thấy hổ thẹn với thuộc cấp của mình. Trong những giờ hội nghị ông thường lên tiếng chỉ trích những bác sĩ hay giao tiếp, rượu chè.

Bây giờ đến lượt ông lại để xảy ra tai nạn. Ông đã gần cuối đời rồi mà để xảy ra sai phạm.

Hiểu được nỗi khổ đau của ông, Duy Thanh an ủi:

– Viện trưởng! Xin Viện trưởng đừng đau buồn vì quá khứ đã qua. Con tin rằng rồi mọi người sẽ hiểu, sẽ thông cảm cho Viện trưởng. Và hạnh phúc sẽ về với Viện trưởng mà thôi.

– Duy Thanh! Thực Nhiên không thừa nhận ta là cha.

Rồi Thực Nhiên cũng hiểu ra vấn đề vì cô ấy không muốn làm cho Viện trưởng khó xử mà thôi.

– Mỹ Trinh! Xuân Mai! Hai người đàn bà ta yêu nhất đều oán hận ta.

– Con hứa sẽ khuyên Thực Nhiên. Còn Mỹ Tâm cô ấy sẽ là sợi dây hoà giải giữa cha và mẹ.

– Duy Thanh! Dù cưới Mỹ Tâm hay Thực Nhiên con vẫn là con rể của ta.

– Nhất định thế, thưa Viện trưởng.

– Sao lại là Viện trưởng? Phải là ba vợ chứ.

Hai người đàn ông một già, một trẻ nắm tay nhau thân thiện, đồng cảm.

Cánh cửa phòng bật mở, Thục Nhiên với gương mặt đầm đìa nước mắt lao vào.

Cô đứng sững nơi cánh cửa nhìn ông Dương Trung đầu quấn băng trắng cùng gương mặt đau khổ của ông.

Duy Thanh bước ra dìu Thục Nhiên lại gần giường bệnh. Ông Dương Trung đưa tay lên gọi:

– Thục Nhiên! Con của ba.

Thục Nhiên nức nở, nghẹn ngào gọi:

– Ba ơi! Ba của con.

Chỉ gọi có thế Thục Nhiên gục đầu vào ngực ông khóc tức tưởi. Ông Dương Trung cũng xúc động nghẹn ngào. Đôi dòng lệ trào ra từ đôi mắt trũng sâu vì đau khổ.

Ông Dương Trung vuốt mái tóc của con gái, giọng khàn đặc:

– Đừng khóc nữa. Nín đi con gái. Tất cả sóng gió đã qua rồi.

Thục Nhiên thút thít:

– Ba ơi! Con là đứa con bất hiếu không thừa nhận nguồn cội của mình. Để cho ba phải khổ đau suốt chút nữa con phải ân hận suốt một đời.

– Đừng tự trách mình nữa con. Ba là người có lỗi mà.

– Không! Ba không có lỗi. Nếu ngày đó ba không tạo thì ngày nay đâu có Thục Nhiên.

– Ba luôn ân hận cho hành động sai lầm của mình.

– Trong cuộc đời ai lại không lỡ lầm. Con không nên vì thế mà oán hận ba. Đó là chuyện riêng của ba và mẹ. Bốn phận làm con, con phải giữ đạo của mình.

– Ba cảm ơn con Thục Nhiên.

Duy Thanh thở phào nhẹ nhõm. Lúc thông báo cho Thục Nhiên tin ông Dương Trung bị tai nạn. Anh không nghĩ Thục Nhiên sẽ dễ dàng chịu đến đây!

Nào ngờ khi vừa nghe điện thoại, cô đã òa khóc và gọi:

– Ba ơi! Ba của con.

Bởi thế mới biết bên trong cái vỏ cứng ngắt là một tấm lòng hiếu thảo, thương cha kính mẹ. Vì thế Duy Thanh thực hiện lời hứa với ông Dương Trung một cách dễ dàng.

Cánh cửa phòng lại bật mở. Mỹ Tâm và bà Mỹ Trinh lại lao vào:

– Ba ơi! Ba có sao không ba?

Ông Dương Trung cũng nắm tay an ủi cô:

– Ba không sao. Yên tâm đi đừng khóc nữa con gái. Còn mẹ con dâu Mỹ Tâm?

Bà Mỹ Trinh cũng khóc meo máo.

– Tôi đây. Ông có sao không hả?

Ông Dương Trung gượng cười:

– Anh không sao. Mỹ Trinh! Tha lỗi cho anh nghe.

Bà Mỹ Trinh sau phút choáng váng vì bị phản bội. Bà về nhà suy nghĩ lại, cộng thêm sự giải thích an ủi của Mỹ Tâm. Bà đã thông thoáng mọi việc. Bà hiểu rằng giây phút này bà phải mở rộng vòng tay đón về một người chồng mà bà đã chung sống, yêu thương suốt mấy chục năm qua.

Bà nắm lấy tay ông vỗ về:

– Có ghen hờn mới biết tình yêu trong lòng sau mấy chục năm vẫn còn đậm đà tha thiết.

Mỹ Tâm lém lỉnh xen vào lời của mẹ:

– Ba ơi! Ý mẹ con nói là “gừng càng già càng cay”. Càng già thì tình yêu càng sâu nặng.

Tất cả sóng gió đã qua rồi. Chúng ta hãy vì tương lai của bọn trẻ mà tha thứ cho nhau.

– Anh có một tâm niệm cuối cùng. Anh mong em hãy mở rộng lòng vị tha mà giúp anh sống bình yên trong những ngày cuối đời.

– Thực Nhiên là con của anh, là em của Mỹ Tâm thì tôi xem nó như là con của tôi. Anh quyết định thế nào tôi cũng vui vẻ chấp nhận.

– Nếu em đã nói thế thì ngại gì một tiếng anh, tiếng em mà cứ tôi ông, tôi ông mãi thế.

– Chúng ta đã già rồi.

– Gì càng già, càng cay mà.

Bà Mỹ Trinh thẹn thùng:

– Ông nói thế không sợ bọn trẻ nó cười à?

Mỹ Tâm lấy tay che mặt:

– Không dám cười cha mẹ đâu.

– Có gì anh cứ nói, đừng vòng vo mãi nữa.

Sau khi Mỹ Tâm lấy chồng, anh sẽ tặng cho vợ chồng nó cái bệnh viện.

Nhưng còn ...

– Thực Nhiên phải không?

Mấy mươi năm nay anh đã sống ray rứt khổ đau vì lỗi lầm. Em hãy cho anh một phần nào chuộc lại lỗi lầm của mình.

Em đâu có cấm đoán anh nhận con của mình đâu.

– Thực Nhiên cũng sắp làm đám cưới. Anh muốn có một món quà làm của hồi môn cho nó.

– Tùy anh quyết định.

Thực Nhiên phản đối:

– Không! Con nhận ba là vì tình thương, chứ con không có ý vì vật chất.

– Ba hiểu. Ba không cho con tiền bạc chỉ cho con món quà mà con ao ước.

– Ba! Nghĩa là ...

– Ba đã chọn mua một khu đất để xây cho con một trường học như con mơ ước.

Thực Nhiên cảm động:

– Ba! Cám ơn ba.

Sóng gió đã qua rồi. Các con hãy trân trọng tình yêu của mình cùng nâng đỡ nhau, dìu dắt nhau đi đến bến bờ hạnh phúc. Mỹ Tâm và Thực Nhiên cùng nắm tay nhau, nói như một lời hứa với cha mình:

– Chúng con xin nhớ lời ba dặn. Sẽ trân trọng tình yêu và hạnh phúc của mình.

Nắng ấm tràn ngập trong căn phòng bệnh. Bóng tối đã không còn trùm phủ lên tình yêu và hạnh phúc của con người.

Ngôi trường mà ông Dương Trung dành tặng cho Thực Nhiên đã được khánh thành. Địa thế của ngôi trường rất thuận lợi cho việc sinh hoạt của

các em. Bởi vì đây là ngôi trường đặc biệt dành cho các em có hoàn cảnh đặc biệt.

Ngôi trường có phòng học, phòng ăn, phòng ngủ và nơi sinh hoạt vui chơi. Thục Nhiên cho đón bé Bảo về ở trong trường, dự lễ khánh thành. Nó ríu rít bên Mỹ Tâm:

– Mẹ bác sĩ! Con nhớ mẹ bác sĩ lắm.

Duy Thanh bẹo má nó:

– Sao? Có mẹ bác sĩ rồi quên ba bác sĩ sao?

Bé Bảo dụi mắt:

– Đâu có. Con đâu có quên ba bác sĩ và cô Thục Nhiên đâu.

Thục Nhiên hoà lẫn vào niềm vui của mọi người:

– Thật không đó? Có nhớ cô không đó.

– Thật mà Bảo đâu có dám nói dối. Nói dối sẽ không ngoan, sẽ không có điểm mười đâu.

– Bé Bảo hiểu thế là tốt rồi.

Quan khách đến dự buổi lễ toàn là những nhân vật cấp cao của ngành y thành phố. Một phần họ vị nể ông Dương Trung, một phần họ cảm phục tấm lòng vị tha của những người thành lập.

Khi tất cả quan khách đã yên vị. Thục Nhiên dịu dàng trong chiếc áo dài trắng tinh bước lên khán đài, trịnh trọng tuyên bố buổi lễ:

– Kính thưa quý vị! Tôi xin thay mặt cho tất cả những người có lòng hảo tâm góp sức, góp công xây dựng trường học. Cảm ơn tất cả quan khách đã bỏ thời gian quý báu đến dự buổi lễ khai mạc ngôi trường của chúng tôi.

Tiếng vỗ tay ào ạt vang lên. Thục Nhiên cúi đầu chào đáp lễ rồi nói tiếp:

– Chúng tôi vì sự nghiệp giáo dục trẻ em và nhất là các trẻ em mồ côi, lang thang, cơ nhỡ. Để cho các em có một mái ấm tình thương, có điều kiện học tập, chúng tôi thành lập ngôi trường này với mục đích giúp cho các em ăn ở học tập.

Nhưng sức người hạn hẹp, chúng tôi mong được sự giúp đỡ của các Mạnh Thường Quân hỗ trợ cho chúng tôi.

Một tràng pháo tay vang lên xen lẫn tiếng xuýt xoa thán phục:

– Đúng là tuổi trẻ tài cao lại thêm lòng vị tha, nhân ái.

– Đó là con của viện trưởng đó!

– Sao nghe nói ông ấy chỉ có một đứa con gái bác sĩ? Bây giờ đâu lại có thêm một cô con gái dễ thương như vậy?

– Thế mới hay. Chuyện riêng mà.

Ông Viện Trưởng là người có tài. Có hai cô con gái lại tài ba. Đúng là "Hỗ phụ sanh hổ tử" mà.

Cảm phục tấm lòng nhân ái của những người thành lập. Các quan khách có mặt của ít lòng nhiều đều đến quyên góp để trường lấy kinh phí nuôi dạy các em.

Thục Nhiên đáp lại tấm lòng của mọi người bằng một quyết tâm:

– Để đáp lại tâm tình của quý vị quan khách. Chúng tôi xin hứa sẽ hết lòng, hết sức phấn đấu, tạo điều kiện thật tốt để nuôi dạy các em.

Mỹ Tâm và Đức Toàn đứng phía dưới cũng nắm tay nhau với lời hứa hẹn:

– Chúng ta cũng hết lòng giúp Duy Thanh và Thục Nhiên hoàn thành mơ ước của mình. Đó là niềm vui cũng là chân lý của cuộc sống.

Đức Toàn siết chặt tay cô âu yếm:

– Anh lúc nào cũng ủng hộ em, nhất là điều này vì nó mang rất nhiều ý nghĩa.

– Cám ơn anh. Đức Toàn.

Đức Toàn nhìn cô khẽ trách:

– Nói chi điều ơn nghĩa hả Mỹ Tâm.

Mỹ Tâm nhìn anh như muốn nói:

– Em hiểu rồi Đức Toàn.

Sau buổi lễ, quan khách được mời ở lại để dự tiệc. Duy Thanh len lén mọi người đưa Thục Nhiên ra phía sau trường học.

Phía sau nơi ấy có một dòng sông lớn chảy êm ả. Thục Nhiên reo lên khi thấy một con tàu lớn thật đẹp, thật trang nhã nằm sát bờ sông.

– Con tàu! Con tàu của ai mà đẹp quá vậy anh?

– Anh đổ em đó.

Thục Nhiên lắc đầu thật dễ thương:

– Em không biết. Chiều hôm qua em còn chưa thấy nó. Sao sáng hôm nay nó lại có ở đây?

Duy Thanh nghinh mặt tự hào:

– Thế mới là bất ngờ, mới là thần thoại chứ.

Thục Nhiên nhìn anh rồi chột hiều:

– Em biết rồi.

– Biết gì nào?

– Con tàu này là của anh phải không?

– Không!

– Thế thì của ai, khai mau!

Duy Thanh ghé sát tai cô thì thầm:

– Theo anh xuống tàu đi thì sẽ biết ngay mà.

Thục Nhiên cùng Duy Thanh bước lại gần con tàu:

– Duy Sơn Thủy.

Thục Nhiên kêu lên khi đọc được tên của con tàu – Phải. Đây là con tàu mang tên “Duy Sơn Thủy”. Anh tặng em chiếc tàu này để những ngày nghỉ lễ đưa các em đi thưởng ngoạn dòng sông. Và cũng để chúng ta mãi tưởng nhớ đến Duy Sơn, đứa em bất hạnh của anh.

Thục Nhiên bùi ngùi:

– Duy Sơn sẽ mãi sống trong lòng của chúng ta.

Thục Nhiên! Tuy mình đã thành lập được ngôi trường mơ ước, nhưng trước mắt vẫn còn rất nhiều khó khăn.

– Em biết. Nhưng em sẽ không ngại khó. Ngoài số lượng của mình. Em sẽ tìm cách cải thiện thêm. Mình còn mượn cô bảo mẫu cho các em nhỏ nữa.

– Em là dân kinh tế. Cái đó em tính kỹ hơn anh.

Thục Nhiên nhìn xa xăm:

– Từ nay con đường đến trường của các em mồ côi không còn là mơ ước nữa. Nó sẽ thành hiện thực, bởi sự quan tâm của xã hội, của những con người mang nặng tình yêu thương.

– Anh rất vui mừng vì em đã có niềm vui.

– Ngày hôm nay là ngày khánh thành ngôi trường mơ ước. Cũng là ngày hôm nay chúng ta sẽ khởi động con tàu.

– Anh cũng có ý nghĩ như em. Vậy chúng ta bắt đầu đi.

– Anh sẽ lái con tàu này đưa em đi trên dòng sông Sài Gòn thơ mộng.

Thục Nhiên cười khúc khích. Duy Thanh kéo sát cô vào lòng âu yếm hỏi:

– Em cười gì thế hả?

– Em cười cho sự lãng mạn, ngộ nghĩnh của anh.

– Phải thế chứ. Trong tình yêu ai cũng có sự lãng mạn, ngộ nghĩnh chứ.

Thục Nhiên dí tay vào mũi anh:

– Nhưng anh ơi! Anh là bác sĩ chứ đâu phải tài công mà đòi lái tàu.

Duy Thanh ưỡn ngực lên:

– Em đừng xem thường anh. Em hãy xem điều kỳ diệu của tình yêu. Từ một bác sĩ vì tình yêu đã trở thành một tài công thực thụ.

– Em có thể đặt sinh mạng của mình vào tay của anh tài công, không phải là kỳ diệu mà là "kỳ quái này không?"

– Nếu đã tin tưởng vào tình yêu thì việc tin vào bàn tay của người yêu là chuyện nhất thiết thôi.

– Vậy anh thể hiện đi.

– Được. Để anh cho em xem tài lái tàu của anh nhé.

Duy Thanh bước vào buồng lái khởi động con tàu một cách thành thạo. Con tàu lướt nhẹ trên dòng sông êm ả như chở cả yêu thương và bao khát vọng của con người.

Ba năm sau, cả thành phố náo nức chờ đợi ngày khai mạc triển lãm tranh nghệ thuật. Lần này không phải là những bức danh họa của những họa sĩ tài năng mà là của các em mồ côi ở ngôi trường mơ ước.

Với tài năng bẩm sinh và ý chí học tập của các em nhỏ đã cho ra đời những tác phẩm nghệ thuật độc đáo.

Dòng người nô nức đổ xô nhau đến phòng triển lãm. Họ không đến vì những tác phẩm nghệ thuật mà họ đến vì lòng nhân ái. Họ muốn được trợ giúp cho những trẻ em mồ côi, những mảnh đời bất hạnh.

...Bức tranh cuối cùng đã được bán đi. Số tiền gom được khá lớn. Thục Nhiên sung sướng nói với Duy Thanh:

– Chúng ta sẽ dùng số tiền này mua thêm quần áo, một số dụng cụ học tập và cải thiện đời sống của các em.

Duy Thanh mỉm cười:

– Anh đã bảo anh không biết làm kinh tế mà. Anh chỉ biết làm bác sĩ khám

bệnh cho bệnh nhân thôi.

Không hẳn thế đâu. Chiều mai chúng ta đem theo một số bánh kẹo xuống tàu "Duy Sơn Thủy" cho các em dạo chơi. Nhất định, anh phải đến để lái tàu đó:

Duy Thanh dậm gót chân:

– Tuân lệnh!

Anh chột nắm chặt tay Thục Nhiên:

– Thục Nhiên! Làm vợ anh nghe. Thời gian tưởng niệm Duy Sơn đã hết.

Đừng từ chối anh nữa Thục Nhiên à.

Thục Nhiên ngã đầu vào vai anh nói nhỏ:

– Từ chối anh được sao.

Duy Thanh muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng. Anh móc từ trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ và lấy ra chiếc nhẫn sáng lấp lánh âu yếm đeo vào tay cô.

Thục Nhiên chưa kịp phản ứng thì những ánh chớp loé lên liên tục. Thì ra là các phóng viên đến để lấy tin viết bài.

Thừa dịp hai người cầu hôn nhau không để ý xung quanh, họ bấm được những tấm hình có một không hai.

Thục Nhiên xô tay Duy Thanh ra, then thùng:

– Anh nhìn kia! Phóng viên ghi hình. Kỳ thí mớ à.

Duy Thanh không những không mắc cở mà còn bước đến loa của các phóng viên:

– Kính thưa quý vị! Hôm nay tôi xin trân trọng cầu hôn cô Thục Nhiên. Cô Thục Nhiên! Cô có bằng lòng làm vợ Duy Thanh này không?

Thục Nhiên mỉm cười giơ cao chiếc nhẫn trên tay:

– Đã đeo nhẫn cưới thì làm sao mà từ chối được.

Duy Thanh nhắc bóng Thục Nhiên xoay tròn và reo to:

– Hoan hô bà xã! Hoan hô tình yêu.

Vây quanh Duy Thanh ngoài các phóng viên còn có bà Xuân Mai, ông Dương Trung, bà Mỹ Trinh, có cả Đức Toàn và Mỹ Tâm.

Họ cùng đến chúc mừng cả hai.

– Chúc mừng hạnh phúc!

Duy Thanh và Thục Nhiên nắm chặt tay nhau cười rạng rỡ trong vòng tay

tình thương của những người thân yêu.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Mây4Phuong.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 28 tháng 1 năm 2010